ขอความผาสุขสวัสดี จงบังเกิดมีแด่สาธุชน ผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จงถ้วนทั่วกันทุกท่าน เทอญ

วันนี้จะได้บรรยายถึงเรื่อง "ว่าด้วย ไมอีลิน กับ อธิษฐาน และอัจฉริยภาพ

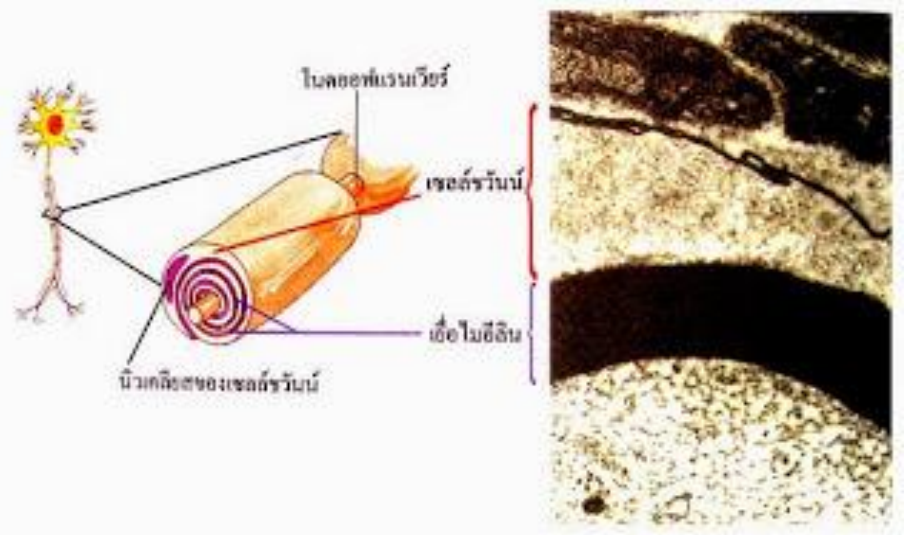

ไมอีลิน เป็น**ฉนวน** (เยื่อไมอีลิน) ที่ห่อหุ้มใยประสาทในสมองของเรา มีลักษณะคล้ายกับแถบเทปพันสายไฟ มันมีหน้าที่ทำให้สัญญาณประสาทที่เชื่อมต่อ ส่งสัญญาณได้คล่องว่องไว และ ป้องกันการรั่วไหลของกระแสไฟฟ้าชีวภาคที่วิ่งไป

ไมอีลินไม่ได้อยู่เฉย ๆ เหมือนแถบเทปพันสายไฟ มันเพียงมีลักษณะที่คล้ายกัน แต่มีความแตกต่างกับแถบเทปพันสายไฟก็คือ "**เจริญเติบโตได้**" โดยจะเติบโตตามสัญญาณไฟฟ้าชีวภาค ที่ประสาทส่งผ่านนั้น มีปริมาณสัญญาณแรง-ค่อย มากน้อยแค่ไหน

(ขึ้นอยู่กับการฝึกฝน)

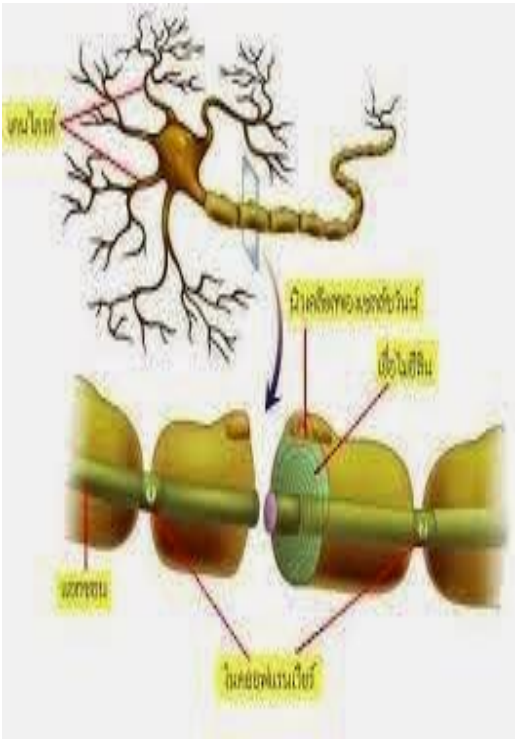

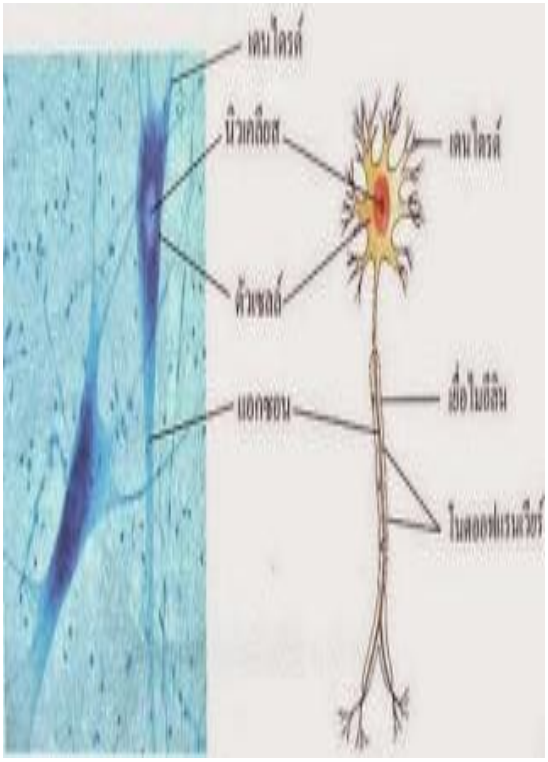

ไมอีลิน จะเพิ่มจำนวน เจริญเติบโตขึ้นเป็นชั้น ๆ ตามจำนวนครั้งที่มีสัญญาณส่งผ่าน นั่นหมายถึงว่า "**มนุษย์ สามารถเพิ่มชั้นของไมอีลินให้มากขึ้นตามต้องการได้ จากการฝึกฝน**" ยิ่งฝึกมากเท่าใด ไมอีลิน ก็ยิ่งเพิ่มจำนวนหนามากขึ้นเท่านั้น พร้อมกับการส่งสัญญาณไฟฟ้าชีวภาคทางประสาท ยิ่งรวดเร็วขึ้นตามจำนวนชั้นที่มากขึ้น ก่อให้เกิดการประมวลข้อมูล ได้รวดเร็ว และแม่นยำมากขึ้นเรื่อย ๆ ทางโลกเรียกว่า “**อัจฉริยะ**” ทางศาสนา เรียกว่า “**การรู้แจ้งในหัวข้อธรรม**” พร้อมนั้นยังส่งผลทางทักษะ (ความเข้าใจ-ชำนาญ) อย่าง**ลึกซึ้ง**ในข้อมูล หรือเรื่องนั้น ๆ อย่างกระจ่างแจ้ง แม้จะไม่เคยได้พบเห็น เรียนรู้สิ่งนั้นมาก่อนในชีวิตเลยก็ตาม ซึ่งเรียกว่า " **รู้แจ้งแทงตลอด**"

นักกีฬาระดับโลก ที่ถูกฝึกซ้อมให้เข้าสู่การแข่งขัน จนได้รับเหรียญทองโอลิม-ปิก จะมีวิธีการฝึกซ้อมด้วยวิธีพิเศษ ต่างไปจากปกติธรรมดา “เป็นวิธีสร้างยอดมนุษย์” ด้วยวิธีธรรมชาติ ด้วยการกระตุ้นให้ร่างกายของนักกีฬา สร้างไมอีลินขึ้นมา

จากรายงาน ของศาสตราจารย์ ดร.จอร์จ บาร์ค โซคริส ผู้เชี่ยวชาญทางด้านประ-สาทวิทยา ของมหาวิทยาลัยยูซีแอลเอ รัฐคาลิฟอเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เปิดเผยการฝึก"นักกีฬา ยอดมนุษย์" ว่า พวกเขาถูกฝึกให้กระตุ้นประสาท ด้วยสัญญานที่เหมาะสม เพื่อให้ร่างกายส่วนสมอง สร้างชั้นไมอีลินขึ้นมาห่อหุ้มสายส่งข้อมูลของตัวเอง

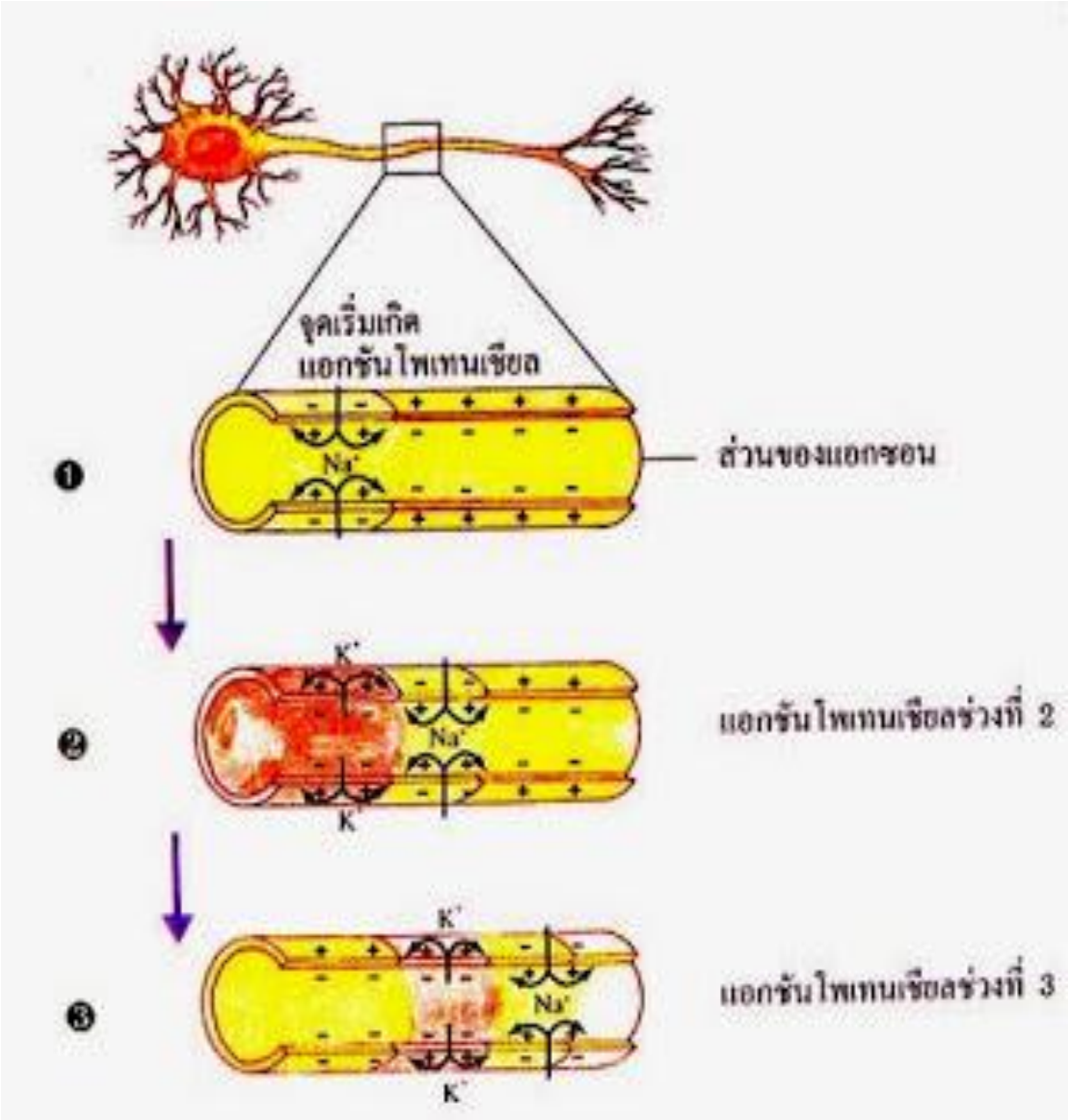

และเมื่อฝึกฝนผ่านไประยะหนึ่ง ผู้ที่ได้รับการฝึก ก็จะมีสายส่งสัญญาณประสาทระดับสุดยอด ที่มีประสิทธิภาพรับ-ส่งข้อมูลมหาศาล จนไร้ขีดจำกัด และนั่นแหละที่ทำให้เขาแตก- ต่างจากมนุษย์ทั่วไป ที่เราเรียกว่า **“อัจฉริยะ”**

:::: **ความลับ ในการเสริมสร้างไมอีลิน** :::

- สิ่งสำคัญที่สุดที่จะกระตุ้นให้ร่างกายสร้างไมอีลินขึ้นมาอยู่ที่ "การลงมือฝึกจริง" ไม่ใช่เป็นเพียงความคิด ถึงการฝึกฝน หรือแค่อยากลอง

- ธรรมชาติของไมอีลิน จะมีลักษณะห่อหุ้มทับซ้อนกันลงไปอย่างเดียว ไม่คลายออก เนื่องจากมันทำงานแบบทิศทางเดียว คือ รับมา - ส่งผ่าน ขึ้นอยู่กับปริมาณข้อมูลและความเร็ว นั่นหมายถึงยิ่งหลายชั้น ก็ยิ่งรับข้อ-ส่งผ่านข้อมูลได้มากและรวดเร็ว ทวีตามจำนวนชั้นของไมอีลิน

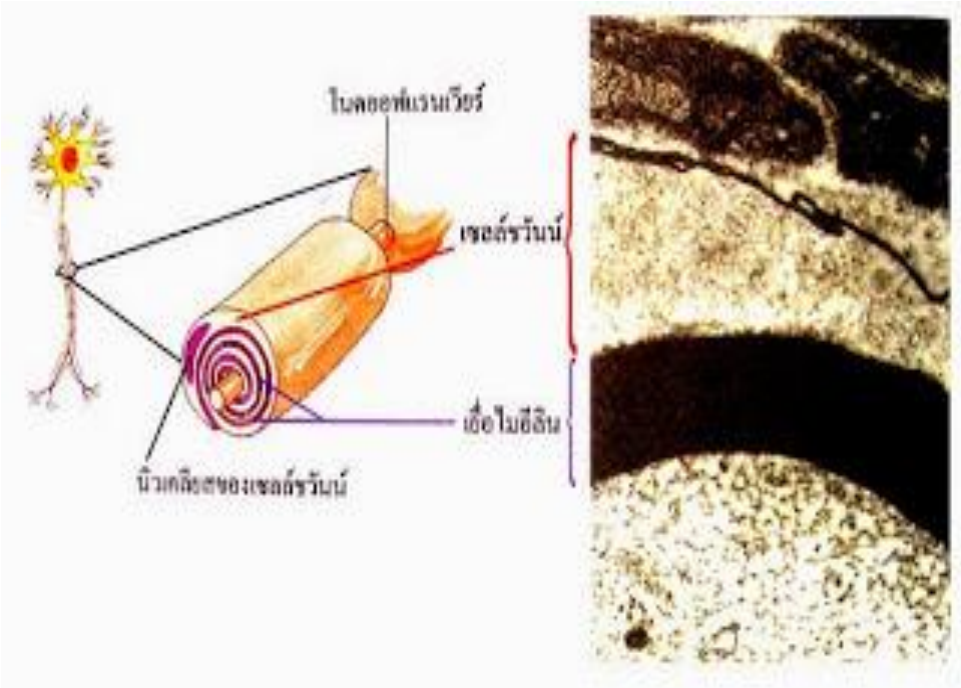

- ที่สำคัญคือ เราไม่อาจที่จะแกะ- คลายชั้นไมอีลิน เหมือนกับการแกะเทปพันสายไฟได้ (นอกเสียจากว่าแก่ชรา เจ็บป่วยรุนแรง หรือการกระทบกระเทือนทางอารมณ์หรือสมอง) และนี่คือเหตุผล ที่ทำให้มนุษย์เปลี่ยนนิสัย ทำให้สามารถนำไปใช้ในการเปลี่ยนพฤติกรรมจากการฝึกฝนได้ หรือ เปลี่ยนนิสัยสันดานไม่ได้ก็ขึ้นอยู่ตรงนี้

และที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นส่วนหนึ่ง ของการบรรยายในระหว่างเข้าพรรษา เฉพาะ วันเสาร์ ๑๙.๐๐ -๒๑.๐๐ น. และวันอาทิตย์ ๑๓.๐๐-๑๖.๐๐ น. เท่านั้น

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ ขอความสุขสวัสดี พิพัฒนมงคล ความสมบูรณ์ด้วยลาภผล สมปรารถนา จงบังเกิดแก่สาธุชนผู้ปฏิบัติชอบ และสมาชิกปฏิสัมภิทาฯ ทุกท่าน

เทอญ เจริญพร

วันนี้ จะได้บรรยาย เรื่อง “**วิธีกำจัดอุปสรรค อย่างได้ผล ตามแนวทางพระพุทธ-ศาสนา นั้น จะปฏิบัติอย่างไร?** ”

ก่อนอื่นเราต้องแยกความแตกต่างระหว่าง "ปัญหา" กับ "อุปสรรค" ให้ออกเสียก่อนว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ? ถ้าเราแยกไม่ออก บอกไม่ได้ การแก้ไขก็จะไม่ได้ผล

"ปัญหา" เกิดจากสภาวะแวดล้อมภายนอก คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส รับรู้ได้ทางปัญจทวาร คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย แต่...

"อุปสรรค" นั้นเกิดจากภายใน คือ อารมณ์อันเกิดจากผล ที่ปัญจทวารรับเข้ามาสู่มโนทวาร หรือเรียกว่า "ใจ"

ปัญจทวาร คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสที่ทำให้เกิดอารมณ์ และอารมณ์นั้นแหละที่ก่อให้เกิด "อุปสรรค"

"อุปสรรค" จะมีลักษณะ ฉุดรั้ง ขวางกั้น ทางการปฏิบัติก็คือ นิวรณ์ และอุปกิเลสนั่นเอง ซึ่งจะเห็นได้จากพุทธพจน์ที่ยืนยันชัดเจนว่า นิวรณ์ ต้องใช้การ "กำจัด ให้หมดไปจากใจ อย่างเด็ดขาด เท่านั้น"

วิธีการ "กำจัด" ให้หมดสิ้น แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ก็ต้องใช้วิธี "หนามยอก เอาหนามบ่ง หรือ เกลือจิ้มเกลือ" หมายความว่าอย่างไร ? ก็หมายความว่า **"อุปสรรค เกิด**

จากอารมณ์ ก็สร้างอารมณ์ขึ้นมาใหม่ และป้อนเข้าไปสู่มโนทวารแทนที่อารมณ์เก่า" นั่นเอง

มันเป็นกฎ Physic ขั้นพื้นฐานที่พระพุทธองค์ ทรงนำมาสั่งสอนถ่ายทอดมาก่อน นักวิทยาศาสตร์จะค้นพบกว่า ๒,๐๐๐ ปี นั่นคือ "กฎของการแทนที่ (URAKA)" นั่นเอง

ท่านสาธุชนผู้เป็นนักปฏิบัติทั้งหลาย เราต้องไม่ลืมว่า รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ล้วนเป็นสมมุติ เมื่อใจรับเอาสิ่งเหล่านั้น โดยทางปัญจทวารเข้ามา จึงกลายเป็น "ธรรมารมย์" อารมณ์ที่เกิดขึ้นโดยแรงกระตุ้นของมหาภูตรูป ๔ คือ ดินน้ำไฟลมซึ่งก็เป็นสมมุติ

ตามความจริงก็คือสัญญาณไฟฟ้าชีวภาค ที่ส่งต่อไปยังสมอง แล้วสมองก็สั่งกลับมาว่า ชอบหรือไม่ชอบ กลายเป็น "อารมณ์" นี่ว่ากันตามหลักวิทยาศาสตร์ มันจึงไม่มีอยู่จริง เป็นเพียงสัญญาณไฟฟ้า

ก็ด้วยเหตุที่สิ่งทั้งหลายเป็นสมมุตินี้ เรา=นักปฏิบัติ จึงสามารถสมมุติ "อารมณ์" นั้น ๆ ขึ้นมาใหม่ได้ และใส่เข้าไปแทนที่ของเดิม...อย่าเพิ่ง ..งง

เชื่อมั่นเหลือเกินว่า ท่านนักปฏิบัติทั้งหลาย คงได้ผ่านประสบการณ์ หรือ ได้รับการสั่งสอน หรือไม่ก็คงได้รับรู้มาบ้างแล้ว เช่นว่า "เมื่อลิ้มรสอาหาร ชนิดใดที่อร่อย ถูกปาก ก็ให้ระลึกอารมณ์ของรสชาดที่อร่อยนั้นไว้"

เพื่ออะไร ก็เพื่อที่ว่าในครั้งต่อไป ไม่ว่าจะลิ้มรสอาหารอะไร ก็ให้เอาอารมณ์อร่อยนั้นมาทำให้สามารถรับประทานอาหารได้อร่อยทุกชนิด แม้กระทั่งใบไม้ก็อิ่มได้เหมือนข้าว (ที่มาของพระธุดงค์เสกใบไม้กินต่างข้าว) และเป็นที่มาของพุทธพจน์ ว่า "ภิกษุคือผู้เลี้ยงง่าย"

ก็โดยการจัดสร้างอารมณ์นี้ขึ้นมา แล้วนำไปให้**โวฏฐัพนะจิต** ส่งเข้าไปเก็บไว้ใน**สัญญา** หรือ ธนาคารความจำ เมื่อต้องการใช้...หมายถึงเมื่อรับประทานอาหาร ก็นำเอาอารมณ์อร่อย ถูกปาก นั้นมาใช้ ดังนี้

นั่นก็คือ "ให้ภิกษุผู้ปฏิบัตินั้น สามารถ "ระลึก" (จำให้ได้) ว่าความถี่ระดับไหน ถึงอร่อย...**เหมือนเปิดวิทยุคลื่นไหน จำคลื่นได้ ก็ไม่ต้องหมุนหา เปิดปุ๊บติดปั๊บ** อย่างนั้นแหละ

ในส่วน อุปสรรค อันก่อให้เกิดความท้อถอย ภาษานักสู้เรียกว่า "ถอดใจ" คือ ใจไม่สู้ซะแล้ว ยังไง ๆ ก็แพ้ ประเภทไดโนเสาร์ตัวใหญ่แพ้ฟรินสโตน (มนุษย์หิน) ตัวนิด

เดียว ยังไงยังงั้น

นักปฏิบัติหลายๆ ท่าน เมื่อปฏิบัติไประยะหนึ่ง ถึงช่วง"บททดสอบที่อกุศลกรรมแสดงผล" คือ อธิษฐานไม่ได้ดั่งปรารถนาบ้าง เกิดอุปสรรคขึ้นในชีวิต ครอบครัว ธุรกิจการงาน ทั้งที่ตัวเองก็ว่าสวดมนต์แล้ว ตั้งลมก็แล้ว เดินปะคำ ทิ้งขนนก สารพัดอย่าง ทำหมด แต่ไม่เห็นได้อะไร มีแต่แย่ลง ๆ ความคิดเกิดขึ้นยังงั้น และในที่สุดก็ "ท้อ (ที่จริงท้อน่ะเค้ามีให้ลิงถือ อยู่หน้ากะปุกยาหม่อง..นะ) เลิกทิ้งไปเลย เรียกว่า "ถอดใจ หรือแพ้ใจตัวเอง จริงแล้วคือพ่ายแพ้แก่นิวรณ์ อันเป็นอุปสรรค หรือ บททดสอบที่ขวางกั้นทางไปสู่ชัยชนะ..."

การ "กำจัด นิวรณ์=อุปสรรค" นี้ ทำได้ไม่ยากเลย เพียงการ **"สร้างอารมณ์แห่งชัยชนะขึ้นมา แทนที่อารมณ์ท้อถอย พ่ายแพ้นั้น"** คำถามคือ ทำอย่างไร ? หมายถึง วิธีทำ หรือ วิธีปฏิบัติ น่ะ ! คงอยากรู้อย่างใจจดใจจ่อ แล้วซิ

วิธีการให้ทำดั่งนี้คือ

ให้ระลึกถึงภาพ และความรู้สึกในอดีต ในวันที่เราได้รับปริญญา หรือรับถ้วย รับรางวัลในการแข่งขัน อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ให้เห็นภาพชัด ๆ ลองทบทวนกลับไป ในวันที่เรารับปริญญา เตรียมตัว เตรียมเสื้อครุย ซ้อมรับกันเป็นอาทิตย์ เหนื่อย แต่ตื่นเต้น ณ วินาทีที่เราได้ รับพระราชทานปริญญา วินาทีนั้นมันประทับในความรู้สึก ว่าทั้งชีวิตและเวลาที่เราได้ทุ่มเทให้นั้นมันมีค่า คือ"ความสำเร็จเพียงแค่วินาทีนั้นจริงๆ" มันเป็นความรู้สึกอารมณ์ที่ไม่อาจบรรยาย ได้ด้วยตัวอักษร แต่สัมผัสรับรู้ได้ด้วยใจ

ก็อารมณ์ตรงนี้แหละ ให้นำไป **"ตั้งไว้ ณ ตำแหน่งของใจ แทนที่อารมณ์ท้อถอยนั้น ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้"**และความรันทดท้อถอยจะเสื่อมหายไปอย่างมหัศจรรย์ และสิ่งใหม่ อารมณ์ใหม่จะเกิดขึ้นมาแทนที่คือ "อารมณ์แห่งชัยชนะ แบบ อ๊ะ ...กูก็ทำได้.." นี่แหละเรียกว่า การสร้างธรรมารมย์ กำจัดอุปสรรค แบบเกลือจิ้มเกลือ

สำหรับผู้ที่ไม่เคยรับปริญญา หรือ ชีวิตเกิดมาไม่เคยชนะอะไรเลย แพ้ตลอด (อันนี้คงมีนะ....แต่ยังไม่เคยพบตัวจริง) นี่ก็ไม่ยากเลย...ให้ไปหา Download Apps เกมส์เด็กเล็ก ชนิดที่ง่ายที่สุดมา ตั้งตรงที่ระดับง่ายที่สุด แล้วเล่น เมื่อชนะก็ จำความรู้สึกอารมณ์"ชัยชนะ" นั้นไว้ จำไม่ได้เล่นใหม่ให้จำให้ได้ จากนั้นเอาอารมณ์นั้นไปตั้งไว้ที่ ปถวีธาตุ

(ธรรม=ตั้งไว้, ทรงไว้ +อารมณ์=ธรรมารมย์) ความท้อถอย หรือ ความรู้สึกว่าพ่ายแพ้ถอดใจ จะไม่กลับมาปรากฏอีกเลย

จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การเอาชนะอุปสรรคและปัญหานั้น ไม่ยากอย่างที่คิด ขอให้นำไปใช้เป็นตัวอย่า งและแนวทางในการขจัดอุปสรรค เมื่ออุปสรรคหมดไปจากใจ "ปัญหา" ทั้งหลายก็ไม่อาจสืบต่อเนื่อง เพราะ "ใจสู้" ไม่ต้องเสียเวลาชูสองนิ้วก็ชนะ เพราะ "สิ่งทั้งหลายแพ้ชนะอยู่ที่ใจ" ดั่งพระพุทธองค์ทรงยืนยันไว้เป็นหนึ่งไม่มีสองว่า "สิ่งทั้งหลาย สำเร็จได้ด้วยใจ " นั้นแล

ด้วยพลานุภาพแห่งพุทธคุณ จงเกื้อหนุนให้สาธุชนทุกท่าน ประสบความสำเร็จก้าวหน้าในการปฏิบัติ สัมผัสแต่สิ่งอันเป็นมงคล รับโชคลาภ ศุภผล เจริญก้าวหน้าในการงาน ชีวิต เป็นกำลังเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้ก้าวหน้าสถาพร ปรารถนาสิ่งใดจงสมดั่งปรารถนาที่ได้ อธิษฐานจงทุกประการเทอญ....เจริญพร

เนื่องจากหลายวันมานี้ ได้รับคำถามจากสาธุชนผู้ปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทา มรรค" หลายท่าน เรื่องของ"ปีติ" เพราะส่วนใหญ่ไม่ค่อยแน่ใจว่าใช่หรือเปล่า ? ก็จะขอนำมาอธิบายซ้ำกันอีกครั้ง

สำหรับผู้ที่ฝึก ปากกับใจตรงกันได้จริง และได้กล่าววาจาถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาแล้ว ก็จะเข้าสู่ขั้นตอนการหาระยะของลมหาใจ โดยการทิ้งขนนก มั่นใจว่าท่านทั้งหลายคงได้ฝึกกันมาแล้ว

ข้อสำคัญในการทิ้งขนนก คือ เมื่อขณะที่ทิ้งขนนกนั้น จะต้องสามารถกำหนดระลึกรู้อารมณ์ ระยะขนนกที่ทิ้งลงพื้น(กายสังขาร) เสียงที่เปล่งโดยวาจา (วจีสังขาร) ที่พร้อมกับเสียงจากใจ(มโนสังขาร) ได้แล้ว พฤติ (อาการ) ที่เกิดขึ้นอันจะบ่งบอกถึงความพร้อมแห่ง กาย วาจา ใจ คือ อาการที่แปลก ๆ จะเกิดขึ้น เช่น หาว ขนลุก น้ำตาไหล หวิว ๆ เหมือนขึ้นที่สูง ฯลฯ

อาการนี้ เรียกว่า "**ปีติ**" เป็นสภาวะที่ต่างไปจากสามัญมิติอันเกิดขึ้นโดยปกติธรรมดาของมนุษย์ จะเกิดขึ้นในขณะที่เกิดความพร้อมของ ๓ องค์ประกอบ ดังกล่าวแล้วนั้น ซึ่งเป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นได้เอง เช่นเราไปอยู่ในที่สงัด เงียบ ก็เกิดการรวมตัวของกาย วาจา ใจ ขึ้นได้ เช่น ขนลุกขนพอง แว้บวับ แต่ไม่อาจควบคุมได้

ซึ่งต่างไปจากการปฏิบัติตามสติปัฏฐาน เพราะผู้ที่ปฏิบัติตามวิถีแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จะสามารถทำให้เกิดขึ้นได้ตามปรารถนาของผู้ปฏิบัติ นี้เรียกตามภาษาอภิธรรมว่า "**วสี**"

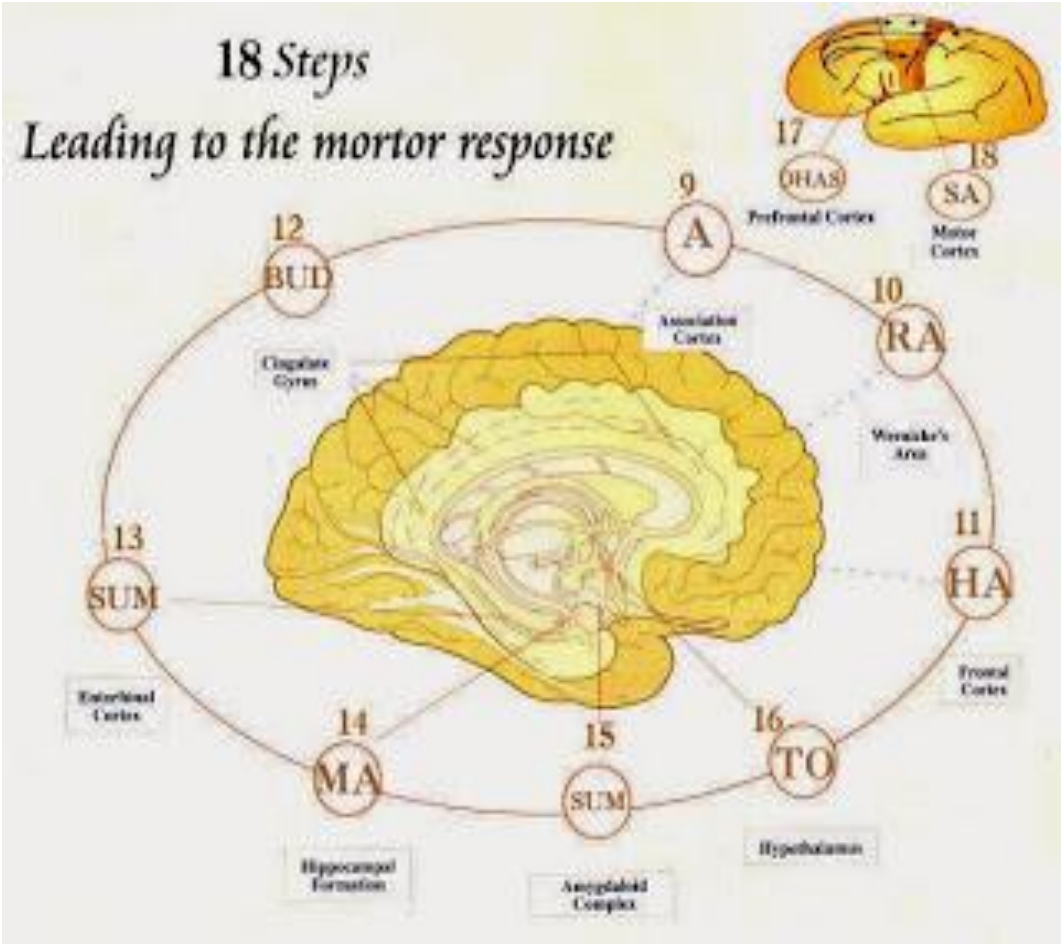

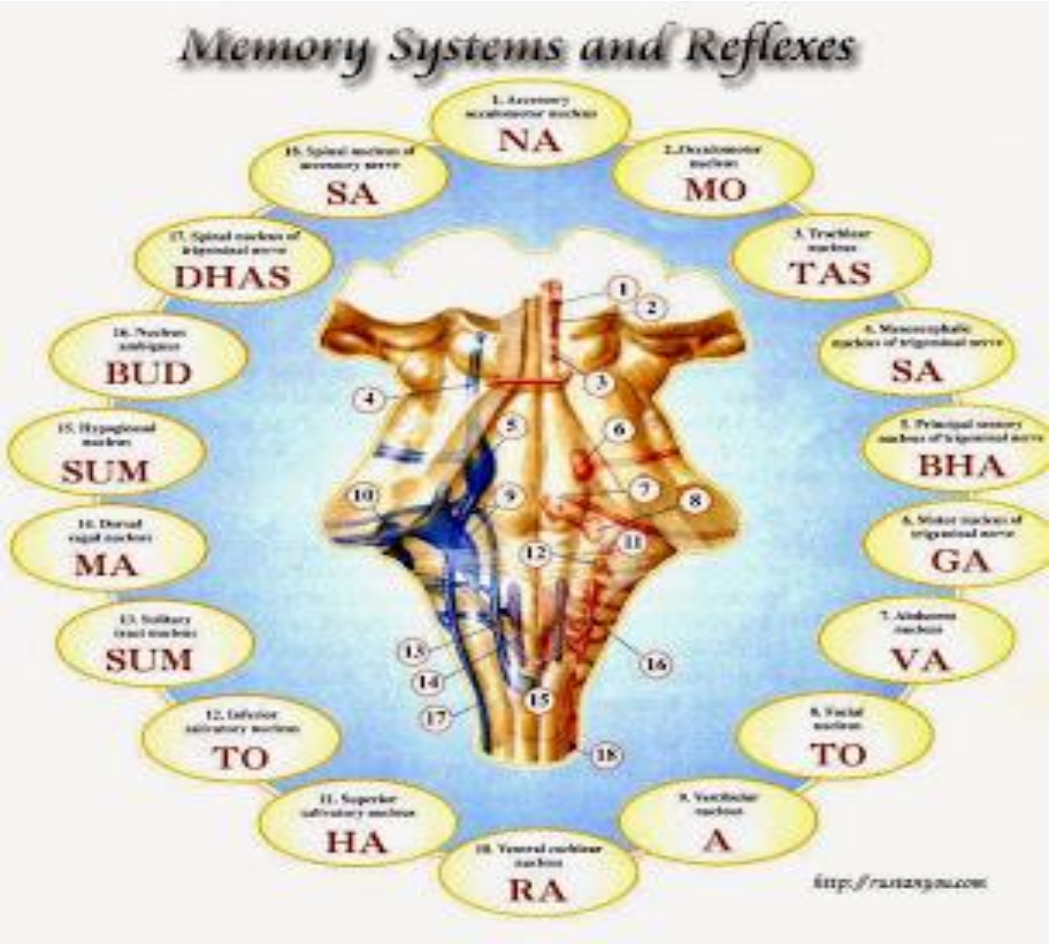

การเกิดขึ้นของ "ปีติ" อันพร้อมด้วยองค์ ๓ คือ กาย วาจา ใจ นั้นมีตัวภาวนาคือ นะ..โม.. ซึ่งเป็นนามของเทวดาที่มีหน้าที่ปกปักรักษาและดูแลผู้ปฏิบัตินั้นไม่ให้ทุกข์กายทุกข์ใจ แต่เราตอนแรกจะจำไม่ได้ว่าเกิดที่ตัวไหน เป็น นะ..หรือ โม...ตอนเดินหน้า (อนุโลม) หรือตอนที่เปล่งวาจา นะ โม...ถอยหลัง(ปฏิโลม) ดังนั้น เราจึงต้องค้นหาตัว "ปีติ" นี้ให้พบ เพราะต้องนำไปใช้ในการอธิษฐานทุกระดับ

ตั้งแต่อธิษฐานเรื่องทรัพย์ (โลกิยะ) ไปจนถึงดวงปัญญาหลุดพ้น (โลกุตระ) คือ นิพพาน ก็ต้องใช้การปีติ อธิษฐานทั้งสิ้น

การอธิษฐาน เป็นส่วนที่ต้องใช้ "กายในกาย" เท่านั้น ไม่อาจใช้กายนอกหรือกายสังขารได้ อธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ คือ การที่เราจะตั้งเป้าหมายว่าจะขับรถไปไหน เป็นการตัดสินใจของ**คนขับรถ** คือ **"ใจ"**

ส่วน **กาย** อันได้แก่สังขาร รูปร่าง ตา หู จมูก ลิ้น นี้**เป็นตัวรถ**

ส่วน**วาจา ก็เป็นตัวเชื่อม** คือ กำลังที่เหยียบคันเร่ง หรือ กำลังที่ส่งมือให้บังคับพวงมาลัยให้หมุนไปตามคนขับ (ใจ) ต้องการ เรียกว่า "ปัญจทวารวิถี"

แต่**การอธิษฐานใช้กายในกาย เรียกว่า "มโนทวารวิถี" มีวิธีปฏิบัติโดยเฉพาะ เมื่อผู้นั้นได้ผ่านจากขั้นอุคหโกศล (เปล่งวาจา พร้อมทิ้งขนนก) มาแล้วเท่านั้น**

วิธีเข้าสู่มิติแห่งใจ นี้ภาษาปฏิบัติเรียกว่า **"มนสิการ"** คือ ปฏิบัติด้วยใจ (กายในกาย) ทั้งนี้เพื่อค้นหาตัว **"ปิติ"** ที่เกิดขึ้นนั้น เกิดตอนไหน ? ตัวไหน? ขณะที่ลมหาใจ เข้าหรือออก? หาความแน่นอน เพื่อนำไประลึกรู้แล้วอธิษฐาน ก็จะมีคำถามมาว่า เพราะเหตุไร ?

::::::: **เพราะ** :::::::

๑. อักขระอันทำให้เกิด "ปิติ" ตัวนั้น ๆ คือ นามของเทวดาประจำตัวเรา ที่เราจะเรียกมาปรึกษา หรือ ขอความรู้ที่เราต้องการ เช่น ข้อธรรมะที่ลึกซึ้งและไม่เข้าใจ ฯลฯ รวมทั้งแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เราแก้ไม่ได้อย่างฉับพลันทันที ถ้าเราไม่รู้แน่นอน ก็ไม่รู้ว่าเทวดาประจำตัวเราชื่ออะไร ?

๒. "ปิติ" หรืออารมณ์ที่ได้รับนั้น ต่อไปจะนำไประลึก เพื่อแปรเป็นภาพสิ่งที่เราต้องการด้วยวิธีเฉพาะของ มนสิการ ไม่มีวิธีอื่น และต้องทำด้วยกายในกายเท่านั้น

การที่จะรู้ว่า "ปิติ" ที่เกิดขึ้นเป็นอักขระใน นะ...โม. ตัวอะไรนั้น หากเราจะคอยจำ แน่นอนว่าไม่มีทางจะจำได้ จึงต้องใช้อุปกรณ์ช่วยจำ ซึ่งเรียกว่า "ปะคำ" อันเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการจำ และค้นหาปิติ ซึ่งใช้เฉพาะและควบคู่ไปกับการทำ "มนสิการ" อันขึ้นต้นด้วย"คณา (แปลว่า นับ)" คือ การนับลูกปะคำ นั่นเอง

การใช้ประคำเป็นอุปกรณ์(เครื่องช่วย) ในการค้นหาปิติ จะทำได้ก็ต่อเมื่อผ่านขั้นอุคหโกศล(ทิ้งขนนก)มาแล้ว เพื่อเข้าสู่กายในขณะที่กายนอกรับรู้สัมผัส มีวาจาเป็นตัวควบคุมเปล่งวาจา พร้อมไปกับกาย = มือ จับ นิ้ว-เคลื่อนเขี่ยเม็ดปะคำ ในขณะหนึ่งเดียวกัน

เหมือนกับการทิ้งขนนกซึ่งเป็นท่ายืน แต่การทำมนสิการ (นับประคำ) เป็นท่านั่ง สิ่งที่เปลี่ยนไปจากการทิ้งขนนกคือ **เน้นให้เสียงออกมาจากใจก่อน แล้วปากออกเสียงตาม เพราะในขั้นมนสิการ เน้นการบังคับใจ เริ่มที่ใจเป็นหลักสำคัญ**

ฉะนั้นการทรงสภาพอยู่กับกายในกาย (ใจ) จะต้องใช้เวลามากกว่ากายนอกที่ผ่านมา เรียกว่า **"ใจนำ กายตาม"** คือ เมื่อใจเอ่ยวาจา “นะ” ปาก (วาจา)ว่า “นะ” นิ้วมือ (กาย) จึงเขี่ยลูกปะคำ ทำอย่างนี้เรื่อยไป ทั้งเดินหน้า (อนุโลม) และถอยหลัง (ปฏิโลม)

มีสิ่งควรทราบนิดหนึ่ง ถึงความแตกต่างระหว่าง การออกเสียงของ วาจา (วจีสังขาร) กับกายในกาย (มโนสังขาร) คือ หากใจ (กายในกาย) นำ ปาก(วจีสังขาร) เปล่งเสียงตาม (เกือบพร้อม ๆ กัน) เรียกว่า **“ภวนา”** (มนสิการ คือ ทำด้วยใจ....

หาก ปาก (วจีสังขาร) ออกเสียงนำ ใจ (มโนสังขาร) ออกเสียงตาม เรียกว่า **“ปริกรรม”** ซึ่งผลที่ได้ต่างกัน (เป็นรายละเอียดมาก ไม่ขอกล่าวถึงในที่นี้) ในการอธิษฐาน ซึ่งสำเร็จได้ด้วยใจเท่านั้น ไม่มีหนทางอื่น

การอธิษฐานยังสามารถกำหนดได้อีกว่า สิ่งที่ต้องการนั้นจะเป็นแบบไหน อย่างไร ด่วนหรือช้า เร่งรีบหรือเรื่อย ๆ เป็นแบบวัตถุจับต้องหรือเป็นกระแส เช่น การให้เกิดความนิยมชมชอบ ยกย่องสรรเสริญ ก็สามารถกำหนดให้เป็นไปตามปรารถนาได้ ทุกประการ ดังมีพระบาลีว่า

อธิฏฺฐานาอิทฺธิ... ตตฺถ สมฺมาปโยคปจฺจยา อิชฺฌานฏฺเฐน อิทธิ ฯ

สำหรับวันนี้คงเท่านี้ก่อน ให้กลับไปทบทวนดูว่า ขาดตกบกพร่องตรงไหน จะได้เติมเสริมเต็ม เพื่อความสมบูรณ์ได้ผลสมดั่งที่ท่านทั้งหลายได้มีกุศลเจตนา ปฏิบัติชอบในแนวทางแห่งสติปัฏฐาน จะเป็นเครื่องยืนยันว่า "ของจริง ต้องพิสูจน์ได้ เหมือนปืนจริงต้องยิงได้ แต่...ข้อสำคัญใส่กระสุนหรือเปล่า! และหันปากกกระบอกปืนไปทางไหน ต่างหาก ?

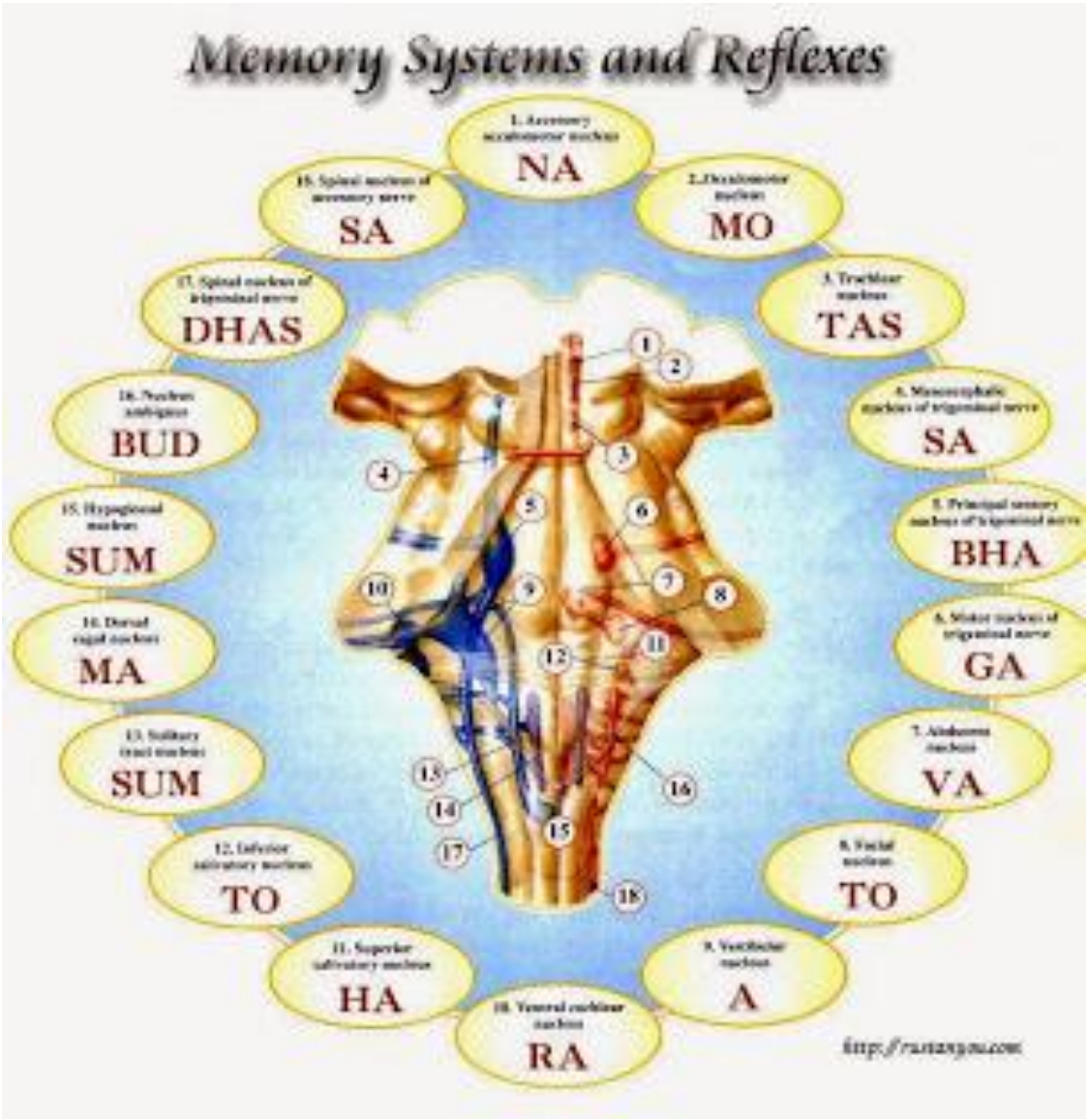

ขอความสุขสวัสดี ลาภผลพูนทวี พบสิ่งที่ปรารถนาอันอธิษฐาน สัมฤทธิผลทุกประการดั่งใจโดยพลัน ทุกท่านเทอญ....เจริญพร

อนุสนธิที่เรียบเรียงเรื่อง " Crack RNA Code by Meditation" นี้ เกิดขึ้นหลังจากที่ได้บรรยายให้ความรู้คณาจารย์ คณะแพทย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าจะเป็นประ- โยชน์ แก่นักวิชาการแพทย์ และประชาชนส่วนใหญ่ที่ใฝ่รู้ ได้ใช้ข้อมูลเป็นแนวทางในการค้นคว้า พัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ และการปฏิบัติ รวมทั้งขจัดข้อสงสัย ในหมู่นักวิชาการสมัย ใหม่ที่ยังไม่เข้าใจอย่างลึกซึ้งในธรรมะของพระพุทธศาสนา ที่พระพุทธองค์ได้ทรงเผยแผ่สั่งสอนไว้เมื่อเกือบ ๓,๐๐๐ ปีก่อนนั้น ล้ำหน้าทันสมัยยิ่งว่าศาสตร์ใด ๆ ในยุคปัจจุบันจะสามารถค้นคว้า และเข้าถึง จึงเผยแผ่เพื่อเป็นสาธารณะประโยชน์สืบไป

เนื้อหาของเรื่องนี้ จะเรียกว่าเป็น Revolution of Meditation Source ก็ว่าได้ เพราะสามารถนำไปเทียบเคียง พัฒนาต่อยอดในการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงแก้ไขทั้งพฤติกรรมชีวิต รวมทั้งการพิสูจน์ทราบ เรื่อง “บุญ บาป และกฎแห่งกรรม” ในทางพุทธศาสนานั้น ไม่ได้ล้าหลังอย่างที่ใคร ๆ คิด แต่ตรงกันข้ามความก้าวหน้าไม่ใช่เพียงเป็นทฤษฎีที่อยู่ในหนังสือ แต่เป็นสิ่งที่จับต้อง สัมผัส และพิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์อีกด้วย

เนื่องจากเรื่องนี้มีเนื้อหาสาระข้อมูลทางวิชาการมาก ดังนั้นจึงจะ Postให้ได้ศึกษากันอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นประโยชน์ แก่ผู้สนใจศึกษา ค้นคว้า และติดตาม

เชื่อมั่นว่า เกือบทุกท่านที่อ่านอยู่นี้ จะต้องได้เคยผ่านตา ผ่านหูกับประโยค ทั้งภาษาบาลี และไทยที่ว่า **"กมฺมุนา วตฺตี โลโก...สัตว์โลกทั้งหลาย ย่อมเป็นไปตามกรรม"**

คำถามของผู้สงสัย ก็ต้องมีว่า “กรรม (Kama) ” ในเชิงวิทยาศาสตร์คืออะไร? จับต้องได้ไหม ? ถ้าผู้ที่เพียงแต่ศึกษาจากตำรา ท่องจำ ตามกันมา ก็อาจจะมีอารมณ์ ฉุน ที่เป็นอาจารย์สอนปฏิบัติ ก็อาจของขึ้นเอาง่าย ๆ เพราะไม่รู้จะตอบยังไง ? นี่แหละคือประเด็นที่การเผยแผ่ไม่ก้าวหน้า เพราะการปฏิบัติค้นคว้า ของเรายังไปไม่ถึง

"กรรม" บาลี เขียนว่า "กมฺม" เป็นสิ่งที่ติดมากับชีวิตของสรรพสัตว์ เปรียบง่าย ๆ เหมือน เม็ดมะม่วง มีกลิ่น รส ผิว ต้น ช่อดอก ใบ ราก แก่น ฯลฯ สารพัดได้ถูกกำหนดไว้ในเม็ดมะม่วงเรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าเม็ดมะม่วงนั้น จะแห้งขนาดไหน เอาไปปลูกมันก็เป็นมะม่วง ไม่มีวันกลายเป็น มะละกอ หรือมะพร้าวไปได้ เมื่อครบกำหนดก็ผลิดอกออกผล รสชาติ ก็เป็นมะม่วงเพราะมันเป็นมะม่วง เม็ดมะม่วงบรรจุชีวิตต้นมะม่วงไว้ครบครัน เรียกว่า "สายพันธุ์"

มนุษย์เราก็เช่นกัน ชีวิตของทุกรูปนามได้ถูกกำหนดไว้ เหมือนเม็ดมะม่วง ป่วยเป็นอะไร เจ็บด้วยโรคแบบไหน ? ตาย อายุเท่าไร ? สิ่งเหล่านี้พระบาลี เรียกว่า **"กมฺมพนฺธุ"** สิ่งที่กล่าวนี้ เรียกทางอภิธรรมว่า**"วิบาก"** ซึ่งจะติดมาเมื่อเริ่มมี "ชีวิต" และวิบากนี้แหละที่เปรียบได้กับ **"รหัสชีวิต"** ของแต่ละคน ดังมีพระบาลีว่า **"สัตว์ย่อมจำแนกแตกต่างกัน ด้วยกรรม"**

กรรมหรือวิบากนี้ จะแยกเป็นสองส่วน คือ กุศลวิบาก (บุญ) จะส่งผลในด้านเจริญ สูงส่ง กับ อกุศลวิบาก (บาป) จะส่งผลให้เลวทราม ต่ำช้า หาความเจริญไม่ได้ ดังนั้น "วิบาก" จึงเป็นตัว "รหัสชีวิต"

ตามหลักพุทธศาสนาคำว่า "**สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม....**" นั้น หมายถึง **สัตว์โลกที่ไม่ได้ปฏิบัติชอบ หมายถึงผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติให้ถูกทาง ก็ต้องเป็นไปตามกรรม ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้** แต่ผู้ที่ปฏิบัติชอบตามแนวทางแห่ง **"สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" สามารถอยู่เหนือกฎแห่งกรรม เพราะสามารถที่จะเปลี่ยน "วิบาก" อันเป็นรหัสชีวิตได้ดั่งปรารถนา** ในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ การส่งผ่าน **“รหัสชีว”** จะส่งผ่านทาง RNA เพื่อนำไปบันทึกถาวรไว้ใน DNA อีกต่อหนึ่ง ตรงนี้แหละ ที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบหนทางที่สามารถ “**ปรับเปลี่ยนรหัส RNA = Decode RNA"** ได้ ก่อนที่จะถูกส่งไปบันทึกอย่างถาวรใน DNA

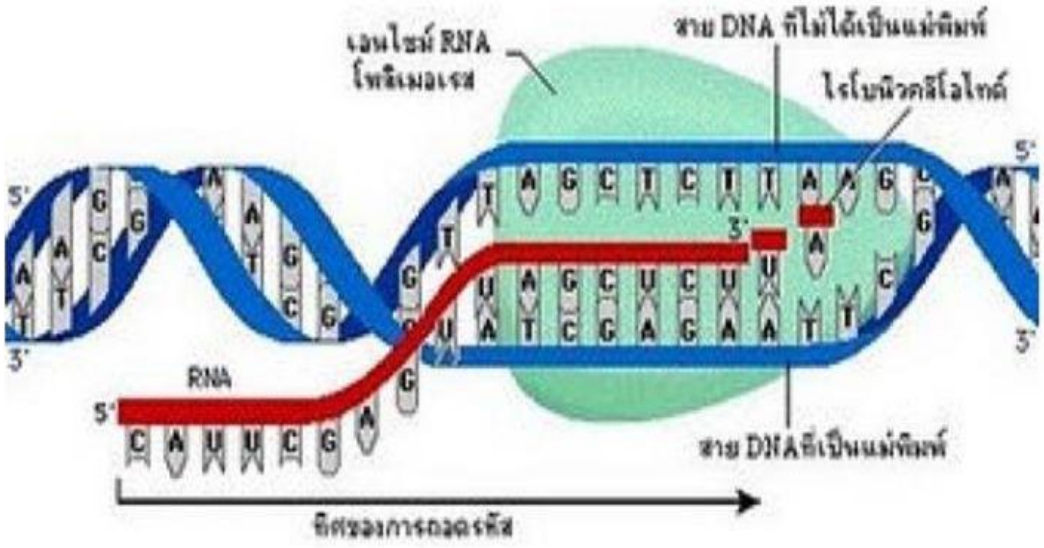

ตอนต่อไป เราจะมาศึกษากันว่า RNA ทำหน้าที่อย่างไร? และ มีแนวทางปฏิบัติแบบไหน จึงจะสามารถเปลี่ยน -ถอดรหัส (Decode) ของ RNA ได้

ขอพุทธานุภาพ จงประสาทความสมบูรณ์ในสิ่งอันเป็นกุศล ให้ปรากฏผล แด่สาธุชนผู้ปฏิบัติชอบ โดยทั่วกัน ทุกท่านเทอญ เจริญพร

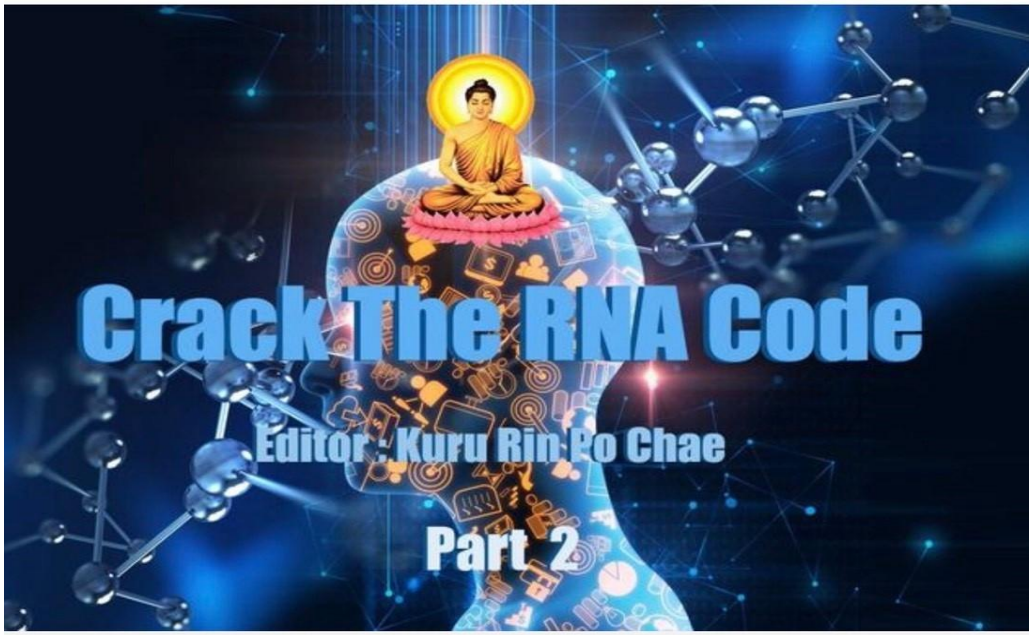

Kuru Rin Po Chae

โดยปกติทั่ว ๆ ไป ส่วนใหญ่แล้วจะไม่ค่อยชิน หรือไม่ค่อยรู้จักกับ RNA กันนัก จึงขออธิบายเพียงสังเขป พอประมาณเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียบเรียงข้อมูลเข้าสู่สมองของท่านผู้ใฝ่ศึกษาค้นคว้าในการข้างหน้าต่อไป

อาร์เอ็นเอ (RNA) หรือ เรียกว่า กรดไรโบนิวคลีอิก (Ribo Nucleic Acid – RNA) คือ สายพอลิเมอร์ของนิวคลีโอไทด์ (Nucleotide) ที่ไม่มีการแตกกิ่งก้านสาขา และขนาดสั้นกว่าโมเลกุลของ DNAมาก มีโครงสร้างคล้าย DNA โดยอาร์เอ็นเอ (RNA) ประกอบด้วยน้ำตาลไรโบส (Ribose), เบส 4 ชนิด อันประกอบด้วย อะดีนีน (Adenine, A), ยูราซิล (Uracil, U), ไซโตซีน (Cytosine, C) และ กัวนีน (Guanine, G) และ หมู่ฟอสเฟต

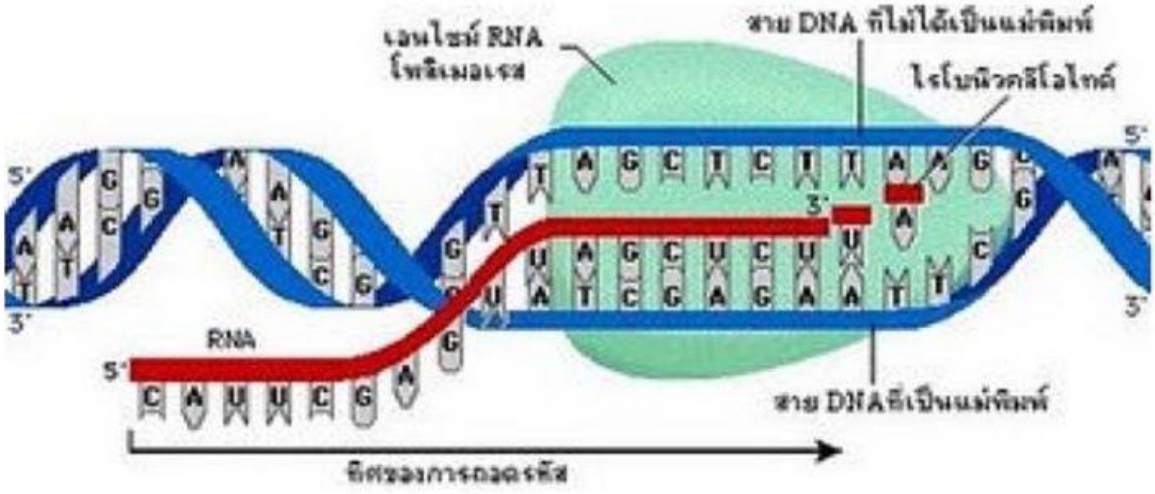

RNA จะรับ "รหัส (Code) ที่ DNAบันทึกไว้ โดยนำมาถอดรหัสข้อมูล ซึ่งแน่ละจะประกอบ ไปด้วย ความรู้ ระดับความคิดสรรพสาระที่ผ่านมาในอดีต ไม่ว่าจะกี่หมื่นกี่พันปี จะถูกบันทึกเป็นรหัส และแยกเก็บไว้เป็นส่วนๆ แล้วแต่ว่า สัญญานไฟฟ้าชีวภาค Bio -Electromagnetic จะถูกกระตุ้น ให้เอารหัสในส่วนไหน ไปส่งให้ RNA แปลรหัสและแสดงออก เช่น พฤติกรรม อารมณ์ หรือเอกลักษณ์ ซึ่งกระบวนการทั้งหมด จะผ่านการแปลรหัส (Decode) โดย RNA

ในทางพระพุทธศาสนาเรียกการเก็บข้อมูลของ DNA นี้ว่า "**สัญญา**" ซึ่งจะไม่มีวันดับสูญ (ซึ่งก็คืออานุภาคของ H ;Hydrogen ที่กระจายไปทั่วสกลจักรวาล ๗๕ % ของอานุภาคทั้งหมด ในลักษณะของ Plasma) และ ไม่ว่าจะเกิดตายเวียนว่ายไปกี่ร้อยพันชาติจนกว่าจะบรรลุนิพพาน

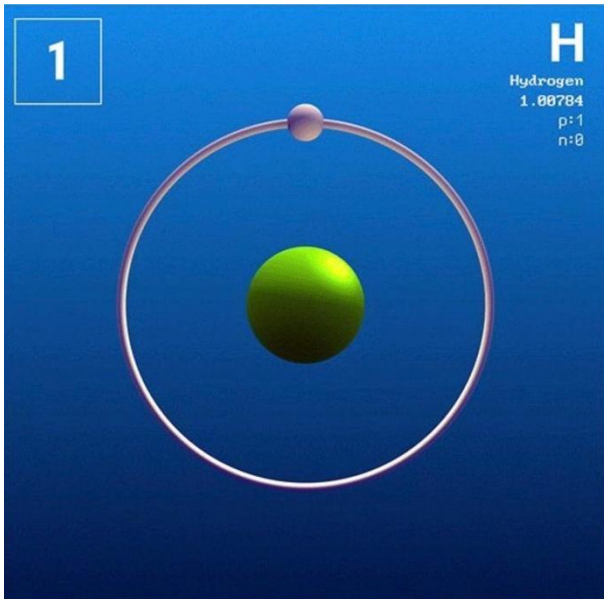

ซึ่งการที่พระโยคาวจร จะเข้าถึงพระนิพพานได้ก็ต้องทำลาย “รหัส หรือ สัญญา" ที่เปรียบเสมือนด่านสุดท้ายนี้ ด้วยอำนาจพลังแห่ง "**ญาณ**" เรียกว่า **"สัญญานาสัญญายตนญาณ , เนวสัญญานาสัญญายตนญาณ**” ซึ่งทั้งนี้ จะต้องหยุดยั้งกระบวนการแปลรหัสของ RNA ให้ได้ก่อน ซึ่งก็คือ **"สัญญาเวทนิโรธ"** จะเห็นได้ว่า ความก้าวหน้าในทางวิทยาศาสตร์ ด้านพันธุกรรมของพระพุทธศาสนา นั้นเจริญก้าวหน้ามาก

พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอดวิทยาการ วิธีการปฏิบัติเปลี่ยนรหัสพันธุกรรม (DNA) และวิธีสลายปฏิสสาร (H) ให้พุทธศาสนิกชนมานานเกือบ ๓,๐๐๐ ปี แต่เชื่อหรือไม่ว่านักวิทยาศาสตร์เพิ่งค้นพบ DNA ยังไม่ถึง ๕๐ ปี เลย

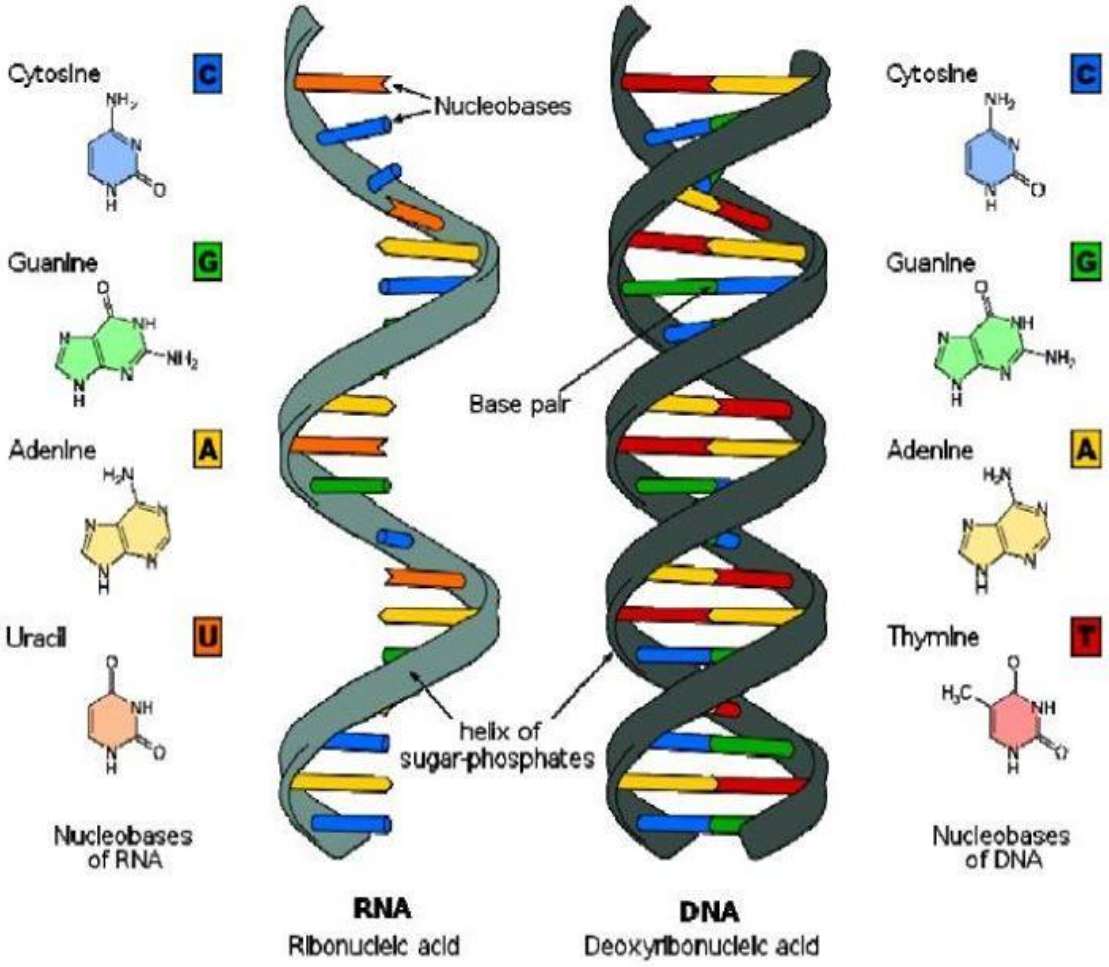

อาร์เอ็นเอ (RNA) นั้นจะต่างกับ DNA ตรงที่ DNA จะเป็นสายคู่ แต่ RNA จะเป็นโพลีนิวคลีโอไทด์สายเดี่ยว (Single Strand) ซึ่งประกอบด้วยนิวคลีโอไทด์ (Nucleotide) เชื่อมต่อกันด้วยพันธะฟอสโฟไดเอสเทอร์ (Phosphodiester Bond เป็นพันธะโคเวเลนต์ประเภทหนึ่ง) โดยเบสยูราซิลจะสามารถเชื่อมกับอะดีนีนแทนไทมีนได้ (ดูภาพด้านบน)

อาร์เอ็นเอ (RNA) จะทำหน้าที่คัดสำเนาข้อมูล หรือ เรียกว่าการถอดรหัส (Transcription) ข้อมูลจากดีเอ็นเอ (DNA) โดยเอนไซม์อาร์เอ็นเอ พอลิเมอเรส (RNA polymerase) แล้วเข้ากระบวน การสังเคราะห์ต่อเนื่องโดยเอนไซม์ประกอบอื่น ๆ

อาร์เอ็นเอ (RNA) จะทำหน้าที่เหมือนแม่แบบ (Template) สำหรับแปลข้อมูลจากยีนไปเป็นข้อมูลในโปรตีน แล้วขนย้ายกรดอะมิโนเข้าไปในออร์แกเนลล์ไรโบโซม (Ribosome)ของเซลล์ เพื่อผลิตโปรตีน และแปลรหัส(Translation) เป็นข้อมูลในโปรตีน ซึ่งเป็นที่มาของ "อารมณ์ ความรู้สึก ปฏิกิริยา สัญชาติญาณ" ซึ่งในทางอภิธรรมเรียกว่า **"อายตนะภายใน"**

ความสำคัญ หรือ หัวใจของเรื่อง อันเป็นที่มาของชื่อเรื่องว่า " Crack RNA Code" อยู่ตรงความเปราะบางของ RNA ซึ่งอ่อนไหวกว่า DNA (กรณีที่ DNA มีการสลับค่า แม้น้อยนิด ก็จะส่งผลให้เป็นมะเร็งในเม็ดเลือดแล้ว) แต่RNA นั้นกลับตรงข้าม มัน**สามารถสังเคราะห์ขึ้นใหม่เองได้ จากการกระตุ้นของ Bio-Electromagnetic และทำหน้าที่ตามสภาวะกระแสกระตุ้นนั้น** ให้แปลรหัส ส่งผ่านข้อมูล ไปยังต่อมไร้ท่อต่าง ๆ ให้สั่งการต่อไปและความสำคัญ ข้อที่ ๒ ที่จัดเป็นหัวใจของเรื่องอีกเช่นกัน

นั่นคือ หน้าที่ของ RNA แต่ละชนิด ที่แยกปฏิบัติการอันซับซ้อนแต่ไม่ซ้ำซ้อน มีขั้นตอนที่แน่นอน ในแต่ละหน้าที่ของ RNA ซึ่งมีอยู่ ๓ ชนิด คือ

ชนิดที่ ๑. Ribosomal RNA **(rRNA)** rRNA เป็น อาร์ เอน เอ ที่เป็นองค์ประกอบของไรโบโซมในสิ่งมีชีวิตชั้นสูงพบ rRNA อยู่ ๔ ขนาดคือ 28 S, 18 S, 5.8 S และ 5 S rRNA ทำหน้าที่ในการสังเคราะห์โปรตีน

ชนิดที่ ๒. Messenger RNA **(mRNA)** mRNA เป็นตัวถ่ายทอดข้อมูลทางพันธุกรรม จาก DNA ออกมาเป็นโปรตีน เมื่อเซลล์ต้องการสร้างโปรตีนขึ้นมาใช้งาน เซลล์จะคัดลอก gene สำหรับสร้างโปรตีนนั้นออกมา เป็น mRNA ดังนั้น mRNA จึงเกิดขึ้นในนิวเคลียส เมื่อมี mRNA แล้ว จะมีกระบวนการขนส่ง mRNA ออกจากนิวเคลียส สู่ไซโตพลาสึม ซึ่งเป็นที่สำหรับสังเคราะห์โปรตีน (เรียกง่าย ๆ คือ เครื่องผลิตโปรตีน)

ชนิดที่ ๓. Transfer RNA **(tRNA)** tRNA ตัวมันจะมีกรดอะมิโนมาเกาะอยู่ ทำหน้าที่ นำกรดอะมิโนมาเรียงร้อยต่อกันเป็นโปรตีน ชนิดของกรดอะมิโนที่จะนำมาต่อนี้ถูกกำหนดโดยรหัสพันธุกรรมบน mRNA ส่วน tRNA มีตัวอ่านรหัส เรียกว่า Anticodon (ตัวนี้แหละที่ทำหน้าที่ แปลรหัสของ DNA = Decode)

วันนี้ คิดว่าคงพอก่อน เพราะหลายท่านคงจะเริ่ม "มึน" กับวิชาพันธุกรรมศาสตร์ แต่เนื่องจากมีความจำเป็นต้องยกขึ้นมาบรรยาย เพราะต่อไปข้างหน้า เมื่อกล่าวอ้างอิงถึงก็จะได้ร้อง "อ๋อ" เพราะได้รับทราบไปบางส่วนแล้ว

ขอความผาสุขสวัสดี สมปรารถนาในสิ่งอันเป็นกุศล จงปรากฏผลแด่ทุกท่านดั่ง "ใจ" อธิษฐานเทอญ ฯ เจริญพร

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะอธิบายขยายความ ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจได้กระจ่างอย่างลึกซึ้ง เพราะจำกัดด้วยศัพท์และภาษา ที่ต้องนำมาใช้ร่วมสมัย ให้ผู้ที่ต้องการศึกษาและค้นคว้าถึงบางอ้อได้ในยุคปัจจุบัน

ดังได้กล่าวไปในตอนที่ผ่านมา เกี่ยวกับ DNA และ RNA โดยสังเขปมาแล้ว จะเห็นได้ว่าเจ้า DNA นั้นเป็นตัวเก็บข้อมูลทางรหัสพันธุกรรมที่ถาวร DNA เปลี่ยนแปลงโดยตรงไม่ได้ หากมีการเปลี่ยนแปลงแค่สับรหัส ก็จะมีผลให้เกิดโรคร้าย หรือ การผิดปกติที่เรียกว่า "ผ่าเหล่า"นั่นก็เพราะว่า DNA มีระบบป้องกันตัวเองเหมือนกับโปรแกรมที่ป้องกัน Mail Ware , Spam อะไรทำนองนั้น

ข้อมูล หรือรหัสทางพันธุกรรม (DNA Code) จะถูก Copy ออกมาโดย RNA แล้วแปลรหัส ส่งไปยังเซลล์ - ประสาท - ต่อมไร้ท่อ ให้เกิดพฤติกรรมการแสดงออกต่างๆ นี่เป็นหน้าที่เฉพาะของ RNA ที่จะนำเอานิวคลีโอไทด์ เข้าไปจับกับ Base ของ DNA เพื่อนำข้อมูลจาก DNA แม่แบบออกมา โดยอาศัยเอ็นไซม์ของ RNA polymerase

การที่ RNA จะทำงานแปรรหัส หรือ นำข้อมูลจาก DNA ออกมาดังกล่าวนั้น จะเกิดขึ้นโดย "ปัจจัยหรือคลื่นที่ทำให้เกิดแรงกระตุ้นเรียกว่า Electromagnatic”แปลแบบง่ายภาษาชาวบ้านรู้เรื่องก็คือ "กระแสพลังแม่เหล็กไฟฟ้า" ซึ่งจะมี ๒ ประเภทคือ

๑. คลื่นที่เกิดขึ้นจากภายใน โดยธรรมชาติในร่างกายมนุษย์เอง เรียกว่า **Bio-Electromagneticity** ทางอภิธรรมคัมภีร์พุทธ เรียกว่า **“อายตนะภายใน”** และ

๒. คลื่นที่เกิดขึ้นจากภายนอกร่างกายมนุษย์ เช่น สนามแม่เหล็กโลก คลื่นวิทยุ

รังสีต่าง ๆ เข้ามากระทบตัวเรา ทางอภิธรรมคัมภีร์พุทธ เรียกว่า **“อายตนะภายนอก”** ซึ่งท่านที่เป็นชาวพุทธจะคุ้นชินในศัพท์ของ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสนั่นแหละ (ดูภาพตัวอย่าง ด้านล่าง)

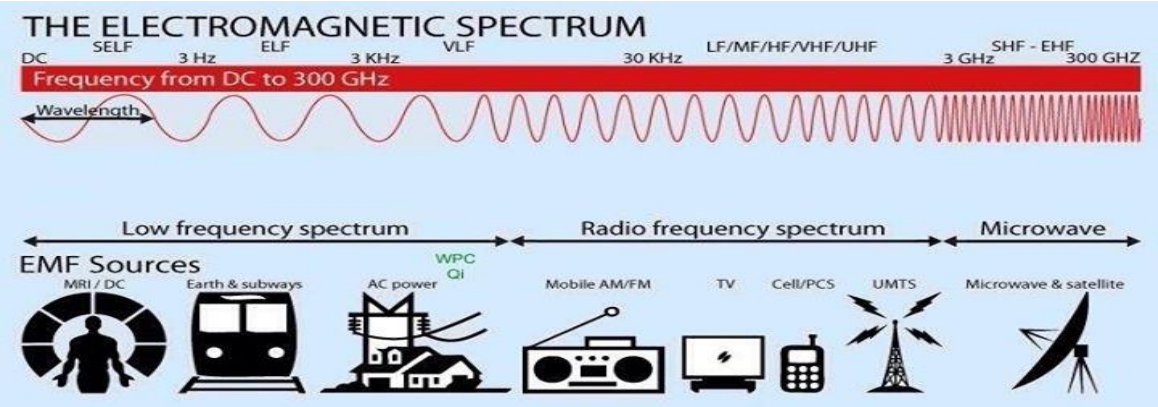

การกระตุ้นให้ RNA ของมนุษย์ทำงานนั้น ส่วนใหญ่จะมาจากปัจจัยภายนอก ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนในการส่งผลของสนามแม่เหล็กโลก กับกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในแต่ละประเทศ หรือซีกโลกจะมีพฤติกรรมแตกต่าง หรือเสมือนกัน เช่น คนไทย ก็มีนิสัยพฤติกรรมร่าเริง ให้อภัยเหมือน ๆ กัน ผิวสี หน้าตาคล้าย ๆ กัน นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งที่เห็นได้ชัด ถึงอิทธิพลของสนามแม่เหล็กโลก ที่มีผลต่อการทำงานของ RNA ของมนุษย์ (เป็นที่มาของวิชาปรับเปลี่ยนที่อยู่อาศัย ทำมาหากินมาแต่โบราณ ที่เรารู้จักกันในชื่อของ อี้จิง หรือฮวงจุ้ย) ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ – การแพทย์ต่างยอมรับว่า “สภาพแวดล้อม สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของมนุษย์ได้” “Environment Change People”

ในการทดสอบ ทดลองของนักวิยาศาสตร์การแพทย์-ด้านพันธุกรรม ได้พยายามอย่างยิ่ง ที่จะเปลี่ยนแปลงรหัสพันธุกรรมใน DNA ซึ่งไม่ประสบความสำเร็จ ที่ทำได้

อย่างสูงสุดก็แค่ผสมพันธุ์สัตว์-แมลงข้ามสายพันธ์ แต่เปลี่ยนพฤติกรรม รวมทั้งอนาคตของมนุษย์โดยการเปลี่ยนรหัสของ DNA ไม่ได้ ไม่ว่าเรื่องการเจ็บป่วยโรคภัย เช่นมะเร็ง ฯลฯ ก็ยังรักษาไม่ได้เข้าไม่ถึง เพราะมันผิดทิศผิดทาง แม้ปัจจุบันวิทยาศาสตร์การแพทย์จะเจริญก้าวหน้ามาก แต่ก็ไม่สามารถตัดต่อ DNA มนุษย์ได้สำเร็จสมบูรณ์

ขอยกตัวอย่างเปรียบเทียบ แบบเข้าใจง่ายที่สุด คือ DNA เปรียบเสมือนห้องสมุดที่ได้จัดเรียงหนังสือ เอกสาร แต่ละเรื่อง แต่ละเล่มไว้อย่างเป็นหมวดหมู่ อยู่ชั้นไหน เล่มที่เท่าไร ต้องอยู่ตรงนั้น ขยับที่ไม่ได้ไม่งั้นจะค้นไม่เจอ (ใครทำหน้าที่บรรณารักษ์ หรือผู้ที่ชอบเข้าห้องสมุดจะทราบดี จะเห็นว่ามีสติ๊กเกอร์ใส่หมายเลข+อักษร ไว้)

การเปลี่ยนที่สับที่เอกสาร หรือหนังสือ ก็คือ การเปลี่ยนรหัสของ DNA นั่นเอง เปลี่ยนที่เมื่อไร ได้เรื่องเมื่อนั้น!!

แต่สำหรับ RNA ก็เปรียบเสมือนร้านถ่ายเอกสารที่อยู่ในห้องสมุด เมื่อต้องการข้อมูลไหน (รับคลื่นกระตุ้นแบบไหน) ก็หยิบเล่มนั้น (เอาข้อมูลถาวรของ DNA) มาถ่ายเอกสาร (แปลรหัส) แล้วนำเอกสารต้นฉบับไปเก็บไว้ที่เดิม ดังนั้น DNA แม่แบบ (ต้นฉบับ) จึงยังคงสภาพเหมือนเดิม ไม่เสียหายหรือชำรุดใด ๆ ทั้งสิ้น ทำให้ไม่เกิดการ Mutation กับ DNA **ความแตกต่างจึงอยู่ที่ตรงนี้**

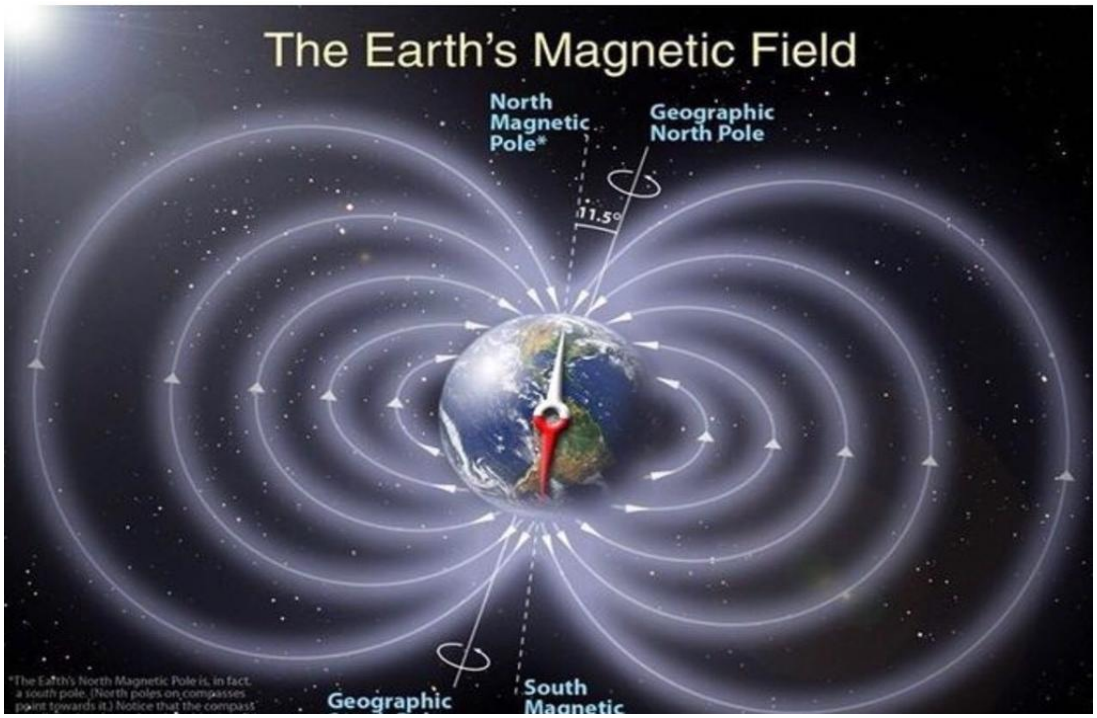

และด้วยเหตุที่ DNA หรือรหัสพันธุกรรมที่เปลี่ยนไม่ได้นี่แหละตรงกันกับพุทธพจน์ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ ก่อนที่ฝรั่งจะค้นพบ DNA กว่า ๒,๐๐๐ปี มาแล้ว ว่า "**กมฺมุนา วตฺตี โลโก....สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม**" และ "**กรรม ย่อมจำแนกสัตว์ให้แตกต่างกัน ...สัตว์ทั้งหลายย่อมมีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์**"

พระพุทธศาสนา ได้ถ่ายทอดวิธีที่จะคัดสรร จัดแต่งพันธุกรรมไว้ ปรากฏอยู่ใน "**สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค**" ซึ่งเป็นหนทางเดียวเท่านั้นจะรู้ว่า จะเลือกหยิบหนังสือหรือข้อมูลไหน จาก DNA ออกมาให้ RNA ถ่ายเอกสาร (ถอดรหัส= Decode) และใช้ประโยชน์จากข้อมูลนั้น คือ **ไม่ต้องเป็น ไปตามที่กรรมกำหนด** หมาถึงตามข้อมูลที่ถูกบันทึกถาวรไว้ในรหัสพันธุกรรม (จึงเรียกว่าอยู่เหนือกรรม = ควบคุม บังคับพันธุกรรมได้) คือ สามารถที่จะสั่งการให้เอาแต่เฉพาะสิ่งที่ “เด่น” ในด้านเป็นประโยชน์ ทางพระพุทธศาสนา เรียกว่า “กุศลวิบาก” ให้มาแสดงผล เมื่อไหร่ ที่ไหน ก็ได้ตามต้องการ

จุดสำคัญที่สุด ที่เราต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่า **RNA** คือ **สิ่งที่เกิดขึ้นจากแรงกระตุ้นภายนอก = ผ่านเข้าสู่อายตนะภายนอก ซึ่งไม่เกี่ยว**อะไรเลย**กับรหัสพันธุกรรม** (DNA) โดย RNA จะทำหน้าที่รับสิ่งกระทบจากภายนอก ไม่ว่าจะเป็นอะไร รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่รับมานั้น จะถูกส่งเข้าไปยัง DNA เพื่อค้นหา เปรียบเทียบข้อมูลและภาพเชิงซ้อน พร้อมกับบันทึกถาวรไว้ไม่เปลี่ยนแปลงต่อไป

ตัวอย่างเช่น คนที่เปลี่ยนพฤติกรรม จากนิสัยกลายเป็นสันดาน จะเปลี่ยนกลับคืนไม่ได้ แถมยังถ่ายทอดไปยังลูกหลาน เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดอย่างดาษดื่นทั่วไป **ในการบังคับใช้ให้ RNA ทำงานนั้น** ก็คือ **การสร้างคลื่นกระตุ้นสั่งการ RNA ด้วย "ธรรมชาติภายในร่างกายของมนุษย์นั้นเอง"** ซึ่งหมายถึง การกระตุ้นจากภายในร่างกายของมนุษย์ ไม่ใช่จากอุปกรณ์ หรือ เครื่องมือที่สร้างสัญญาณกระแสคลื่นจากภายนอก

กระแสที่เกิดจากภายในนี้เรียกว่า "**Bio-Electromagnetric**" หรือ "**พลังแม่เหล็ก-ไฟฟ้าชีวภาค**" (ทางอภิธรรม เรียกว่า “อายตนะภายใน”) ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงเทศนาถึงเรื่องทั้งสองไว้มากมาย ไม่เพียงเท่านั้น พระองค์ยังทรงถ่ายทอด วิธีสร้าง Bio-Electromagnetic พร้อมกับวิธีใช้งานกับ RNA และภาคปฏิบัติอีกนับร้อยเรื่อง ซึ่งพระพุทธองค์ได้ทรงบัญชา ให้พระสารีบุตร อรหันตเถระเจ้ารจนาวิธีปฏิบัติ-การควบคุมและใช้ ดังปรากฏในพระไตรปิฎก "**คัมภีร์ปฏิสัมภิทามรรค**" อย่างละเอียด ทุกขั้นตอน

ในตอนต่อไป เราจะได้ศึกษาถึงวิธีสร้าง ควบคุมและใช้งาน Bio-Electromagnetic และนำมาใช้เปลี่ยนแปลงรหัสพันธุกรรม (DNA) ได้อย่างไร

ขอความสวัสดีมีชัย เจริญก้าวหน้าในชีวิต ธุรกิจการงาน จงบังเกิดแก่สาธุชนผู้ปฏิบัติชอบ ทั่วกันทุกท่านเทอญ ฯ ::: ทาชิ เดเล :::

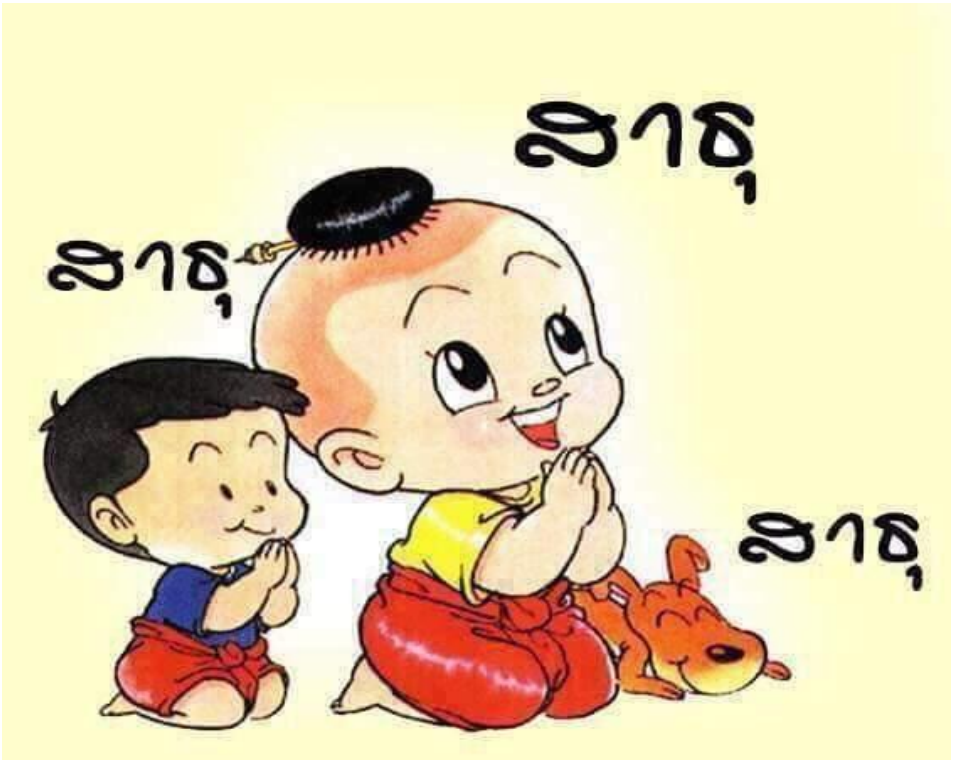

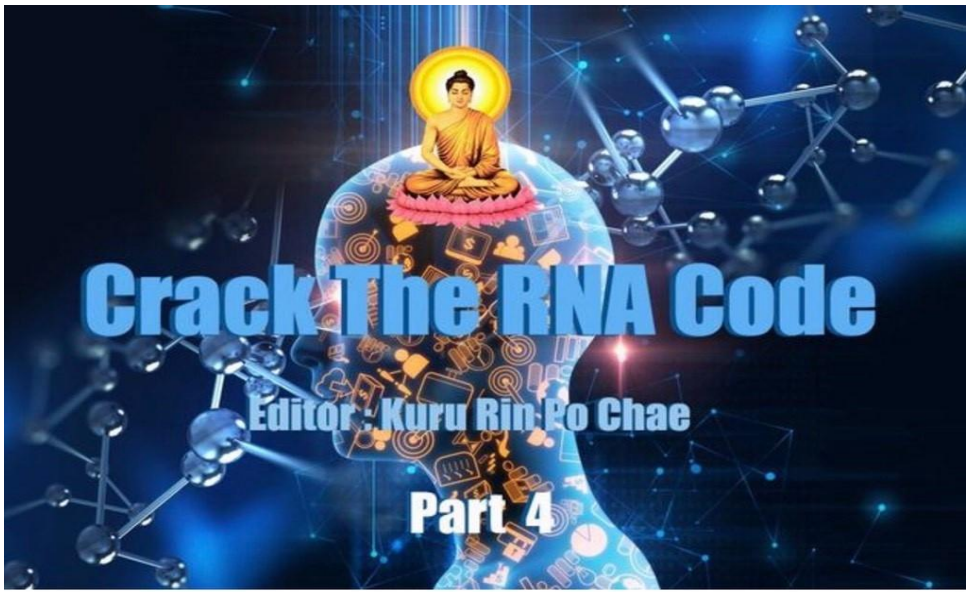

ดังได้กล่าวไปแล้วว่า RNA จะปฏิบัติการถ่ายแบบ-ถอดรหัสจาก DNA เมื่อได้รับการสั่นสะเทือน (Vibration) จากคลื่น Electro-Magnetic ซึ่งจะเกิดได้ทั้งจากภายในร่างกาย และภายนอกร่างกาย

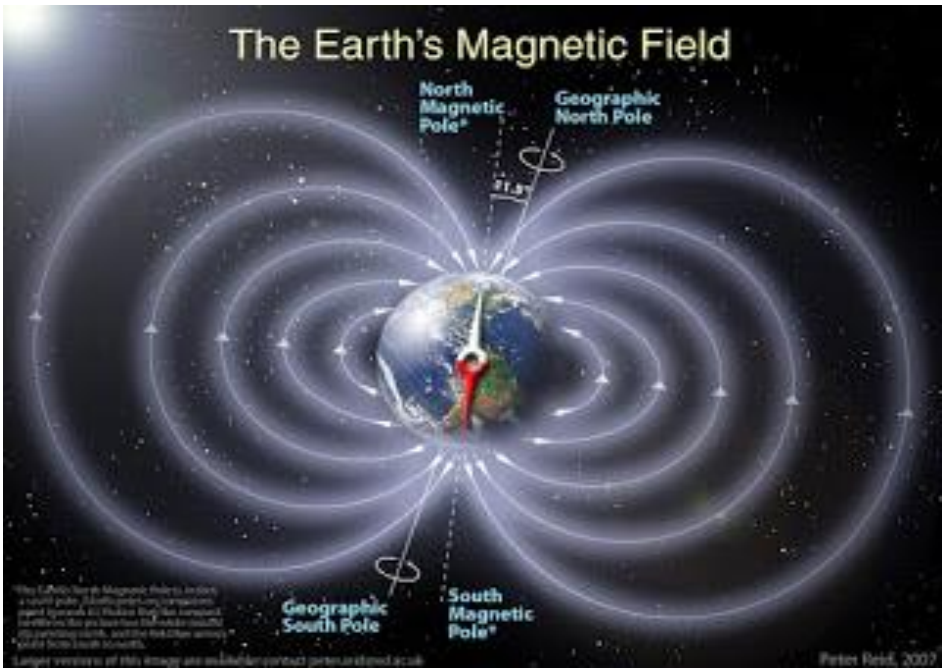

โลกจัดว่าเป็นแหล่งของสนามพลังแม่เหล็กที่ใหญ่ที่สุด และส่งผลต่อ RNA ของมนุษย์มากที่สุด ยกตัวอย่างง่ายๆ เมื่อเราไปในสถานที่แตกต่างกัน เราจะเกิด **"อารมณ์และ ความรู้สึก"** ที่แตกต่างกัน ซึ่งแน่ละ "เรา" จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่นั้นๆ ไปโดยปริยาย (โดยปกติ)

คำถามคือ มันเกิด “**อารมณ์และความรู้สึกร่วม**” ขึ้นมาได้อย่างไร?

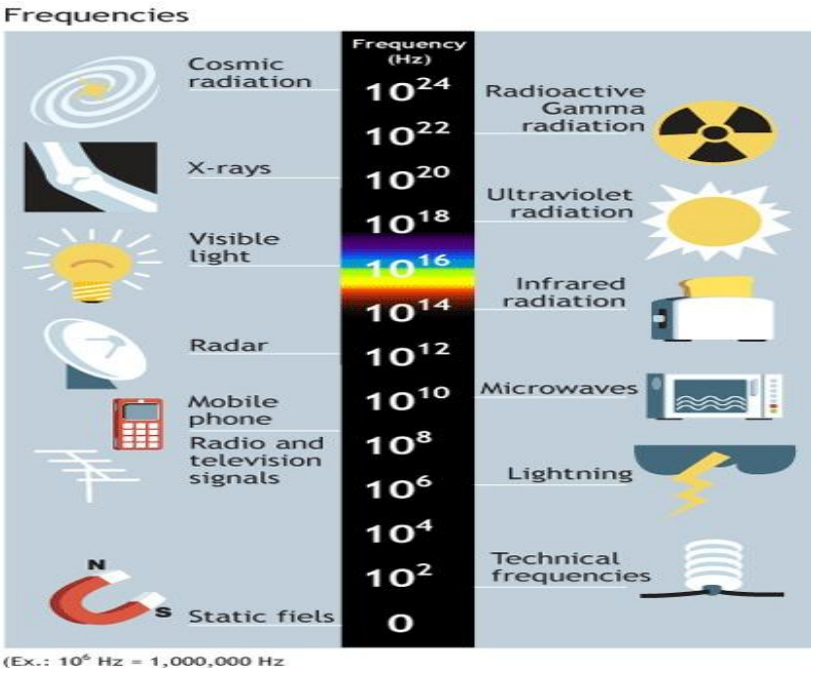

อารมณ์และความรู้สึกไม่ว่าจะเป็นการเห็น รับรู้ สัมผัสฯลฯ เกิดจากกระบวนการทำงานสังเคราะห์โปรตีน-ฮอร์โมนของ RNA ซึ่งได้รับกระแสจาก คลื่นสนามแม่เหล็กโลก ที่ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือน (Vibration) ที่แตกต่างกันไป ตามย่านความถี่ (Frequencies) และ ความต่างศักย์ ซึ่งจะมีความเข้มแตกต่างกันไปตามพื้นที่ หรือสถานที่ กระแสคลื่นนี้แหละที่เป็นตัวกระตุ้นให้ RNA เริ่มกระบวนการผลิตโปรตีน-ฮอร์โมนออกมา เรียกว่า "อารมณ์ - ความรู้สึก" ดังนั้น จึงเป็นเรื่องปกติทั่วไปของมนุษย์ เมื่อต้องการเปลี่ยนอารมณ์ ก็จะเปลี่ยนสถานที่ เช่น การพักผ่อนหย่อนใจ ชายทะเล หรือสถานบันเทิง เข้าวัดปฏิบัติธรรม เป็นต้น

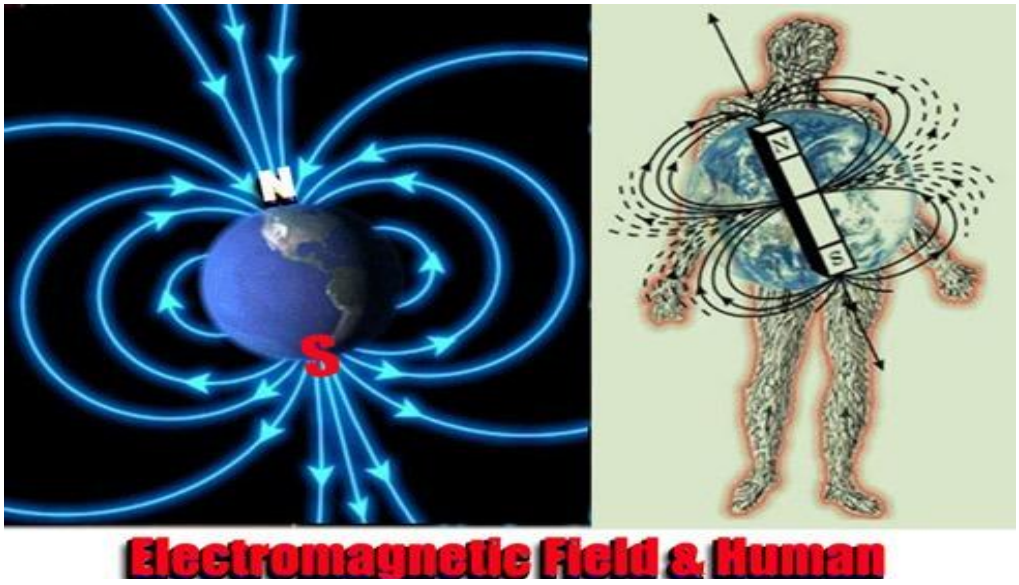

คำถามก็ตามมาอีกว่า "ทำไม อารมณ์ของเรา จึงเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะแวดล้อมนั้น ๆ ได้

“ตามภาพด้านบน (ดูภาพประกอบ)” จะเห็นได้ว่า ภายในร่างกายมนุษย์ก็มีสนามไฟฟ้าแม่เหล็กเหมือนกัน แต่เล็กจิ๊ดเดียวเมื่อเทียบกับโลก (ที่พึงสังเกตคือ พลังกระแสคลื่นไฟฟ้า-แม่เหล็กโลก จะพุ่งออกมาจากขั้วใต้ไปสู่เหนือ ไม่ต่างจากขั้วใต้ของแม่เหล็กชีวภาคในตัวมนุษย์ซึ่งอยู่ที่จุดกระดูกข้อสุดท้ายปลายกระดูกสันหลัง)

ดังนั้น เมื่อเข้าไปอยู่ในย่านความถี่ของสนามแม่เหล็กโลก ที่มีความเข้มกว่าสนามแม่เหล็กชีวภาคในตัวมนุษย์ ผู้นั้นจึงเปลี่ยนไปตาม เนื่องจาก RNA ได้เข้าสู่กระบวนการส่งสัญญาณไฟฟ้าถอดรหัสให้เกิดการจัดเรียง "โมเลกุล" ใหม่เป็นหนึ่งเดียวกับย่านความถี่ของสนามแม่เหล็ก (Electromagnetric Field) นั้น และตรงนี้แหละ ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ชัดเจน สำหรับโคคาวจร (ผู้ปฏิบัติ) และสัปปุรุษว่า "ที่ใดไม่ควรเข้าไป =อโคจร" ก็ด้วยเหตุดังที่กล่าวข้างต้นนั้น

มีอยู่ประเด็นหนึ่ง ที่น่าสนใจ และสามารถใช้เป็นคำตอบในเชิงวิทยาศาสตร์ (แม่เหล็ก-ไฟฟ้า)ได้เป็นอย่างดี และสามารถทำความเข้าใจ ได้อย่างกระจ่างในพุทธพจน์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้ใน "มงคลสูตร" ข้อแรกว่า "อย่าคบคนชั่วเป็นมิตร" ที่ทรงตรัสเช่นนั้น ก็เพราะว่า "ความเข้มในสนามแม่เหล็กชีวภาคของคนเลว" จะมีความเข้ม (ลบ) สูง" ส่งผลให้คนประเภทนั้นมี "อารมณ์ร้าย" หฤโหด เป็นต้น เมื่อเข้าใกล้ หรือคบหา กระแสคลื่นแม่เหล็กของคนชั่ว ก็จะถูกนำเข้าไปใน RNA ทำกระบวนการปรับแต่งโมเลกุลให้ละม้ายกับคนเลวนั้น เราจึงได้เห็นอยู่เสมอว่า "คนดี ๆ ไปคบคนชั่วไม่นานสันดานเปลี่ยน" ก็เพราะเหตุนี้

"**อารมณ์**" จัดว่า เป็น "อาหาร" ของชีวิตและสรรพสัตว์ หากจะถามว่า "**ชีวิต เกิดมาทำไม**?" คำตอบคือ เกิดมาเพื่อแสวงหาอารมณ์ สนองความรู้สึกในการดำรงชีวิต อย่าลืมไปอย่างหนึ่งว่า “อารมณ์ คือสัญญาณแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาค(Bio-Electromagneticity) ที่ส่งผ่านระหว่างโมเลกุลที่รับรู้ไปยังสมองเพื่อถอดรหัส หรือเทียบเคียงกับสิ่งกระทบจากภายนอกนั้น กับ ข้อมูลที่ถูกเก็บบันทึกไว้ว่า สิ่งนั้นๆที่เข้ามากระทบมีอยู่หรือไม่ ถ้ามีอยู่เป็นบวก หรือ ลบ สมองก็จะสั่งการให้ตอบรับ เราเรียกว่า “พอใจ หรือ สุข” และหากว่าเป็นทางลบก็จะสั่งการให้ต่อต้าน เราก็เรียกว่า “ทุกข์ หรือ ไม่พอใจ” นี้คือปฏิกิริยาทางสัญญาณแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาคของมนุษย์

ที่น่ามหัศจรรย์ยิ่งคือ พระพุทธองค์บรมศาสดาของพระพุทธศาสนา ได้ทรงตรัสรู้และ ถ่ายทอดเรื่องของ “สัญญาณแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electromagneticity) แก่พุทธบริษัทมาเกือบ ๓,๐๐๐ ปีแล้ว ก่อนที่นักวิยาศาสตร์การแพทย์ จะค้นพบกว่า ๒,๐๐๐ ปี ไม่เพียงแต่เท่านั้น ยังทรงถ่ายทอดวิทยาการอันล้ำลึก ให้สามารถสร้าง ควบคุม Bio - Electromagneticity รวมทั้ง Plasma สร้างปฏิภาครวม (สัมปยุต) หยุดการปฏิภาค (นิโรธ) และเปลี่ยนสภาวะกลับไปมา จาก Plasma เป็น Mass =Transformation ได้ตามปรารถนาของผู้ปฏิบัติตามพุทธวิถีได้อีกด้วย ดังปรากฏตามจารึก ของพระสารีบุตรอรหันตเถระเจ้า ในพระสุตันตปิฎก สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค

เพื่อขจัดข้อสงสัย และป้องกันการเลยเถิดในความคิดของท่านผู้อ่านทั้งหลายว่า ... ผู้เขียน “ดูออกจะเว่อร์... ไปรึเปล่า?” ในการที่กล่าวว่า พระพุทธเจ้าสอนวิธีควบคุม คลื่นสนามแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electromagneticity) และแปรเปลี่ยนคลื่นนั้นตามปรารถนา และเป็นเรื่องของวิทยา ศาสตร์ระดับ Quantum Physic เชียวนะ ก็จะว่ากันซะให้ Clear ตรงนี้เลย....นอกจากจะเป็นการไขข้อข้องใจ แล้วยังเพิ่มเติม เสริมเต็ม สร้างความภาคภูมิใจ แก่พุทธบริษัทที่ได้เข้ามาศึกษา ประพฤติ ปฏิบัติในแนวทางพุทธวิถีต่อไป

พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ ปรากฏชัดว่า “**หนทางปฏิบัติไปสู่การพ้นทุกข์** คือ **ไปสู่พระนิพพาน มีหนึ่งเดียว ไม่มีทางสายอื่น (เอกมฺคโค...)** นั่นคือ สติปัฏฐาน ...”

ถามว่า **“สติ”** คืออะไร? ....สติคือธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ .....ย้ำ “อารมณ์” คือ

อะไร? ในทาง Physic อารมณ์คือ สัญญาณไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electromagnetic) ที่ใช้สื่อสาร-สั่งการในระดับโมเลกุล คำว่า “สัญญาณ” เป็นภาษาบาลี ในการเขียนภาษาไทยนำมาทับศัพท์ “สัญญาณ” ประ- กอบ ด้วยคำ สอง คำ คือ “สัญญา”= เก็บไว้ บันทึกไว้ และ “วิญญาณ” = การรับรู้ เมื่อตัดส่วนหลังของคำว่า “สัญญา” ออก เหลือใช้แต่คำว่า “สัญ” พร้อมนั้นตัดส่วนหน้าของคำว่า “วิญญาณ” ออก เหลือ “ญาณ” มาต่อท้ายคำว่า “สัญ” ก็สำเร็จเป็นคำใหม่คือ “สัญญาณ”เป็นศัพท์ใหม่ในความหมายใหม่ว่า**“สัญญาณ”** คือ **การรับรู้สิ่งที่ได้ถูกบันทึกไว้แล้ว**

เราจะเห็นได้ชัดเจนเลยว่า วิทยาการของพระพุทธศาสนานั้นลึกล้ำมาก สามารถระบุถึง การบันทึกข้อมูลของสมอง และการสื่อสารระหว่างโมเลกุล ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระพุทธองค์ ทรงต้องการให้พุทธบริษัทนั้นเห็นว่า สิ่งทั้งหลายนั้นเป็นสมมุติ เปลี่ยนแปลงรูปแบบ แปรปรวน และเป็นไป ตามแรงแห่งกระแสแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาค ส่งกลับออกมาเป็นพฤติกรรม ซึ่งเราเรียกว่า “อารมณ์” การควบคุมคลื่นนี้จึงต้องใช้การปฏิบัติพิเศษตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค” อันเป็นหนทางเดียวที่จะสลายปฏิภาคของ Plasma ได้อย่างถาวรไม่สามารถที่จะ Transform กลับมาได้อีก ซึ่งเรียกในทางปฏิบัติว่า “นิพพาน” อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนา นั่นเอง

แต่โดยปกติสามัญวิสัยของมนุษย์ทั่วไป ย่อมไม่สามารถที่จะควบคุมบังคับคลื่นสัญญาณไฟฟ้าชีวภาค อันก่อให้เกิดอารมณ์ “สุข” และ “ทุกข์” ได้ จึงแสวงหาคลื่นความถี่ของ Bio-Electromagnetic ที่ถูกบันทึกไว้ใน DNA ของตนเท่านั้น และกำหนดเอาว่านี่คือ “สุข” นี่คือ“ทุกข์” แตกต่างกันไป ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้ว มันไม่มีอยู่จริง แต่มนุษย์ก็ยังแสวงหาเพราะไม่สามารถควบคุมคลื่นได้

ในทางพระพุทธศาสนา อารมณ์ที่เรารับเข้ามาจากภายนอก จะมี ๕ ทิศทางเรียกว่า **"ปัญจทวารวิถี" (อายตนะภายนอก)** การรับรู้สัมผัส จากภายนอกต่าง ๆ จริงแล้วไม่มีอยู่จริง ดังได้อธิบายไปข้างต้น มันเป็นเพียง **"สัญญานไฟฟ้า** (Bio-Electromagnetic) ตรงนี้แหละที่ทำให้เกิด RNA ซึ่งส่งไปเทียบเคียงกับสัญญา (ข้อมูลเดิมที่เก็บบันทึกไว้)**" ทำให้เกิดปฏิกิริยาทางเคมี ว่า "ชอบ หรือไม่ชอบ"**แล้วแสดงออกมาเป็นพฤติกรรม ก่อให้เกิด “การกระทำ อันเป็นต้นกำเนิดของการกระทำดี-ชั่ว และ บุญ-บาป”ล้วนมาจากต้นกำเนิดคือ “อารมณ์” อันเปรียบเสมือนเมล็ดพร้อมที่จะงอก ส่วนจะเป็นแบบไหนขึ้นกับเมล็ดอะไร? **ดังนั้น เรา....จึงสามารถเลือกเมล็ดที่เราต้องการได้ หมายถึง เราสามารถ สร้าง RNA เพื่อเปลี่ยนค่าใน Base ของ DNA ได้ด้วย**

ในทางพระพุทธศาสนา "อารมณ์เกิดจาก การกระตุ้นของมหาภูตรูป ๔ **"จำไว้ให้ดี ตรง ๔** นี่แหละ (ไม่ใช้ให้หวยตัวเต็งนะ)

การกระตุ้นมหาภูตรูป ๔ ทำให้เปิดกระแส ความรู้สึก ให้ไปดึงเอาข้อมูลใน **"สัญญาเดิม"** ออกมาเทียบว่า **"ชอบ=นิฏฐารมณ์** หรือ **ไม่ชอบ = อนิฏฐารมณ์**”ซึ่งมีอยู่แล้วในสัญญา เอามาเทียบ เคียง ถ้าไม่มีข้อมูลอยู่ ก็ไม่สนใจ กลายเป็น **อุเบกขา**

ถ้าเขียนเป็น รหัส ก็จะได้ว่า **ชอบ** = ๑ **ไม่ชอบ** = ๐ อ่านแล้วคุ้น ๆ เหมือนรหัสภาษา Computer มั้ยล่ะ!!

ในทางพันธุกรรม ชอบหรือไม่ชอบ "อารมณ์" ต่าง ๆ จะถูกเก็บไว้ใน DNA เมื่อมีกระแสมากระทบ RNA จะไปค้นข้อมูล Copy ออกมาสั่งการ ซึ่งจะเก็บไว้ใน ๔ ส่วน เรียกว่า Base

แต่ละส่วน Base ของ DNA จะเก็บรหัสพันธุกรรม ข้อมูลแต่ละอย่าง และผันแปรได้ไร้ขีด จำกัด มหาภูตรูป ๔ ก็มีสภาพเช่นเดียวกัน

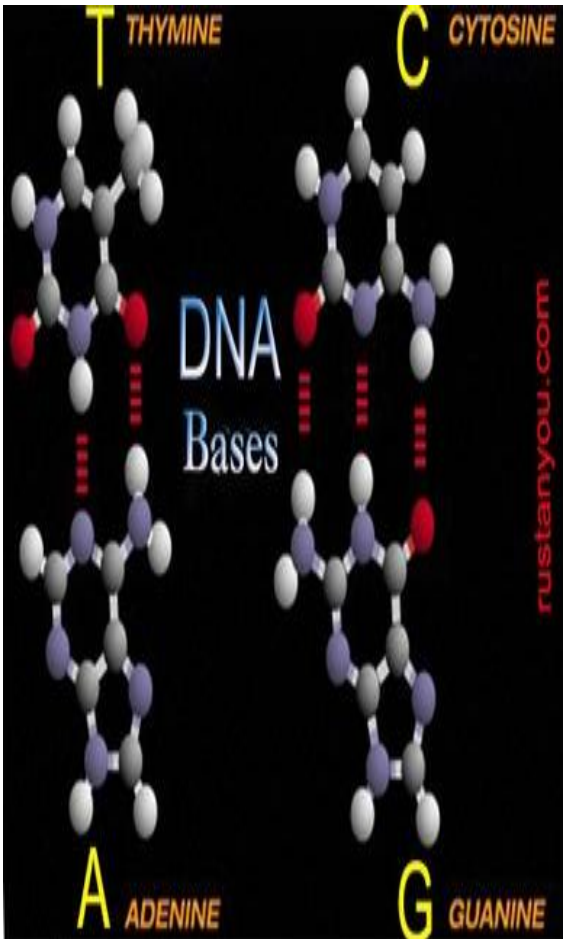

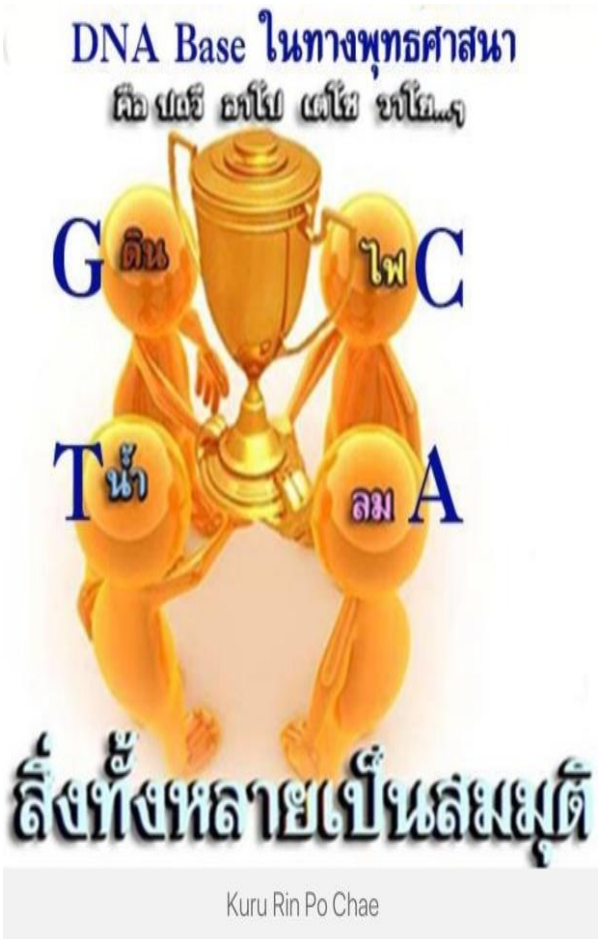

นี่คือ ความล้ำยุคของวิทยาการ ที่พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอดให้ไว้กว่า ๒๕๖๒ ปี มาแล้ว ฝรั่งเพิ่งรู้ไม่นานมานี้ (....จริงแล้ว Copy ของพุทธไปรึเปล่าไม่รู้นะเนี่ย) ในพระพุทธศาสนามีจารึกไว้ชัดเจนว่า **"ชีวิต เกิดจากธาตุทั้ง ๔ ประชุมกันเป็นหนึ่งเดียวแยกไม่ได้ (เอกสมังคี)"** ซึ่งก็คือ การประชุมกันโดยสายใยของ DNA ที่เก็บรหัส พร้อมแปลให้เราเป็นอะไรหรือไม่เป็นอะไร นี่แหละจึงเรียกว่า **สมมุติ**

ทีนี้คงถึง "บางอ้อ" กันบ้างแล้ว ในเรื่องการทำงานของ RNA กับหน้าที่ของ DNA ในตอนต่อไป เราจะมาศึกษาว่า จะสร้างคลื่น (Wave) ของสนามแม่เหล็กชีวภาค (Bio-Electromagnetic)เกิดระดับความถี่ (Frequencies)ที่สามารถมีแรงสั่นสะเทือน(Vibration) ให้ RNA ทำงานตามประสงค์ได้อย่างไร

ขออำนาจแห่งพุทธานุภาพ จงปกป้องคุ้มครองให้ทุกท่านปลอดภัย ได้สมปรารถนา ก้าวหน้าในกิจการงาน ทุกประการเทอญ

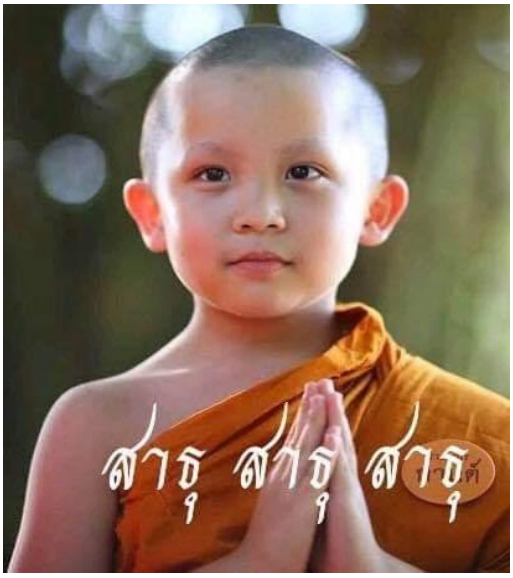

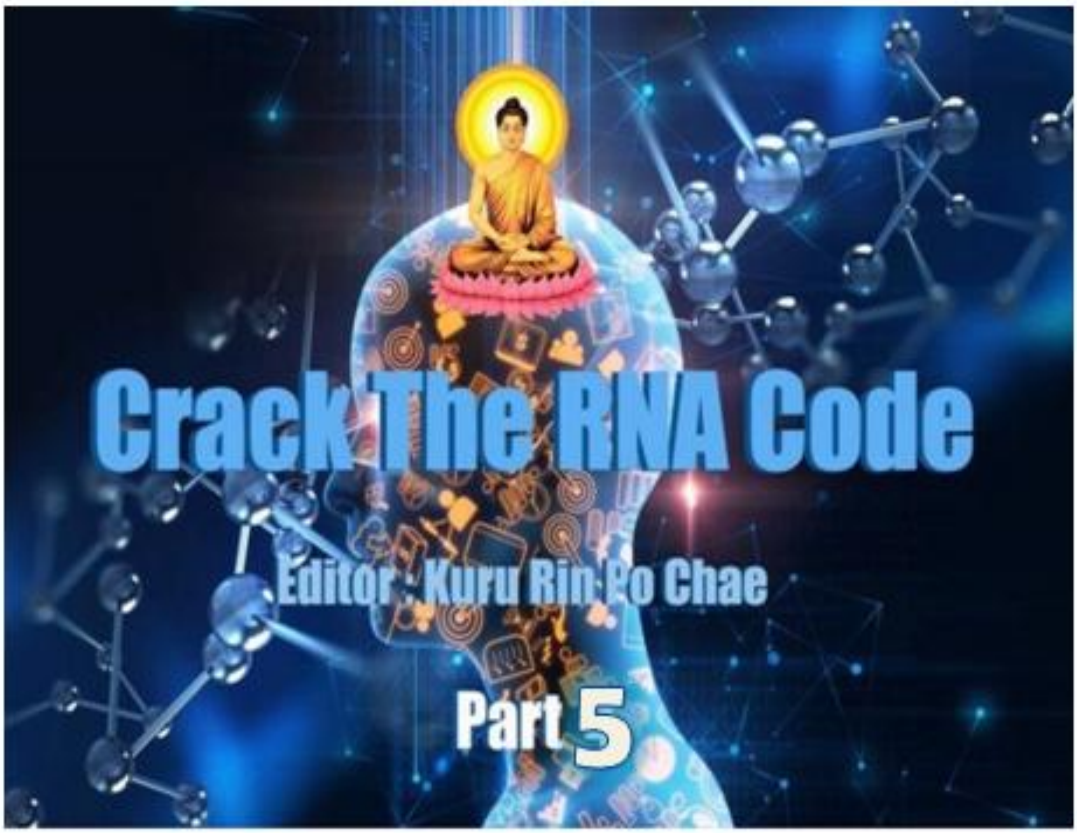

สิ่งมีชีวิต มีคุณสมบัติที่แตกต่างกับสิ่งไม่มีชีวิตอยู่ ๔ ประการคือ

๑. **การจัดระบบ (Organization)** หมายถึง สิ่งมีชีวิตที่มีโครงสร้างร่างกายภายในที่ซับซ้อน ประกอบขึ้นด้วยเซลล์จำนวนมากและเซลล์เองก็มีโครงสร้างภายในที่แยกย่อยลงไปอีก

๒. **กระบวนการสร้างและย่อยสลาย (Metabolism)** หมายถึง สิ่งมีชีวิตบริโภคอาหารเพื่อการเจริญเติบโตและทำกิจกรรมต่างๆ

๓. **การขยายพันธุ์ (Reproduction)** หมายถึง การมีลูกหลานสืบสายพันธุ์ต่อไป

๔. **การตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นเร้า (Irritability)** หมายถึง ปฏิกิริยา (อารมณ์) ที่รับจากภายนอก (ปัญจทวารวิถี) ซึ่งครอบคลุมทั้ง ด้านพฤติกรรม ไปจนถึงการตอบสนองของพืช (Tropisms) ด้วย แต่ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นทั้ง ๔ ข้อนั้น เกิดจากกลไกในระดับที่เล็กมาก ๆ เรียกว่า "โมเลกุล" ซึ่งเป็นตัวก่อให้เกิดการ Copy ตัวเองจากคำสั่งของ "อารมณ์" สั่งตรงไปให้สร้าง "เซลล์"

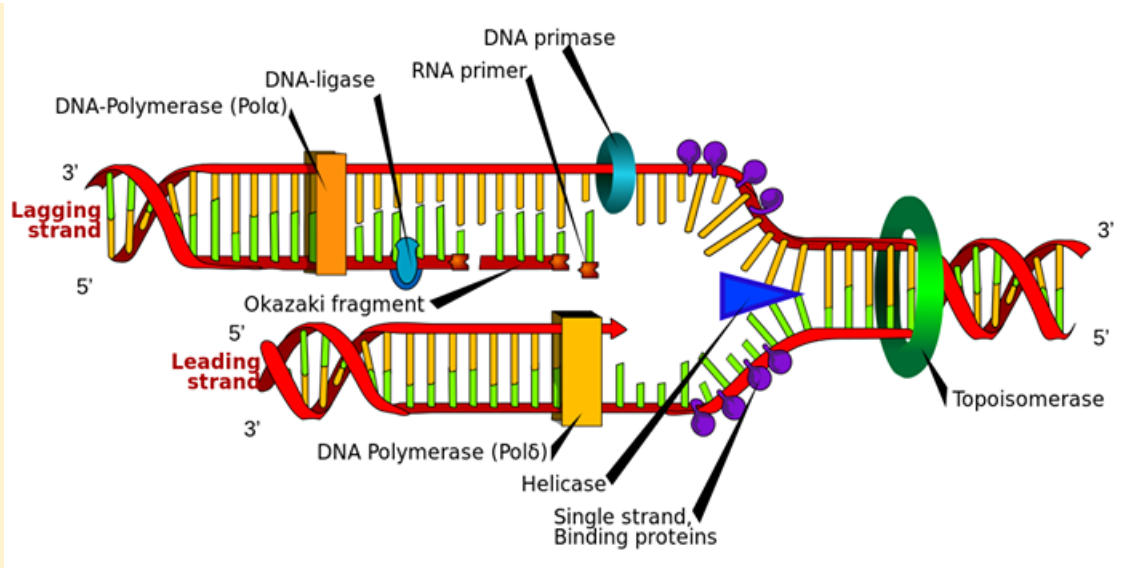

เซลล์จึงเปรียบเสมือนโรงงานอุตสาหกรรมที่คัดลอกผลิตโดยมีพิมพ์เขียวต้นแบบ เซลล์ที่ทำหน้าที่สำคัญนี้เรียกว่า ไรโบโซม (Ribosome) ที่สำคัญที่สุด ก็คือ มันจะ Copy ตัวของมันเองเป็นล้านๆ จากคำสั่งเพียงคำสั่งเดียว ที่ออกมาจากการถอดรหัสพิมพ์เขียว เรียกว่า เรพลิโซม (Replisomes) จากนั้นมันจะรวมตัวจับกลุ่มเป็นก้อน เป็นชุดตามต้นแบบ นั่นคือ "โครโมโซม (Chromosomes)" หรือ "รหัสพันธุกรรม" ที่เกิดจากคำสั่ง "อารมณ์" หรือ กระแสแรงกระตุ้นของแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electromagnetic) ที่ทำให้ RNAถอดรหัสจากกรดอะมิโนที่เรียงตัวกันอยู่ใน DNA ออกมา นี่คือความมหัศจรรย์ในการทำงานที่เกิดจากการเคลื่อนไหวของ "โมเลกุล"

"ชีวิตเกิดมาทำไม คำตอบ คือ ชีวิตเกิดมาเพื่อแสวงหาอารมณ์ อารมณ์ คือ เครื่องหล่อเลี้ยงชีวิต" "**อารมณ์**" เป็นความหมายรวมเพราะความจริง ก็คือปฏิกิริยาที่ถูกกระตุ้นด้วย Electro - magnetic ส่งเป็นสัญญาณไฟฟ้า ให้เซลล์ต่าง ๆ ทำงานตามที่กล่าวข้างต้น อารมณ์เกิดได้ทั้งภายนอกภายใน โดยจะรับมาจากภายนอกแล้วนำเข้าไปสู่ภายในเทียบเคียงข้อมูลใน DNA (สัญญาเดิม) จากนั้น RNA จะทำการถ่ายแบบถอด รหัสส่งสัญญาณไฟฟ้าไปผลิตฮอร์โมน-โปรตีนกลายเป็นการกระทำหรือพฤติกรรม อารมณ์จัดเป็นภาษาสากล ที่สามารถรับรู้ได้แม้ไม่ต้องสัมผัส หรือใช้สัญญาณใด ๆ เช่นความเมตตา ความรัก ก็สามารถสื่อสารกันได้ แม้อยู่คนละซีกโลก โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือสื่อสารใด ๆ

ดังนั้น อารมณ์จึงจัดเป็นภาษาสากลแห่งจักรวาล ที่ทุกสรรพสิ่งย่อมสามารถสื่อสารรับรู้กันได้เป็นสากล "อารมณ์ ภายนอก" ที่เข้ามากระทบ ที่เห็นตัวอย่างได้ง่ายที่สุดก็คือ "**เสียง**" ที่เรารับรู้ได้ทาง "หู" ทางอภิธรรมเรียกว่า "โสตประสาท" จริงแล้วเสียงไม่มี

อยู่จริง ที่เราว่าได้ยินเสียง ความจริงคือการเคลื่อนที่ของ "โมเลกุล" ในอากาศ การเคลื่อนที่ของโมเลกุลในอากาศ ยังส่งความสั่นสะเทือนที่แตกต่างกัน ตามระดับความถี่ของคลื่นเสียง ซึ่งทำให้เสียงทั้งหลาย แตกต่างกันไปตามคลื่นความถี่นั้น ๆ การที่เราได้ยิน ก็เกิดจากโมเลกุลในอากาศ ที่เคลื่อนไหวกระทบกับโมเลกุลภายในส่วนที่ทำหน้าที่สัมผัสของอวัยวะส่วนหู

"ความถี่ของเสียง" ไม่เพียงแต่โมเลกุลในอากาศเท่านั้น ที่เคลื่อนที่ไปได้ แต่เมื่อทดสอบคลื่นเสียง กับวัตถุที่เป็น Mass เช่น ดิน ทราย น้ำ ไฟ ก็เคลื่อนที่ไปได้เช่นกัน แม้ว่า คลื่นเสียงจะไม่อาจจะมองเห็นได้แต่กลับมีพลังผลักดัน หรือทำลายวัตถุธาตุ Mass ได้อย่างปราศจากข้อโต้แย้งทางฟิสิกส์ ตัวอย่างการใช้คลื่นความถี่สูง มีประโยชน์มากๆ ในวงการแพทย์ไทย เรารู้จักกันดีกับคำว่า “อัลตราซาวน์” ซึ่งเอามาใช้ในการตรวจวินิจ-ฉัยโรคต่าง ๆ เช่น คุณแม่ที่กำลังตั้งครรภ์ ก็จะไปตรวจเพศของลูกในครรภ์ หรือใช้ตรวจหลอดเลือด ซึ่งใช้ได้กับทุกส่วนในร่างกาย และมีความแม่นยำสูง สามารถทำได้หลายครั้ง เพราะมีความปลอดภัย ไม่ก่อให้เกิดอันตรายจากรังสีด้วย

ในส่วนของคลื่นความถี่ต่ำ ทหารเรือมักจะใช้ในการสื่อสารระยะไกล แต่ถ้าไม่บอก ก็ไม่รู้ว่า ถ้าได้รับเกินความจำเป็นนั้น เป็นอันตรายถึงชีวิตด้วยเหมือนกัน ซึ่งในศตวรรษที่ ๑๘ ได้มีการวิจัยไว้ว่า คลื่นชนิดนี้ สามารถนำมาใช้เป็นอาวุธ ปราบปรามจลาจล เช่น ในฝรั่งเศสกับญี่ปุ่น โดยทหารจะยิงคลื่นเสียงอินฟราโซนิคที่กลุ่มฝูงชน คลื่นเสียงจะไปกระตุ้น การทำงานของสมอง เนื่องจาก คลื่นความถี่ต่ำจะมีผลต่อระบบประสาทโดยตรง ทำให้เหยื่ออุจจาระออกมาโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้แล้วคลื่นอินฟราโซนิค ยังส่งผลทำให้เกิดความมึนงง กล้ามเนื้อกระตุก อยากอาเจียน จนอาจถึงขั้นสลบได้

ดังนั้นคลื่นความถี่ต่ำนั้น ก็เปรียบเสมือนอาวุธชนิดหนึ่ง แต่วิธีการช่างล้ำเลิศและลึกซึ้งมาก เพราะเป็นอาวุธที่เราจะไม่รู้เลยว่า คลื่นเสียงมันจะมาตอนไหน เนื่องจากความถี่ต่ำเราจึงไม่ได้ยินเสียง กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็ขี้แตกไปแล้ว !!!

ตัวอย่างสังเขป คลื่นความถี่ กับผลกระทบต่อร่างกายมนุษย์

7 Hz เป็นคลื่นระดับเดียวกับคลื่นสมอง (alpha brain wave) ถือว่า เป็นระดับความถี่ที่อันตรายที่สุด มีผลกระทบต่ออวัยวะมากที่สุด ทำให้ฉีกขาดได้ ถ้าร่างกายอยู่ในคลื่นความถี่นี้นานๆ อาจถึงแก่ชีวิตเลยทีเดียว

1 - 10 Hz เป็นความถี่ที่ส่งผลกระทบต่อระบบประสาทร่างกายและสมอง ดังนั้น สมองจะถูกบล็อกและถูกทำลาย ทำให้มึนๆ งงๆ และอาจส่งผลต่อระบบอื่นๆ ของร่างกายด้วย

43 - 73 Hz มีผลให้ขาดสติ การทำงานของสมองลดลง (IQ ลดลง 77%) หายใจไม่ปกติ มีปัญหาในการสื่อสาร

50 -100 Hz อึดอัด เกิดอาการอกสั่น ลำไส้และระบบขับถ่ายปั่นป่วนเกิดอาการคลื่นไส้มึนงง

ทั้งหมดนี้ เรียกโดยรวมก็คือ เกิดจากคลื่นเสียง แต่หากจะกล่าวให้ลึกลงไป นั่นคือ พลังที่ผลักให้โมเลกุลทั้งในอากาศ และ เซลล์ในร่างกายมนุษย์เปลี่ยนแปลง ถึงกับเป็นอันตรายถึงตายได้ และคลื่นเสียงยังสามารถสร้างความพินาศ เช่น Sonic Boom หรือการใช้คลื่นเสียงสร้างแผ่นดินไหวเป็นต้น

เสียงเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า หรือแม้จะส่องกล้องใด ๆก็ไม่เห็น แต่คลื่นของเสียงกลับมีพลังยิ่ง สามารถใช้เป็นอาวุธทำลายล้างภูเขา ตึกรามบ้านช่องให้สลายไปในพริบตา นั่นคือ คลื่นที่ทำให้เกิดการเคลื่อนหรือเปลี่ยนแปลงของอานุภาคแห่งโมเลกุลนั้น

ซึ่งอันที่จริงแล้ว โดยทางพระพุทธศาสนาปรากฏในพระอภิธรรมปิฎก ได้กำหนดให้เสียงเป็นวัตถุธาตุชนิดหนึ่ง ถ้ามาจากมนุษย์ คือ **เสียงมนุษย์ (คำพูด)** จัดว่าเป็น **"ปถวี (ธาตุดิน)"** และด้วยเหตุดั่งนี้ จึงเป็นคำตอบในชั้นนี้ว่าเหตุใดไฉนหนอ จึงต้องมี**การสวดมนต์**ที่ต้องใช้ **เสียงประกอบพิธีกรรม** ซึ่งมักมีคำกล่าวว่า สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้

คำถามจึงอยู่ที่ว่า "เสียง" จะสามารถเปลี่ยนแปลง ชีวิต สรรพสิ่ง หรือ ธรรมชาติที่เป็นอยู่ได้จริงหรือไม่ ? เราจะได้พิสูจน์ทราบ ร่วมรับรู้กันใน ตอนต่อไป ถึงความก้าวหน้าของพระพุทธศาสนา ว่าล้ำหน้ากว่าทางวิทยาการ Quantum Physic ขนาดไหน

ด้วยพลานุภาพแห่งพุทธคุณ ดลบันดาลให้สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศล ปฏิบัติชอบในแนวทางแห่ง "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จงพบแต่ความเจริญในชีวิต ครอบครัว กิจการงาน ก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรมเทอญ ...เจริญพร

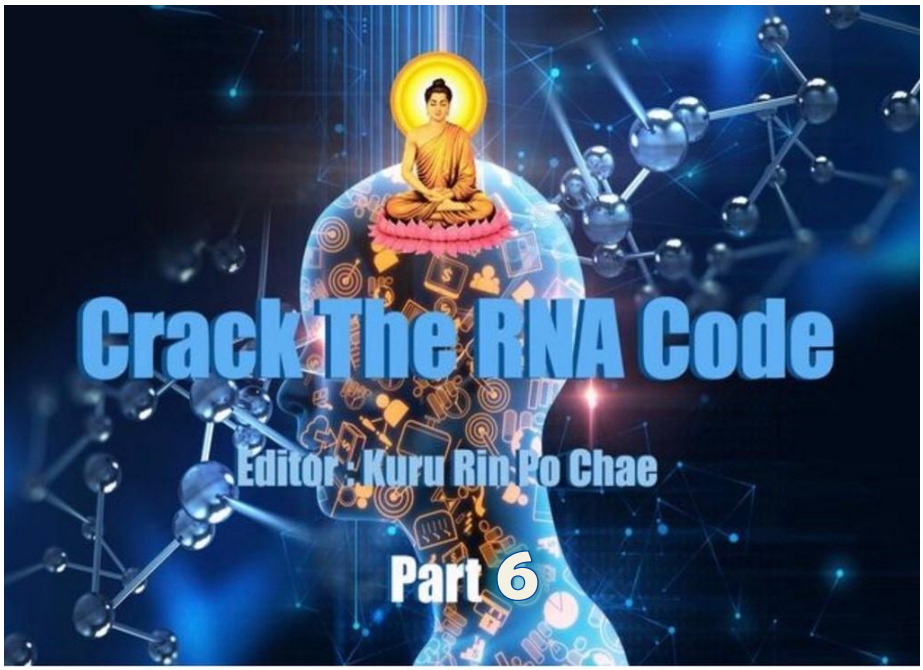

"เสียง" เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น รับรู้ได้โดยการสัมผัส ทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า "โสตปสาทรูป" โดยสภาพทางฟิสิกส์ เสียงจัดเป็นสัญญาณแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electro magnetic) สภาพที่เราเรียกว่า "ได้ยิน" ก็คือ การเคลื่อนที่ของโมเลกุล ที่ถูกกระแสคลื่นดังกล่าว ผลักให้เกิดการเคลื่อนไหว

มนุษย์โดยปกติจะมีขีดจำกัดในการรับฟังเสียงต่างๆ แต่ในระดับเสียงที่มีความถี่ต่ำนั้น มนุษย์ทั่วไปไม่อาจได้ยินนอกจากสัตว์บางชนิด ที่คลื่นความถี่ต่ำมาก ๆ แม้สัตว์ก็ไม่อาจจะได้ยิน แต่คลื่นระดับต่ำมาก ๆ กลับมีพลังสูงยิ่ง โดยเฉพาะต่ออวัยวะส่วนสั่งการของมนุษย์คือ "สมอง"

"เสียง" เป็นสิ่งที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น ไม่ว่าจะโดยใช้เครื่องมือ หรือกล้องใด ๆ ที่จะมองว่ามีลักษณะเช่นใด ทำได้ก็เพียงวัดกระแสคลื่นความถี่ของคลื่นเหล่านั้น ความสำคัญของคลื่นเสียง อยู่ที่ความมีพลังที่มองไม่เห็น ผลักให้โมเลกุลไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือวัตถุ ให้เคลื่อนไปได้

ในปัจจุบัน"คลื่นเสียง"ได้ถูกพัฒนาเป็นอาวุธ และเครื่องมือควบคุมมนุษย์ เปลี่ยนความคิด พฤติกรรมของมนุษย์ธรรมดาให้เป็นนักฆ่าได้ภายในพริบตา จาก "เอกสารลับสุดยอดของแพนตากอน" ที่ได้รายงานผลการค้นคว้าทดลอง อาวุธเสียง และเครื่องมือที่ใช้สำหรับ ควบคุมมนุษย์ รวมทั้งทหาร ปรากฏเป็นหลักฐาน ยืนยันได้อย่างชัดเจน ว่า "เสียง" เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ ดังปรากฏตามรายงาน การใช้คลื่นเสียง

โดยตรงต่อสมองมนุษย์ ต่อไปนี้

It sounds like something a wild-eyed basement-dweller would come up with, after he complained about the fit of his tinfoil hat. But military bureaucrats really are asking scientists to help them “degrade enemy performance” by attacking the brain’s “chemical pathway[s].” Let the conspiracy theories begin.

Late last month, the Air Force Research Laboratory’s 711th Human Perfor mance Wing revamped a call for research proposals examining “Advances in Sound Bioscience for Airmen Performance.” It’s a six-year, $49 million effort to deploy extreme neuroscience and biotechnology in the service of warfare.

One suggested research thrust is to use “external stimulant technology to enable the airman to maintain focus on aerospace tasks and to receive and process greater amounts of operationally relevant information.” (Something other than moda finil, I guess.) Another asks scientists to look into “fus[ing] multiple human sensing modalities” to develop the “capability for Special Operations Forces to rapidly iden tify human-borne threats.” No, this is not a page from The Men Who Stare at Goats.

But perhaps the oddest, and most disturbing, of the program’s many suggested directions is the one that notes: “Conversely, the chemical pathway area could include methods to degrade enemy performance and artificially overwhelm enemy cognitive capabilities.” That’s right: the Air Force wants a way to fry foes’ minds — or at least make ‘em a little dumber.

It’s the kind of official statement that’s seized on by anyone who is sure that the CIA planted a microchip in his head, or thinks that the Air Force is controlling minds with an antenna array in Alaska. The same could be said about the 711th’s call to “develo[p] technologies to anticipate, find, fix, track, identify, characterize human intent and physiological status anywhere and at anytime.”

The ideas may sound wild. They are wild. But the notions aren’t completely out of the military-industrial mainstream. For years, armed forces and intelligence

community researchers have toyed with ways of manipulating minds. During the Cold War, the CIA and the military allegedly plied the unwitting with dozens of psycho active drugs, in a series of zany (and sometimes dangerous) mind-control experiments. More recently, the Pentagon's most revered scientific advisory board warned in 2008 that adversaries could develop enhancements to their "cognitive capabilities … and thus create a threat to national security."

The National Research Council and Defense Intelligence Agency followed suit, pushing for pharma-based tactics to weaken enemy forces. In recent months, the Pentagon has funded projects to optimize troop's minds, prevent injuries, preemptively assess vulnerability to traumatic stress, and even conduct "remote control of brain activity using ultrasound."

The Air Force is warning potential researchers that this project "may require top secret clearance." They'll also need a high tolerance for seemingly loony theories - sparked by the military itself.

Of all the crazy, bizarre less-lethal weapons that have been proposed, the use of microwaves to target the human mind remains the most disturbing. The question has always been: is this anything more than urban myth? We may not have the final answer to this question, but a newly declassified Pentagon report, Bioeffects of Selected Non-Lethal Weapons , obtained by a private citizen under the Freedom of Information Act, provides some fascinating tidbits on a variety of exotic weapons ideas.

Among those discussed are weapons that could disrupt the brain, as well as my longtime obsession, the "Voice of God" device, which creates voices in people's heads. As the report notes, "Application of the microwave hearing technology could facilitate a private message transmission. It may be useful to provide a disruptive condition to a person not aware of the technology. Not only might it be disruptive to the sense of hearing, it could be psychologically devastating if one suddenly heard

‘voices within one’s head.’"

Voices in your head disturbing? Heck, yeah, considering it’s something most people associate with schizophrenia. The age-old question is whether such a weapon is possible. According to the report, it’s not only possible, it’s already been demonstrated in crude form:

Because the frequency of the sound heard is dependent on the pulse characteristics of the RF energy, it seems possible that this technology could be developed to the point where words could be transmitted to be heard like the spoken word, except hat it could only be heard within a person’s head. In one experiment, communication of the words from one to ten using "speech modulated" microwave energy was successfully demonstrated. Microphones next to the person experiencing the voice could not pick up the sound. Additional development of this would open up a wide range of possibilities.

This technology requires no extrapolation to estimate its usefulness. Micro wave energy can be applied at a distance, and the appropriate technology can be adapted from existing radar units. Aiming devices likewise are available but for special circumstances which require extreme specificity, there may be a need for additional development. Extreme directional specificity would be required to transmit a message to a single hostage surrounded by his captors. Signals can be transmitted long distances (hundreds of meters) using current technology. Longer distances and more sophisticated signal types will require more bulky equipment, but it seems possible to transmit some of the signals at closer ranges using man-portable equipment.

If voices in your head aren’t disturbing enough, the report also goes on to theorize about a microwave weapon that could use electromagnetic pulses to disrupt the brain’s functioning. It would work through "a rhythmic-activity synchronization of brain neurons that disrupts normal cortical control of the corticospinal and

corticobulbar pathways that disrupts normal functioning of the spinal motor neurons which control muscle and body movements. This concept is still very theoretical, the report notes:

Application of electromagnetic pulses is also a conceptual nonlethal technology that uses electromagnetic energy to induce neural synchrony and disruption of voluntary muscle control. The effectiveness of this concept has not been demonstrated. However, from past work in evaluating the potential for electromagnetic pulse generator to affect humans, it is estimated that sufficiently strong internal fields can be generated within the brain to trigger neurons.....

ประเด็นหลัก ๆ ที่นำข้อมูลเอกสารรายงานดังกล่าวนี้มาให้ได้อ่านกัน ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายที่ได้ติดตามอ่าน Crack RNA Code จะได้ทราบว่าเนื้อหาต่าง ๆ ที่นำเสนอผ่านมา และต่อไปข้าง หน้า ไม่ใช่เรื่องเลื่อนลอย เพ้อฝันแบบนิยาย SCI-FI แต่เป็นสิ่งที่นักวิทยาศาสตร์กำลังค้นคว้า ทดลองและนำมาใช้ โดยเฉพาะในการควบคุมมนุษย์ ในทุกสภาวะและพฤติกรรม

คำถามว่า เหตุใด เสียง จึงสามารถควบคุมมนุษย์ได้

คำตอบแบบกำปั้นทุบดิน คือ เสียง เป็นสัญญาณแม่เหล็ก-ไฟฟ้าชีวภาค ที่มีระดับความถี่ซึ่งอยู่ในระดับมีผลให้ RNA ทำงาน Bypass ไม่นำข้อมูลของ DNA ออกมาใช้ แต่**รับเอาคำสั่งจากคลื่นนั้นโดยตรง** นำไปแปรรหัส ตามกระบวนการ และ ส่งสัญญาณสู่สมอง ซึ่ง**เป็นกระบวนการข้ามขั้น** มนุษย์ที่มีนิสัยดี และเรียบร้อย จะเปลี่ยนแปลงกลายเป็นฆาตกรหฤโหดได้ในทันที นั่นเป็นผลจากคลื่นเสียงที่ถูกส่งเข้าสั่งการ RNA โดยตรง

เมื่อเราอ่านรายงานลับเรื่องการค้นคว้าทดลองข้างต้นนั้น หลาย ๆ ท่านที่อยู่ในยุคนี้ ก็อาจจะคิดว่าเป็นความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ที่ล้ำยุค เหลือเชื่อ..!!!ในความเก่งกาจสามารถของนักวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน

แต่..เปล่าเลย...เชื่อไหมว่าที่ฝรั่งเพิ่งค้นคว้า และค้นพบ แถมเก็บเป็นความลับสุดยอดนั้น ในทางพระพุทธศาสนานั้น ปรากฏหลักฐานชัดว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีวิธีควบคุม ใช้ "เสียง" ในการควบคุม RNA ไม่เฉพาะแต่พฤติกรรมมนุษย์ เท่านั้น แต่ยังสามารถกำหนด และควบคุมเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อีกด้วย (นักวิทยาศาสตร์

ฝรั่งยุค พ.ศ. ๒๕๕๘ ยังไปไม่ถึง) นอกจากจะไม่ปกปิดเป็นความลับแล้ว ยังเผยแผ่วิธีการปฏิบัติ แก่พุทธบริษัทมาตั้งแต่เมื่อ ๒๕๕๘ ปีมาแล้ว สืบทอดมาจวบจนยุคปัจจุบัน

นี่คือความมหัศจรรย์แห่งความก้าวหน้าทางวิทยาการด้านพันธุ์กรรมศาสตร์ ของพระพุทธศาสนา ที่นักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ยังไม่อาจเข้าถึง

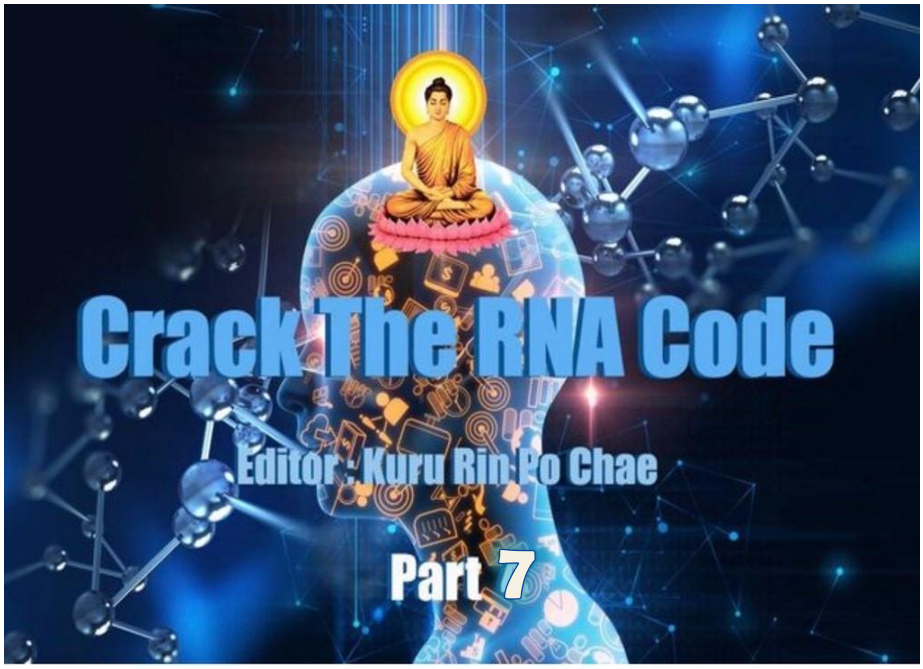

วิทยาการในมนุษยภูมินี้ จะแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือประเภทหนึ่งสร้างสรรค์ และ อีกประเภทหนึ่งคือ ทำลายล้าง การพัฒนาของประเภททำลายล้าง ก็จะสร้างสรรค์สารพัดสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นอาวุธ หรือ อะไรก็แล้วแต่ คิดค้นขึ้นมาเพื่อ ให้เกิดการเสียหาย พินาศวอดวาย ทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ และเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ที่จะพึงมีพึงได้จากการสูญเสีย ที่เขาได้สร้างขึ้นนั้น และทั้งหมดที่เขาพัฒนาภายนอกชีวิต นั่นคือ "วัตถุ"

ในประเภทที่สร้างสรรค์ ก็จะมุ่งเข้าสู่เส้นทางที่นำมาซึ่งความสุข มองหาหนทางที่จะช่วยเหลือมนุษยชาติ ให้พ้นจากความทุกข์ ความสูญเสีย และการพลัดพราก มีความเมตตาเป็นที่ตั้ง ไม่หวังผลประโยชน์ใด ๆ จากการให้ มุ่งพัฒนาธรรมชาติสิ่งแวดล้อมอยู่ร่วมกับสรรพสิ่งทั้งหลาย อย่างมีความสุข เพราะปราศจากความคิดทำลายล้าง และทั้งหมด คือ การมุ่งพัฒนาจากภายในของชีวิต นั่นคือ "**ใจ**" ทำอย่างไรให้ใจเป็นสุข จึงตรงข้ามกับฝ่ายวัตถุ

คราวที่แล้วได้กล่าวถึงเรื่องของ "เสียง" ซึ่งได้ถูกพัฒนาให้เป็นอาวุธที่ใช้ในการทำลายล้างและสังหาร และควบคุมสั่งการ เปลี่ยนพฤติกรรมมนุษย์ให้กลายเป็นหุ่นยนต์ (Change Humankind) มาแล้ว

ในทางพระพุทธศาสนา เข้าถึงความจริงของ "คลื่นเสียง"มาก่อนนักวิทยาศาสตร์ปัจจุบันมากมายชนิดเทียบกันไม่ติด แถมตรงกันข้ามเหมือนฟ้ากับเหว เพราะนอกจากจะไม่นำไปในทางทำลาย ทางพุทธศาสนานำมาใช้ ในการเปลี่ยนสภาวะ สถานะ ของมนุษย์และ desof เหตุการณ์อนาคตได้ตามปรารถนาโดยอาศัย "กฎแห่งสมมุติ" (ปัจจุบันคือ ฟิสิกส์สาขา Quantum) ประกอบกระบวนการ RNA ให้แปร กำหนด และ ส่งต่อข้อ มูลได้

ก่อนเราจะไปถึงตรงนั้น เรามาทำความรู้จักกับอวัยวะอันทำให้ได้ยินเสียง เรียกว่า "หู" หูของคนเรานั้นแบ่งออกเป็น ๓ ตอนด้วยกัน คือ

หูส่วนนอก (Exteral ear)

หูส่วน กลาง (Midle ear)

หูส่วนใน (Inner ear)

หูส่วนนอกประกอบด้วย ใบหู มีรูหู ที่คลื่นเสียงจะเข้าไปยังแก้วหู ระหว่างหูส่วนกลางกับหูส่วนใน มีเยื่อ (Membrane) อยู่สองเยื่อคั่น เยื่อหนึ่งต่อกับแก้วหูโดยอาศัยกระดูกเล็กๆ ๓ ชิ้น เพื่อจะได้กระเทือนต่อๆกัน คือชิ้นหนึ่งเรียกว่า กระดูกรูปค้อน(Malleus) ซึ่งอยู่ติดกับแก้วหู ชิ้นที่ ๒ เรียกว่า กระดูกรูปทั่ง (Ibncus) ชิ้นที่เรียกว่า กระดูกรูปโกลน (stapes) กระดูกชิ้นนี้จ่ออยู่ตรงรูของหูตอนใน ซึ่งจะทำการถ่ายทอดการสั่นสะเทือนไปยังกระดูกซึ่งเป็นผนังส่วนใน

อวัยวะของหูส่วนในนั้นมีความพิสดารมาก เพราะเป็นอวัยวะที่สำคัญสำหรับการทำให้เกิดการได้ยิน เพราะมีประสาทสำหรับการได้ยิน ภายในจึงคดเคี้ยว และซับซ้อน

คลื่นของเสียงจะทำให้โมเลกุลเคลื่อนตัว กระทบกับเยื่อในแก้วหูให้สั่นด้วยความถี่ต่างๆ กัน และความถี่ที่ว่านี้ ก็เท่า ๆ กับความถี่ของเสียง การสั่นนี้ถูกถ่ายทอดส่งต่อไปยังหูส่วนในโดยผ่าน กระดูกเล็ก ๆ หลายชิ้นในส่วนกลาง แล้วการสั่นนี้จะไปกระตุ้นให้ RNA ทำกระบวนการแปรรหัส ถอดรหัส และส่งผ่านทางประสาท ขึ้นไปสู่สมอง ทำให้เกิดการได้ยินเสียง

ในทางพระพุทธศาสนาส่วนอภิธรรมเมื่อ ๒๕๕๘ ปีมาแล้ว ได้สั่งสอนวิทยาการที่ลงลึกถึงแก่นแกน อย่างชนิดสามารถแยกแยะผลกระทบของ Electromagnetric ที่ผลักดันโมเลกุลให้เคลื่อนไหว กลายเป็นคลื่นเสียง ลึกซึ้งกว่าวิทยาศาสตร์ในยุคปัจจุบัน ได้อย่างละเอียด และเป็นขั้นตอน ทั้งยังได้บันทึกไว้เป็นหลักฐาน ปรากฏเป็นส่วนสำคัญของพระพุทธศาสนา อันเรียกว่า "อภิธรรมปิฎก" ว่า

โมหะ หรือ อวิชชาจะเกิดจากที่ตรง “ได้ยิน” เพราะเมื่อเสียงมากระทบกับจิตที่ประสาทหูแล้ว จะต้องได้ยินอย่างแน่นอน “ได้ยิน” จึงมี จริง ๆ แล้วเป็นสมมุติเป็น นาม จิต และ เป็นปรมัตถ์ด้วย แต่บุคคลทั้งหลายหาได้เข้าใจเช่นนี้ไม่ กลับสร้างมโนภาพขึ้นแล้วก็หลงใหลในมโนภาพของตนเอง ทำให้เกิด โลภะ โทสะ โมหะ ขึ้นมาโดยมิได้รู้สึกตัวแท้จริง แต่มีเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ อันเป็นรูปธรรม กับจิตได้ยิน อันเป็นนามธรรม หรือจะพูดว่า มีแต่เหตุกับผล หรือมีแต่รูปกับนามเท่านั้นเอง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเน้นในเรื่องสำคัญที่สุดของชีวิต พร้อมทั้งนี้แนะแนวทาง เอาไว้ให้ด้วยว่า จะแก้ปัญหา คือ ทำลายโมหะหรืออวิชชา ณ ที่ตรงนี้ (ในขณะที่ได้ยิน) ได้อย่างไร เพราะที่ตรงรู้สึก “ได้ยิน” นี่เอง ที่เป็นตัวการทำให้สัตว์ทั้งหลาย ได้รับความทุกข์โศกโรคภัย แล้วแก้ปัญหาของทุกข์กันไม่หวาดไหว ด้วยมันเป็นตัวการทำให้การเวียนว่ายตายเกิด อุบัติขึ้นมาซ้ำแล้วซ้ำอีก จนนับชาติที่เกิดไม่ได้

ผู้มีปัญญาพิจารณาปัญหาของชีวิต จากพระพุทธศาสนามาด้วยดี ก็จะกำหนดพิจารณา คือ โยนิโสมนสิการอารมณ์ ตามทวารต่าง ๆ เสียบ้าง วันละ ๒-๓ ครั้ง ก็ยังดี เพราะ เป็นการสร้างมหากุศลญาณ สัมปยุต คือ มหากุศลที่ประกอบด้วยปัญญาบารมี ซึ่งเป็นกุศลที่มีกำลังมากที่สุด ให้ติดตัวไปทุกชาติ ๆ จนกว่าจะถึงซึ่งความพ้นทุกข์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้หยิบใบไม้ในป่าขึ้นมากำมือหนึ่ง ต่อหน้าภิกษุจำนวนมากแล้วถามว่า ใบไม้ในป่า หรือใบไม้ในมือที่มีจำนวนมาก พระภิกษุทั้งหลายทูลว่า ใบไม้ในป่ามีจำนวนมาก ใบไม้ในมือมีจำนวนน้อย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า จะแสดงธรรมเป็นส่วนน้อยเฉพาะใบไม้ในมือเท่านั้น นั่นก็คือ ปัญหาเรื่องชีวิตและความพ้นทุกข์ และได้แสดงมาตลอดเวลา ๔๕ พรรษา

แม้จะเป็นแต่เพียงใบไม้ในมือซึ่งเป็นส่วนน้อย ถึงกระนั้นผู้ที่จะเข้าถึงแก่นแท้และกว้างขวางลึกซึ้งจริง ๆ ก็จะต้องใช้เวลามากมายอาจตลอดชีวิตก็ได้

พระองค์มุ่งหมาย ที่จะแสดงเรื่องของทุกข์ และหนทางพ้นทุกข์เป็นหลักสำคัญ จึงแสดงแต่ใบไม้ในมือ ไม่ใช่ใบไม้ในป่า แต่ถึงกระนั้น ผู้ศึกษาก็ได้พบกับ ความน่าอัศจรรย์ใจในความตรัสรู้ของพระองค์

เช่นเรื่องของ **เสียง** ที่เข้าไปกระทบกับจิตที่ประสาทหู พระองค์ได้แสดงว่า เสียงนั้นเป็นรูปปรมาณู มีธาตุดิน, น้ำ, ลม,ไฟ, สี, กลิ่น, รส, โอชะ เรียกว่า **อวินิพโภครูป ๘** เสียงก็การสืบต่อ ๆ ไป กระทบกับจิตที่ประสาทหู ก็มิใช่วิ่งเข้าไปโดยตรง หากแต่เป็น **สันตติ** คือ การสืบต่อ

อวินิพโภครูป ๘ เป็นรูปที่เกิดร่วมกัน ธรรมดารูปนั้น ถึงจะแยกออกไปให้เล็กน้อยกระจ้อยร่อยสักเท่าไร ก็ไม่มีวันที่จะพรากจากกันไปได้ ด้วยมีธาตุน้ำเป็นตัวยึดโยงเอาไว้มิให้กระจัดกระจาย

สำหรับประสาทหู ก็เป็นรูปปรมาณูเหมือนกัน มีธาตุดิน, น้ำ, ลม, ไฟ, สี, กลิ่น, รส, โอชะ เรียกว่า อวินิพโภครูป ๘ แล้วมีโสตปสาทะ และชีวิตรูป รวมกันเป็น ๑๐ พอดี ประสาทหู และชีวิตรูป เป็นรูปที่เกิดขึ้น มาจากอำนาจของกรรม เรียกว่า **กรรมชรูป** อำนาจกรรมมาผันแปร DNA ที่ถ่ายทอดมาจากพ่อแม่ และมีชีวิตรูป เป็นตัวการสำคัญ ที่ควบคุมยึดโยงรูปปรมาณูดังกล่าวนี้ไว้ มิให้กระจัดกระจายออกจากกันได้

ประสาทหู มี อวินิพโภครูป ๘ ซึ่งไม่มีวันจะพรากจากกันได้เหมือนกัน แต่มีชีวิตรูปเป็นหัวหน้าใหญ่ ในการรักษากลุ่มรูปเหล่านี้เอาไว้ มิให้กระจายจากกันไป

โสตปสาทะ หมายถึง ประสาทหู ที่อยู่ภายในช่องหู มีสัณฐานเป็นวง ๆ คล้ายวงแหวน และมีขนอันละเอียดสีแดงเรื่อ ๆ ปรากฏอยู่โดยรอบ มีความสามารถรับสัททา-รมณ์ อันจะก่อให้เกิด โสตทวารวิถี (การงานของจิตทางหู)

เราจะเห็นได้ว่า ในพระพุทธศาสนา เข้าใจถึงการเดินทางของเสียง ภายในช่องของหู แต่ทั้งนี้ มิได้มุ่งหมายที่จะสอนพระสงฆ์ทางกายวิภาคศาสตร์ แต่มุ่งหมายที่จะแสดงเรื่องทุกข์ และหนทางพ้นทุกข์ นี่คือหลักฐาน ที่แสดงถึงความลึกซึ้งให้ได้เห็นประจักษ์ในความตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงเห็น RNAที่เล็กกว่าผงธุลี ทั้งที่ในยุคเมื่อ ๒๕๕๘ ปี ยังไม่มีกล้องจุลทรรศน์อีเล็คโตสโคป

ภายในหู ถ้าไม่มีอากาศแล้ว **เสียง** คือ ความสั่นสะเทือนของอากาศ ก็จะเกิดขึ้น

มากแล้วสืบต่อกันไปไม่ได้ การได้ยินก็จะไม่บังเกิดขึ้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงถึงเรื่องการได้ยินเอาไว้ว่า การได้ยินจะต้องอาศัยเหตุ ๔ประการ คือ

๑. สัททารมณ์ = เสียง ๒. วิวรากาส = ช่องว่างในหู (อากาศ)

๓. โสตปสาทะ= ประสาทหู ๔. มนสิการะ= มีความตั้งใจ (มนสิการเจตสิกเป็นตัวการทำให้จิตต่อกับอารมณ์)

แน่นอนทีเดียว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะต้องทราบถึงเรื่องเสียง คือความสั่นสะเทือนของอากาศ และการเดินทางของเสียงเป็นอย่างดี ดังนั้น จึงได้กำหนดเหตุเอาไว้เหตุหนึ่งที่จะทำให้ได้ยิน คือ **วิวรากาส** อันได้แก่อากาศภายในหู

เสียงที่ได้ยิน เสียงที่พูดออกมาเป็นคำๆ ก็หาใช่ว่าจะกระทบกับจิตที่ประสาทหูพร้อมกันไม่ เช่น พูดว่า "คุณเป็นคนดีมาก" เสียงก็ย่อมกระทบหูทีละคำ ๆ คือ คุณ, เป็น, คน, ดี, มาก

เมื่อกระทบแล้ว แต่ละคำก็กลายเป็นอดีต พ้นจากการได้ยินไปทั้งสิ้นทุกคำ ทั้ง ๕ คำ แต่จิตกลับมาเกิดทางมโนทวารอีก โดยจะจับเอาคำว่า คุณ, เป็น, คน, ดี, มาก แต่ละคำเอามาตั้งไว้ในใจ เรียกว่า อตีตัคคหณวิถี เรียกขณะดังกล่าวนี้ว่า เป็นปรมัตถอารมณ์ แต่ก็ยังไม่รู้ความหมายอะไรเลย เพราะมันเป็นเพียงคลื่นมากระทบเท่านั้น จะต้องส่งไปแปรรหัสอีกต่อหนึ่ง

คือจะเอาแต่ละคำเหล่านั้นมารวมกัน เรียกว่า สมูหัคคหณวิถี คือ คุณ, เป็น, คน, ดี, มาก (บางคนเข้าใจว่า คลื่นเสียงมีคำเดียว เช่น "โอ้ย" อย่างนี้ สมูหัคคหณวิถี ไม่เกิด จริงแล้วเกิดเหมือนกัน เพราะมีความหมายรู้ได้ว่ามีการเจ็บเกิดขึ้น เพราะคำเดียว ก็แปลความหมายได้)

แล้วหลังจากนี้จึงจะนำเอาประโยคที่ได้ยิน มาถอดความหมาย ทำความเข้าใจตามภาษาของชาวโลกอีกทีหนึ่ง โดยเอาอดีตกรรมที่เก็บเอาไว้มาตัดสินร่วมด้วย เช่น ทราบคำว่า คุณ, คำว่า เป็น แปลว่าอะไร เป็นต้น

และนี่คือวิถีการทำงานของจิตที่เกิดขึ้น มีขั้นตอน ดังนั้นผู้ที่ได้ศึกษาอภิธรรม จะไม่พบวิธีการปฏิบัติ แต่จะบรรยาย บอก ถึงลักษณะการเกิดเช่นนั้น เช่นนี้ มีกี่ขั้นตอน มีองค์ประกอบอะไรบ้าง อะไรเป็นสาเหตุ อะไรเป็นตัวสนับสนุน(ปัจจัย) ท่านเคยสงสัยมั้ยว่าทำไม ? เมื่ออ่านพระอภิธรรม ยิ่งอ่านยิ่งมึน เพราะอะไร ?

ก็เพราะว่า พระอภิธรรม ก็คือ "บันทึกรายงานผล ที่เกิดขึ้นในห้องปฏิบัติการจริง" (เหมือนกับบันทึกรายงานในห้อง LAB) คนไม่ใช่หมอ ไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ ไม่เคยเข้าห้องทดลอง อ่านยังไงก็ไม่รู้เรื่อง เพราะมีแต่สมการ

เช่นเดียวกัน ในพระอภิธรรม ก็เป็นเช่นนั้น คนทั่วไปแม้แต่ผู้ที่เรียนจบอภิธรรม ท่องกันได้หมด ก็จะไม่รู้ความเป็นมา เหมือนคนขายสารเคมี รู้หมด แต่ไม่รู้ว่าจะผสมสารนั้นในอัตราส่วนเท่าไร จะให้ผลอย่างไร ความแตกต่างน้อยมากขนาดไหน จึงจะเป็นคุณหรือโทษ นอกจากผู้ที่เข้าห้อง Lab ปฏิบัติการด้วยตนเอง จึงจะเข้าใจ

ดังนั้น ธรรมะในพระพุทธศาสนา จึงพิสูจน์กันด้วย "ผล" คือ ประสบการณ์จริงที่ต้องปฏิบัติด้วยตนเอง ไม่ใช่อาศัยความจำ ท่องได้ถือว่าเก่ง เปล่าเลย ขนาดพระอานนท์ความจำเป็นเลิศ อยู่กับพระพุทธเจ้า ฟังธรรมะจากพระโอษฐ์ทุกวันคืน จำได้ทุกคำและตัวอักษร กลับบรรลุหลังพระพุทธเจ้าปรินิพพาน

ที่กล่าวมาข้างต้น คือ ตัวอย่างหนึ่งในล้านส่วน ที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมคำสั่งสอน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ได้ทรงถ่ายทอดสั่งสอนให้กับพุทธบริษัท ให้สามารถใช้พลังแห่งคลื่น "เสียง" เป็นเครื่องมือที่จำเป็น ในการเปลี่ยน ชีวิต ฐานะ และอนาคต ซึ่งเราจะได้ศึกษากันในตอนต่อไป

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ ขอความผาสุข สวัสดี มีโชคชัย จงบังเกิดแก่สาธุชนชาวไทยผู้ปฏิบัติชอบ ทุกท่านโดยทั่วกันเทอญ ฯ

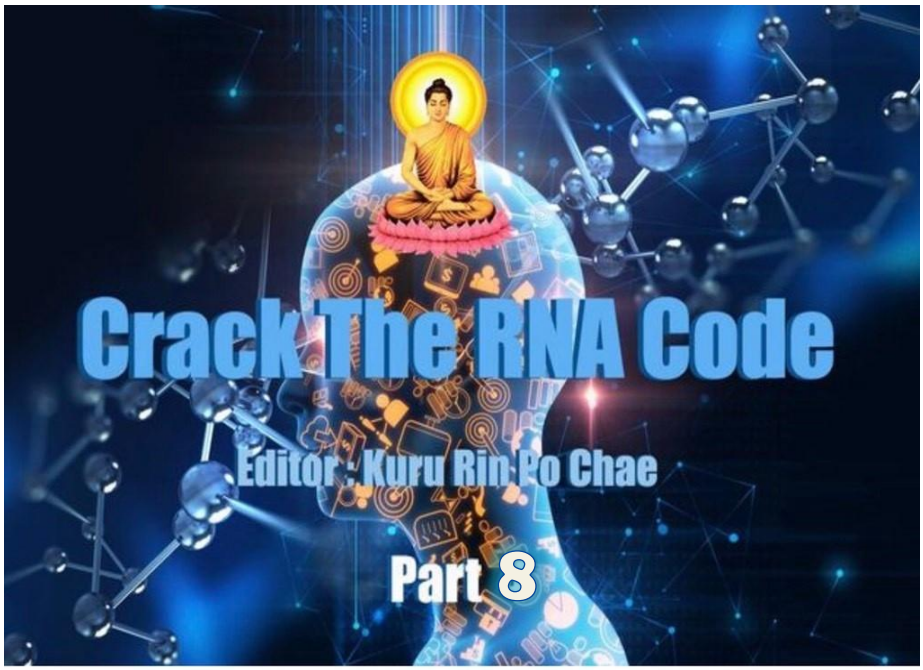

นักวิทยาศาสตร์การแพทย์กลุ่มหนึ่ง มองเห็นความสำคัญของคลื่นเสียงที่สามารถใช้เป็นประโยชน์ของมนุษย์ได้ จึงพยายามพัฒนา เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบของคลื่นเสียงให้เข้ากันได้กับการทำงานของสมอง เพราะจากการค้นคว้าทดลองพบว่า สมองของเรานั้น สามารถพัฒนาให้อยู่ในระดับที่ดีขึ้นได้จริง ๆ จากการใช้คลื่นเสียง ซึ่งแต่เดิมอาจจะเข้าใจว่าการพัฒนาของสมองจะเกิดขึ้น โดยอิทธิพลมาจากการถ่ายทอดทางพันธุกรรม (DNA) แต่อย่างเดียว การทำงานของสมอง คือการรับส่งข้อมูลเป็นสัญญาณไฟฟ้า และการเคลื่อนไหว ของพลังงานเหล่านี้ ทำให้เกิดคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า หรือ ที่เราเรียกกันว่าคลื่นสมอง (Brain wave) ซึ่งเราสามารถตรวจดูคลื่นสมองโดยใช้เครื่องมือที่ เรียกว่า อีอีจี (EEG) หรือ Electroencephalogram โดยที่เครื่องมือชนิดนี้ จะจับภาพสัญญาณไฟฟ้าบริเวณสมอง แปรผลออกมาเป็นรูปแบบของคลื่นต่างๆ

จะกล่าวถึงในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ก่อน ซึ่งได้แบ่งคลื่นความถี่ของเสียงออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ ๑ คือ คลื่นเบต้า Beta Brainwave (ความถี่ระหว่าง 14 - 30 Hz)

เป็นคลื่นที่เร็วที่สุด และยังเป็นส่วนของสมองที่ควบคุมจิตใต้สำนึก เกี่ยวข้องในเรื่องการใช้สมองเปิดรับข้อมูลพร้อมๆ กับการใช้ระบบประสาทสัมผัสทุกด้าน เช่น การทำกิจกรรมต่างๆ และรับผิดชอบเรื่องของความทรงจำระยะสั้น

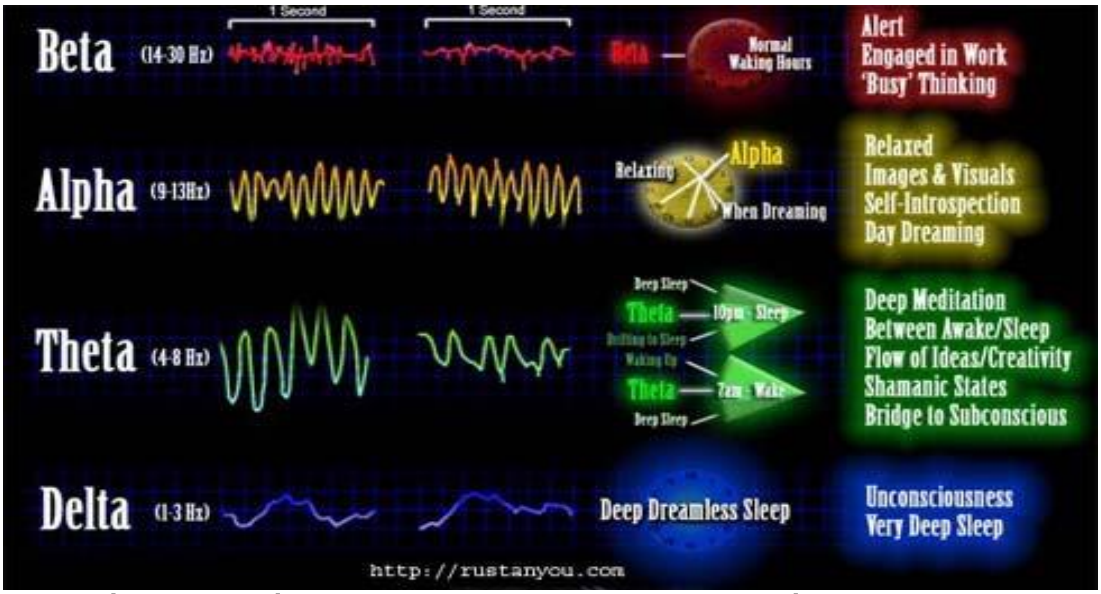

กลุ่มที่ ๒ คือ คลื่นอัลฟ่า Alpha Brainwave (ความถี่ระหว่าง 8 - 13.9 Hz)

เกิดขึ้นในขณะที่เรามีการพักผ่อน และมีความสงบ (relaxation) แต่ยังอยู่ในภาวะที่รู้สึกตัว สภาวะเช่นนี้ จะทำให้รับข้อมูลได้ดีที่สุด สามารถเรียนรู้ได้ดีมาก ในปัจจุบันมักเรียกว่า Super Learning พูดได้เลยว่า คลื่นระดับนี้ทำให้เราเข้าถึงสิ่งที่สนใจ มีความสุข และผู้ใหญ่ที่มีจิตสมดุล รวมถึงผู้ที่นั่งสมาธิเป็นประจำ ยังมักพบในขณะร่างกายและจิตใจผ่อนคลายมากๆ เช่น สภาวะก่อนนอนหลับ

ในทางการแพทย์คลื่นระดับนี้ เหมาะกับการสะกดจิตเพื่อบำบัดโรค ถือเป็นช่วงที่ดีที่สุด ในการป้อนข้อมูลให้แก่จิตใต้สำนึก เพราะสมองสามารถเปิดรับข้อมูลได้อย่างเต็มที่ และเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นสภาวะที่จิตมีประสิทธิภาพสูง เด็กที่ฉลาดเรียนรู้ไวรวมถึงคนเรียนเก่ง ก็จะมีคลื่นนี้เด่นมาก **ภาพ**การทดสอบวัดคลื่นสมอง ลามะธิเบต ขณะทำสมาธิ

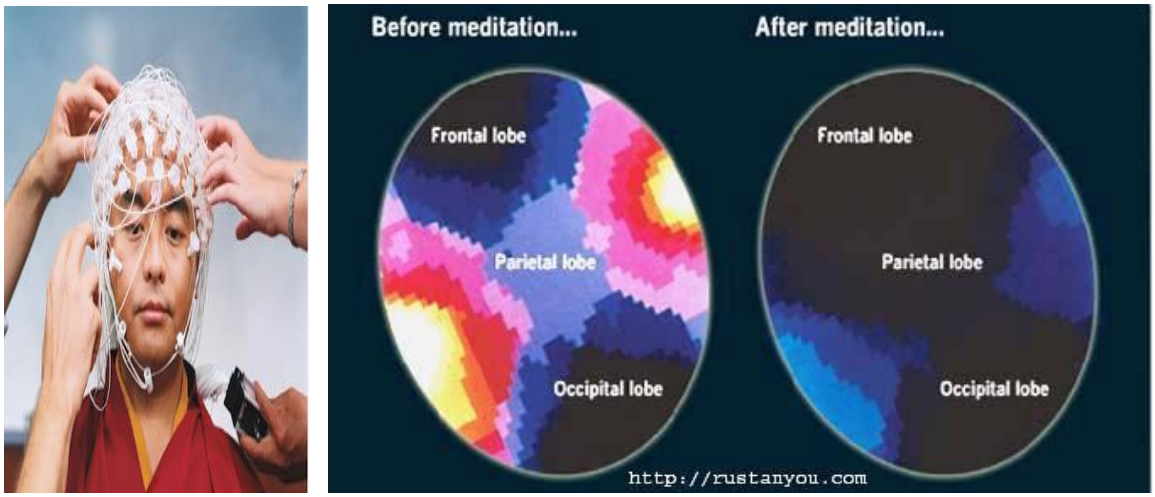

ภาพผลด้านซ้าย(Before) จะเห็นสัญญาณ ไฟฟ้า=อารมณ์ภายนอกรบกวน

กลุ่มที่ ๓ คือ คลื่นธีต้า Theta Brainwave (ความถี่ระหว่าง 4 - 7.9 Hz)

เป็นความถี่ที่พบได้ในขณะที่มีการผ่อนคลายระดับลึก ความคิดสร้างสรรค์เป็นคลื่นที่เราสามารถดึงข้อมูลจากจิตใต้สำนึกได้ (Subconscious mind) เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาโดยไม่รู้ตัว ถือได้ว่าเป็นคลื่นในชนิดเดียวกันกับสมาธิระดับลึก สามารถเรียกความทรงจำระยะยาวได้ดี สภาวะนี้จะมีความสุข ลืมความทุกข์ มีแต่ความปีติยินดี เป็นคลื่นสมองที่สะท้อนการทำงานของจิตใต้สำนึก มักพบในกลุ่มผู้ทรงศีลหรือผู้ถือกรรมฐานเป็นต้น

กลุ่มที่ ๔ คือ คลื่นเดลต้า Delta Brainwave (ความถี่ระหว่าง 0.1 - 3.9 Hz)

เป็นคลื่นสมองที่ช้าที่สุด เกิดขึ้นในขณะนอนหลับสมองทำงานตามความจำเป็นเท่านั้น แต่กระบวนการของจิตใต้สำนึกจะจัดและเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่อง เป็นช่วงที่ร่างกายอยู่ในภาวะที่กำลังพักผ่อนอย่างเต็มที่ หลับลึกโดยไม่มีความฝัน จะรู้สึกสดชื่นเป็นพิเศษเมื่อยามตื่นแล้ว

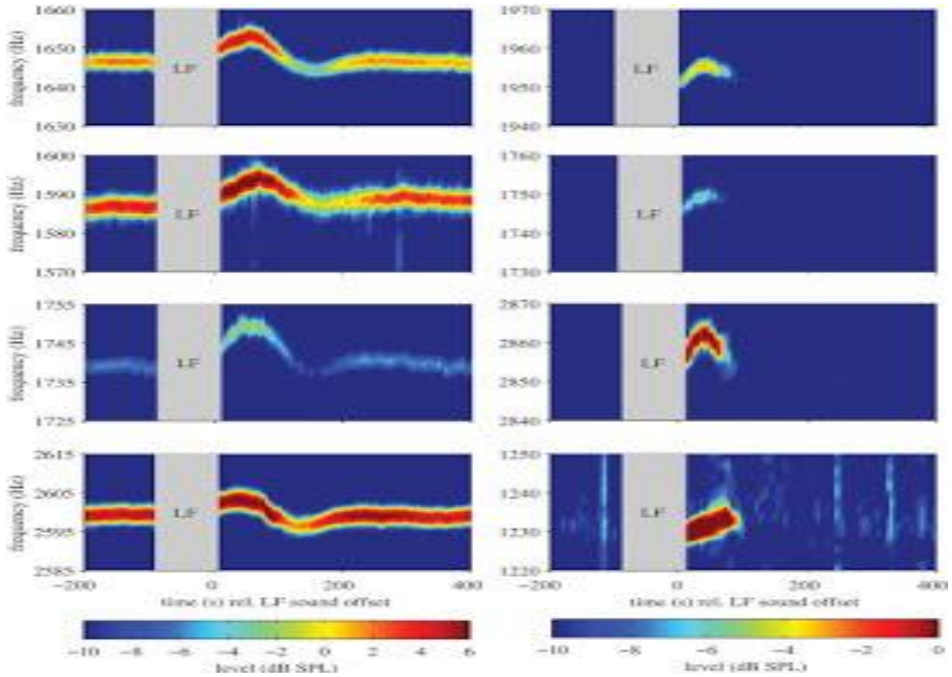

(Alpha Brainwave)

เราจะเห็นว่า หากเราทำให้คลื่นสมองมีความถี่ต่ำๆ เช่นคลื่นสมองที่อยู่ในระดับ Alpha Brainwave (ความถี่ระหว่าง 8-13.9 Hz)ซึ่งอย่างที่ทราบแล้ว คลื่นนี้จะเป็นคลื่นทำให้เป็นคนจิตใจสงบ เยือกเย็นสุขุม มีอารมณ์ดี เบิกบาน ความคิดสร้างสรรค์สูง มีสมาธิและความจำดี มีสติปัญญาฉลาด ไหวพริบปฏิภาณเป็นเลิศ และมีพลังความคิดด้านบวก

สูง มองโลกในแง่ดี โดยมากก็จะพบในกลุ่มของนักบวช พระสงฆ์ ผู้ปฏิบัติธรรม ผู้ที่กำลังมีความสุข โดยเฉพาะผู้ที่กำลังสวดมนต์

วิธีปรับคลื่นสมอง เพื่อให้มีความถี่ดังกล่าวนั้น สิ่งแรกเราต้องอยู่ในสภาวะแวดล้อม ที่ค่อนข้างเงียบสงบ ห่างจากสนามแม่เหล็กไฟฟ้า เช่น เตาไมโครเวฟ สายไฟฟ้า หม้อแปลง คอมพิวเตอร์ เพราะจากงานวิจัยพบว่า สนามแม่เหล็กจากคลื่นรบกวนพวกนี้ จะทำลายคลื่นสมอง เช่นโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น

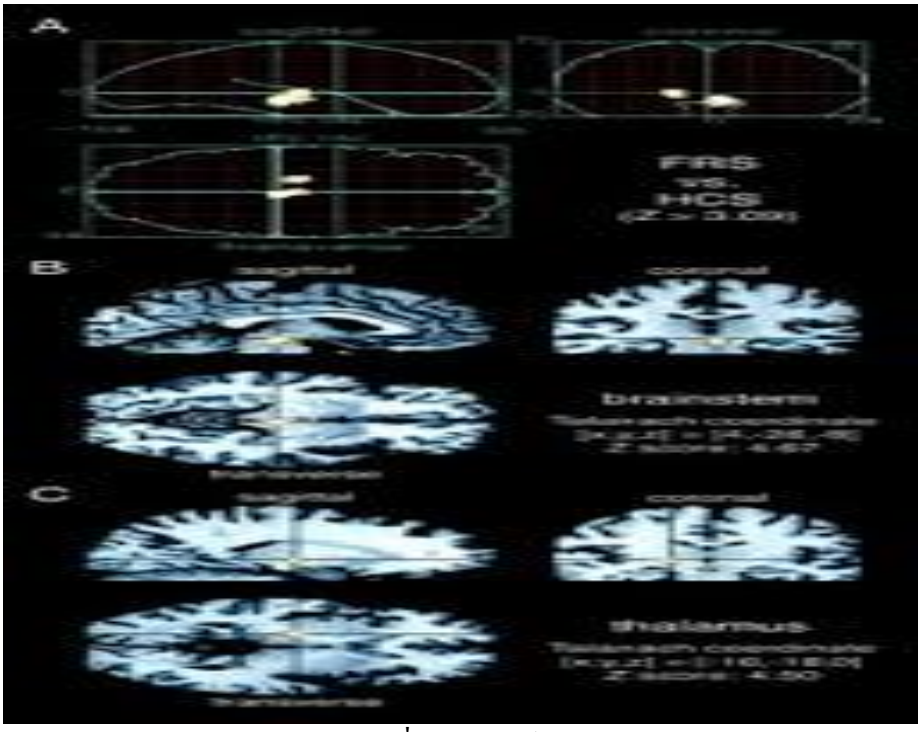

(คลื่นโทรศัพท์)

ในทางพระพุทธศาสนา ความเจริญก้าวหน้า ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ สาขาอายุรเวชวิทยา ก้าวหน้ากว่าปัจจุบันมาก นอกจากจะสามารถเข้าถึงความแก่นแกนความลับของเสียงแล้ว ยังสามารถควบคุม ปรับระดับความถี่ ของคลื่นเสียงที่ต่ำกว่า 0 (ศูนย์) คือ ระดับที่เครื่องมือใด ๆ ก็ไม่อาจวัดระดับความถี่นั้น เพื่อควบคุมการทำงานของเซลล์ในร่างกายได้ รวมทั้งเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ หรือเหตุการณ์ได้ตามประสงค์ โดยผู้ปฏิบัติสามารถพิสูจน์ผลเชิงประจักษ์ได้ด้วย พระพุทธองค์ได้ทรงถ่ายทอดวิทยาการนี้แก่พุทธบริษัทให้นำไปประพฤติ-ปฏิบัติ นั่นเมื่อกว่า ๒๕๕๘ ปีมาแล้ว ก่อนที่โลกจะให้กำเนิดอคีมีดีสซะอีก

การใช้ "ความถี่ของคลื่นเสียง" ในพระพุทธศาสนา ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ปฏิสัมภิ-ทามรรค ที่พระสารีบุตรอรหันตเถรเจ้าบันทึกไว้ ซึ่งมีขั้นตอนหลายระดับ ซึ่งได้กล่าวไป

แล้วว่า จะแยกออกเป็น ๒ หมวดใหญ่ ๆ คือ **ปริกรรม** กับ **ภาวนา** ในชั้นแรกจะกล่าวถึงหมวดแรกก่อน คือ

ปริกรรม (ปริกมฺม) มาจาก คำว่า “ปริต" หมายถึง สวดหรือเสียง “กรรม” หมายถึง การกระทำ รวมความแปลว่า **ทำให้เกิดเสียง** (เป็นที่มาของคำว่าปาก คือ ป ปลา มาจากคำว่า “ปริตร” ใส่สระอา เป็น “ปา” ตัว ก ไก่ มาจากคำว่า “กรรม” รวมเป็นคำ คือ “**ปาก**” แปลว่า **อวัยวะอันทำให้เกิดเสียง**) การทำสมาธิให้เกิด โดยอาศัยคลื่นความถี่เสียงนั้น ในทางปฏิบัติเรียกว่า "**อัปปนาโกศล**"(หมายความว่า วิธีเข้าถึงสมาธิอันแนบแน่นหนึ่งเดียว) จัดอยู่เป็นข้อแรก คือ "**วจสา** (อ่านว่า วะจะสา) คือ **ใช้วาจาเป็นตัวนำ** ถามว่า **นำไปไหน** คำตอบ คือ **นำไปสู่ "เส้นทางของใจ"** และ **ให้อยู่บนเส้นทางแห่งใจ** ตามคัมภีร์ เรียกว่า **"มโนทวารวิถี"**

ซึ่งระดับความถี่คลื่นเสียงของใจ ไม่อาจวัดด้วยเครื่องใด ๆได้ แต่เราได้ยิน ยกตัวอย่างง่าย ๆ เราร้องเพลงในใจ หรือสวดมนต์ในใจ จะตะโกนในใจ ดังแค่ไหนก็ตาม ให้ใครเอาหูมาแนบอก ก็ไม่ได้ยิน เอาเครื่องมาวัดก็ไม่มีสัญญาณ แต่เราได้ยินเสียง...หวังว่าคงเข้าใจตรงกันนะ

ซึ่งความเป็นสมาธิอย่างแนบแน่น อันเรียกว่า "อัปนาสมาธิ" จะเกิดไม่ได้ ถ้าไม่ฝึกฝน หรือ ฝึกไม่ถูกวิธี (นี่แหละที่เรียกว่า ปฏิบัติชอบ=ปฏิบัติถูกทาง คือ ทางอื่นไม่มีทำไม่ได้ เพราะวิธีทำ ท่านกำหนดไว้ให้แล้ว) เพราะความสำคัญของการเป็นหนึ่งเดียวของ วาจา และใจ อย่างแนบแน่น (เรียกว่าอัปปนาวิถี) ย่อมก่อให้เกิด อัปปนาจิต ในขณะนั้นทันที ๖๗ ดวง

และตรงนี้แหละ ที่สัญญานคลื่นความถี่ใหม่ ที่ป้อนเข้าไปสู่ RNA จะ Bypass ไม่เอาข้อมูล (รหัสพันธุกรรม) จาก DNA ทะลุผ่านไปเลย เรียกว่า "พ้นกรรม" ในทางปฏิบัติเรียกว่า"โลกุตรจิต) ซึ่งจะถูกบันทึกถาวรใน DNA ทับของเก่าไม่ว่ากรรมอะไรก็ไม่ต้องรับอีก การบันทึกนี้ เรียกทางอภิธรรมว่า "อัปปนาชวนะ (อัปปนา=แนบแน่น ชว=บันทึก น =ไม่แปร เปลี่ยน=ถาวร) ดังนั้นจึงเรียกว่า "หลุดพ้น" หรือพ้นจากโลก = โลกุตระ

ขอพลังแห่งพุทธานุภาพ จงดลบันดาลความผาสุกสวัสดี สมปรารถนา ก้าวหน้าในการปฏิบัติ จงบังเกิดแด่สาธุชนทุกท่านทั่วกัน เทอญ

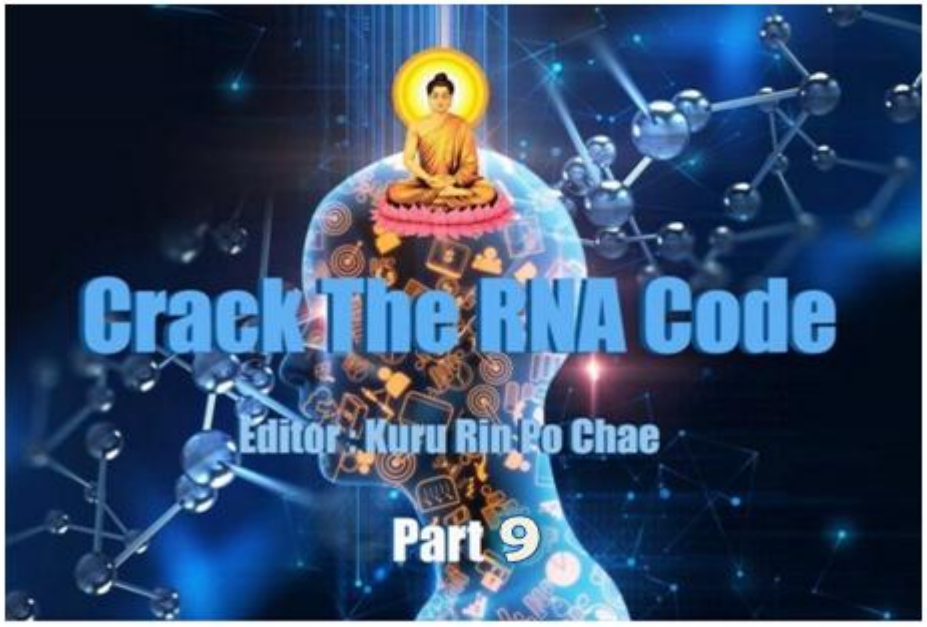

คำสวด หรือ "ปริต" ได้ถูกกำหนดระดับความถี่เฉพาะไว้สำหรับควบคุม Plasma (ทางอภิธรรมเรียกว่า "กายในกาย" เพราะแต่ละตัวอักษร ที่เราเปล่งออกมา กว่าจะเปล่งเป็นเสียงจะต้องผ่านกระบวนการทางชีวภาค ให้สร้างสัญญาณไฟฟ้าไปสั่งสมองให้ปากขยับ ยังไม่พอ เพราะระดับคลื่นความถี่เสียงนั้น ยังต้องส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพิ่มหรือลดปฏิกิริยาเคมีทางชีวภาค ให้ดูดซึมหรือผลักไส พลังอื่น ๆ ที่ไม่เป็นประโยชน์หรือ ต่างไปจากเป้าหมายที่ต้องการออกไปด้วย (ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่า มนต์ที่สวด จึงมีท่วงทำนอง อักขระ เสียง ที่ให้ความรู้สึกแตกต่างกัน)

ความสำคัญของการสวด หรือ"ปริต" ไม่ได้อยู่ที่คำแปลความหมาย แต่อยู่ที่ระดับคลื่นความถี่ของอวัยวะอันทำให้เกิดเสียง(ปาก) ซึ่งเราควบคุมได้ง่าย เพราะเป็นร่างกายภายนอก (Mass) จะต้องเป็น ระดับเดียวกับความถี่ของคลื่นเสียงที่ ต่ำกว่า Delta คือต่ำกว่า 0 ให้ได้ด้วย ในทางปฏิบัติ เรียก การสร้างย่านความถี่คลื่นเสียงนี้ ว่า "**อุคหโกศล**" เพราะว่าเสียงที่เราพูด หรือเปล่งออกมาจากปากนั้นเราได้ยิน แต่เสียงในใจ ให้ตะโกนอย่างไร (ในใจ) ก็ไม่ได้ยิน วัดความถี่ไม่ได้เพราะระดับต่ำกว่า 0 ไม่รู้ว่าลบเท่าไร แต่เราได้ยิน

เป้าประสงค์ของการปฏิบัติ**อุคหโกศล** ก็คือ การควบคุม บังคับ ระดับคลื่นความถี่ของเสียงได้ตามต้องการ เพื่อเข้าสู่สมาธิขั้นสูง อันเป็นมิติของ "**ใจ**" โดยเฉพาะ อันเรียกว่า "**มโนทวารวิถี**" ขั้นในทางปฏิบัติการสวดปริตหรือสวดมนต์ ก็ทำให้เกิดสมาธิขั้นต้น

แล้วเรียกว่า "**อุปจารสมาธิ**" คือสมาธิแบบแว้บวับ คือเกิดสมาธิแป๊บเดียว แล้วหายไป ไม่คงทน คือไม่แนบแน่นเป็นหนึ่งเดียวกับใจ

เพราะส่วนใหญ่สวดมนต์ ปากว่าไป ใจไปเชียงใหม่ ใจปลิวไปกับสภาพแวดล้อมภายนอก ไม่ได้เปล่งเสียงตามปาก สมาธิจึงเกิดเป็นพัก ๆ ไม่ต่อเนื่อง อารมณ์แบบนี้เรียกว่า "ปริตตารมย์" คืออารมณ์สั้นๆ ยังไม่สามารถนำมาใช้งาน สร้างความถี่คลื่นเสียงระดับต่ำตามเป้าประสงค์ได้ เบื้องต้นจะต้องใช้เสียงจาก "ปาก" ซึ่งอยู่ภายนอก เป็นตัวนำ อันเรียกว่า วจสา (อ่านว่า วะจะสา) นำเสียงภายใน ซึ่งเรียกว่า "ใจ" ต้องเป็นเสียงเดียวกัน= แนบแน่น เป็นหนึ่งเดียว = อัปปนา ซึ่ง อัปปนาจะเกิดได้ทางมโนทวารวิถีเท่านั้น คือ สมาธิที่รวมเป็นหนึ่งเดียวอันแนบแน่นถาวร จะเกิดได้จากทาง "ใจ" เท่านั้น เรียกว่า **อัปปนาสมาธิ**... ทางอื่นทำให้เกิดอัปนาสมาธิไม่ได้) คลื่นความถี่ระดับต้องการจะเกิดขึ้นได้ เมื่อเข้าสู่สมาธิระดับอัปปนา เท่านั้น

ในบทสวดปริตร ของพระพุทธศาสนาที่ใช้สืบมาจนปัจจุบัน "บทแรก" ของทั้งหมด ซึ่งสาธุชนชาวพุทธต้องรู้จัก และสวดกันได้ทุกท่าน นั่นคือ "นะโม ตัสสะ ภควะโต...."

ข้อที่ชาวพุทธลืมสังเกต ::: เป็นเรื่องที่น่าแปลกหรือไม่ !? ที่กลับไม่มีใครสงสัย หรือ สงสัยถามก็ไม่มีใครตอบอีกแหละ นั่นก็คือ คำถามว่า ทำไม บทนะโม ??

๑. จึงต้องสวดก่อนบทอื่น

๒. ทำไมจึงเรียกสืบมาว่า "ตั้งนะโม" และ

๓. ทำไมต้องสวด บทนะโม ถึง ๓ จบ

นี่คือคำถามพื้น ๆ แต่ไม่มีใครตอบชนิดตรงเป้า (แบบว่า "โดน") ชนิดไม่ต้องมีความสงสัย ให้ตั้งคำถามอีกต่อไป !?

คำตอบข้อที่ ๑ คือ การที่ต้องสวดนะโม ตัสสะ...เป็นบทแรกนั้น มาจากขั้นตอนที่จะเปลี่ยนสถานะ ของมนุษย์อันเป็นปกติบุคคล ให้เป็นอริยะบุคคลนั้น บันไดขั้นแรกของพระอริยะบุคคล (โสดาบัน) คือ ถึงพร้อมด้วยองค์สาม ในพุทธานุภาพ ด้วย **โอปกันนศัทธา ชนิดไม่ลังเลสงสัย** จึงจะผ่านขั้นต้น ยกขึ้นสู่สภาวะแห่งพระอริยบุคคลได้ ดังปรากฏหลักฐานในพระไตรปิฎกมหาวารสังยุตนิกาย อันพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับพระสารีบุตรอัครสาวกเบื้องขวา ดังนี้ว่า **"สารีบุตร ผู้ใด มีความเลื่อมใสอย่างยิ่งในตถาคตถึงที่สุดส่วนเดียว เขาย่อมไม่ลังเลสงสัย ไม่ลังเลในคำสอนของตถาคต สารีบุตร เขาย่อมเป็นผู้มีโอปกันนศัทธา...."**

คำตอบข้อที่ ๒ การสวดนะโมตัสสะ ทำไมจึงเรียกว่า "ตั้งนะโม" ก็เพราะ "นะโม..." เป็นคาถาของเทวดา ที่มีลักษณะทางชีวะผิดกับมนุษย์ คือ ไม่อาจสัมผัสหรือมองเห็นด้วยตามนุษย์ปกติได้ (อนิทัสสนสัปติ) ลักษณะเป็น Plasma ในรูปของ Energy ซึ่งมีลักษณะชีวะเดียวกับ "ใจ" การสวดบทนะโม....จึงต้องเริ่มด้วยการเปล่งคำนั้น ๆ เปล่ง

ออกมาจากใจ (คือนำเสียงให้ออกมาจากที่ตั้งของใจ) พร้อมวาจา (วิธีปฏิบัติจะได้กล่าวในภายหน้า) เมื่อเรียกรวมกันก็เรียกว่า "ตั้งนะโม" ดังนี้

คำตอบข้อที่ ๓ คือ บทนะโมตัสสะ ... ตามประวัติแล้วเทวดา ๕ องค์ เป็นผู้กล่าวถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดากับมนุษย์อยู่ในภูมิเดียวกันแต่คนละมิติ (เปรียบเสมือนมนุษย์คือประชาชน อยู่นอกวัง เทวดาอยู่ในวัง) การใช้ภาษาในการสื่อสารกันได้แต่ต้องอยู่ในอารมณ์เดียวกัน เสมอกัน ทั้งมนุษย์และเทวดา อักขระนะโม นั้น มี ๑๘ คำ สวด ๓ จบ=๑๘X๓=๕๔ คือ ระดับความถี่หรือจำนวนของกามาวจรจิต คือปรับอารมณ์ขณะที่สวดปริตนั้นให้เท่าอารมณ์เทวดา ดังนั้นการสวดนะโมจึงสวดสามจบ ให้เทวดารับรู้

ไหน ๆ ก็กล่าวถึง บทขึ้นต้นพระปริตรคือ "นะโม..." แล้ว ก็จะขอนำข้อมูลมาฝากให้สาธุชนผู้ใฝ่ศึกษา-ปฏิบัติ ได้เก็บไว้ค้นคว้าส่วนอื่นต่อไป นั่นก็คือเรื่องของ บทพระปริตร "**พุทธคุณ ๕๖**" ซึ่งเรารู้จักในชื่อของ "อิติปิโส ภควา.." นั่นแหละ

คำถามคือ ทำไม? บทพุทธคุณ จึงต้องมี ๕๖ ตัวมากกว่านั้นได้ไหม ? หรือน้อยกว่านั้นจะได้หรือเปล่า? (ลองนับดูเอง อิ = ๑ ติ =๒ ปิ=๓ ฯลฯ ไล่ไปจนถึง ภะ = ๕๓ คะ=๕๔ วา= ๕๕ ติ = ๕๖ ไม่ขาดไม่เกิน)

คำตอบคือ ::: ๕๖ อักขระ มาจาก อุปปาทายรูป ๘ คูณด้วยวิถีจิต ๗ = ๕๖ ความหมายของ ๕๖ คือ จำนวนของวินาที ของในแต่ละราศีซึ่งมี ๑๒ ราศีนักษัตร (ยุค

โบราณไม่มีปฏิทิน จึงใช้การโคจรของดวงดาวในสุริยจักรวาล มาคำนวณเวลา ซึ่งพระสงฆ์ก็ต้องใช้ ไม่งั้นเข้าพรรษาไม่ถูก ไม่รู้วันพระวันโกน..มายุครัตนโกสินทร์ล้างสมองบอกพระสงฆ์สมณะห้ามศึกษา โดยไม่ลืมตาหาค้นข้อมูลโบราณว่าเขารู้วันพระ ขึ้นแรมเข้าพรรษา ออกพรรษา ตรงกันทั้งทวีปได้ไง ทั้งที่ไม่มีปฏิทิน

การศึกษาดังกล่าวนี้ พระอัญญาโกณทัญญะอรหันตเถรปฐมสาวก ได้รับพุทธานุญาต ให้ถ่ายทอด แก่พระสงฆ์มาแต่ครั้งพุทธกาล เรียกว่า "รัตตัญญุศาสตร์") บทพระพุทธคุณ ๕๖ จึงมีความหมายในตัวเองทุกอักษรว่า **"พุทธานุภาพ คุ้มครองผู้สวดพระปริตนี้ทุกวินาที และระดับคลื่นความถี่ของเสียงดังกล่าว สามารถเปลี่ยน แปลงสภาวะปกติของมนุษย์ให้เข้าถึง "พลังพิเศษ" ที่ เรียกว่า "พุทธคุณ หรือ พุทธานุภาพ"** ให้ปกป้องคุ้มครอง ภยันตราย คงทนต่ออาวุธ เหนือธรรมชาติ ดังเป็นที่ประจักษ์เป็นหลักฐานสืบมา จวบจนปัจจุบัน ซึ่ง**เรียกว่า "พุทธาคม"** นั่นเอง

จะเห็นว่า การรังสรรค์บทสรรเสริญพุทธคุณ ที่ต้องให้มี สระ พยัญชนะ พยางค์ ที่ต้องสร้างระดับคลื่นความถี่ของเสียงให้ได้ตามกำหนดแล้ว ยังต้องสรรหาคำที่มีความหมาย สอดคล้องกับพุทธคุณ รวมทั้งต้องลงตัวจบพอดีที่ “ **ติฯ** ” อันเป็นตัวสุดท้าย คือ ตัวที่ ๕๖ ด้วยไม่ธรรมดา และนี่คือ ความไม่ธรรมดาของพระอริยะเจ้า ชาวพุทธเราจึงถือกันนักหนาปรากฏอยู่ในบทเชิญครู เชิญคุณ โองการทั้งหมด ในทุกสำนักนับแต่โบราณกาลสืบมา บูรพาคณาจารย์ หลวงปู่ หลวงพ่อ ท่านที่เป็นผู้ทรง "พุทธาคม" จึงสร้างสิ่งเคารพสักการะต่างๆให้พุทธศาสนิกชน "โดยเฉพาะอย่างยิ่งชัดเจน คือ ชนชาติไทย" ก็เพื่อเป็นนิมิต ให้ระลึก และมีพุทธานุภาพเป็นที่พึ่ง ที่ระลึก ที่กำจัดภัยได้จริง ที่พึ่งอื่นไม่มี สมดั่งพระบาลีว่า

นตฺถิเม สรณ์ อญฺญ์ พุทโธเม สรณ์ วรๆ ฉะนี้ เราจึงเรียกติดปากกันมาว่า "พุทธคุณ หรือ คุณพระรักษา" ซึ่งตามพระคาถา มี ๕๖ ตัว ก็คือรักษาทุกวินาที ในทุกราศี ทุกทิศและ ทักภูมิประเทศ ด้วยประการดังนี้

สิ่งที่พึงสังเกตอย่างยิ่ง ก็คือ ระดับความถี่ของคลื่นเสียง การสวดบทพุทธคุณ ๕๖ (อิติปิโสภควา...)นั้นใช้ความถี่ชนิดที่ส่งสัญญาณลงไปกระตุ้นถึงอุปปาทยรูป อันเรียกว่าเล็กมาก ๆ ระดับ RNA คือ ระดับก่อนจะมีชีวิต (ตามอภิธรรม อุปาทายรูป ๘ จะเกิดก่อน ชีวิตจึงจะเกิดได้) ที่ชัดเจนไปกว่านั้น แทบจะบอกได้เลยว่า คือการใช้คลื่นเสียง

ขับเคลื่อนโมเลกุลให้เกิดสัญญาณไฟฟ้าชีวภาคขึ้น (นั่นคือ กำเนิดแห่งวิถีจิต ๗ เพราะจิตเร็วมาก มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เป็นจังหวะ = สัญญาณคลื่นเสียง คือ มีจังหวะหยุดแล้วเริ่มใหม่ = ขึ้นวิถีจิตใหม่ นี่คือการบังคับความถี่คลื่นเสียงให้สัมพันธ์เชื่อมต่อกับพลังพิเศษที่มองไม่เห็น นักวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ เรียกว่า Invisible Energy ที่ขับเคลื่อนจักรวาลอยู่ ๙๓ % แต่นักวิทยาศาสตร์ ปัจจุบันนำมาใช้ได้แค่ ๗ % เท่านั้น ซึ่งใน ทางปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค สามารถนำพลังนี้ ออกมาใช้ได้ถึง ๑๐๐ % สิ่งที่มนุษย์ปกติทั่วไปเห็น จึงเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ หรือ ปาฏิหาริย์ นั่นเอง

ขอยกตัวอย่างการทดลองทางวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์-การแพทย์ เกี่ยวกับเสียงสวดมนต์ของพุทธศาสนา บทขึ้นต้น คือ นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ ฯ ว่าส่งผลกับมนุษย์ในส่วนไหนบ้าง

Rhythms 18 words

	Anatomical Name	Rhythms Name
1	Rexed Layer 1 L.	NA
2	Rexed Layer 1 R	MO
3	Rexed Layer 2 L.	TAS
4	Rexed Layer 2 R	SA
5	Rexed Layer 3 L.	BHA
6	Rexed Layer 3 R	GA
7	Rexed Layer 4 L.	VA
8	Rexed Layer 4 R	TO
9	Rexed Layer 5 L.	A
10	Rexed Layer 5 R	RA
11	Rexed Layer 6 L.	HA
12	Rexed Layer 6 P	TO
13	Rexed Layer 7 L.	SUM
14	Rexed Layer 7 R	MA
15	Rexed Layer 8 L.	SUM
16	Rexed Layer 8 R	BUD
17	Rexed Layer 9 L.	DHAS
18	Rexed Layer 9 R	SA

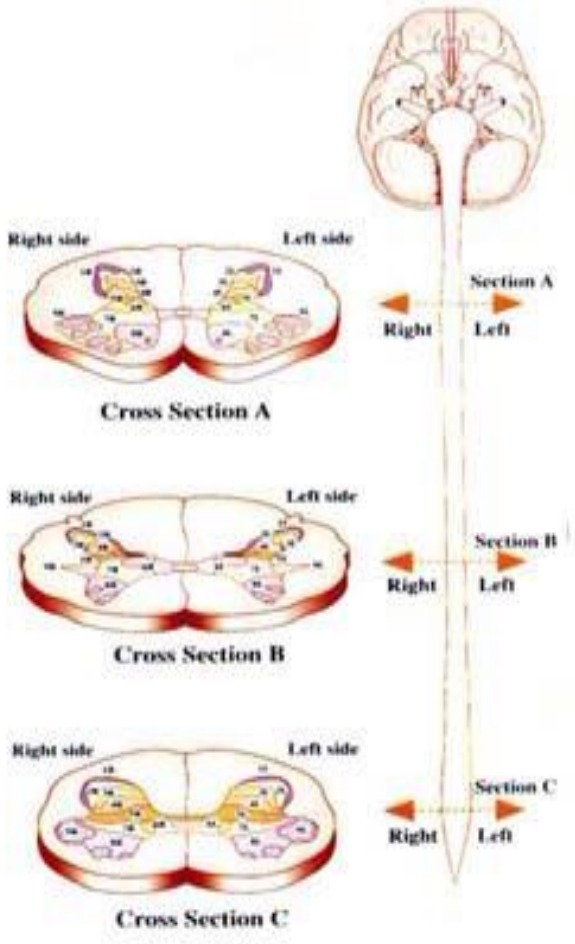

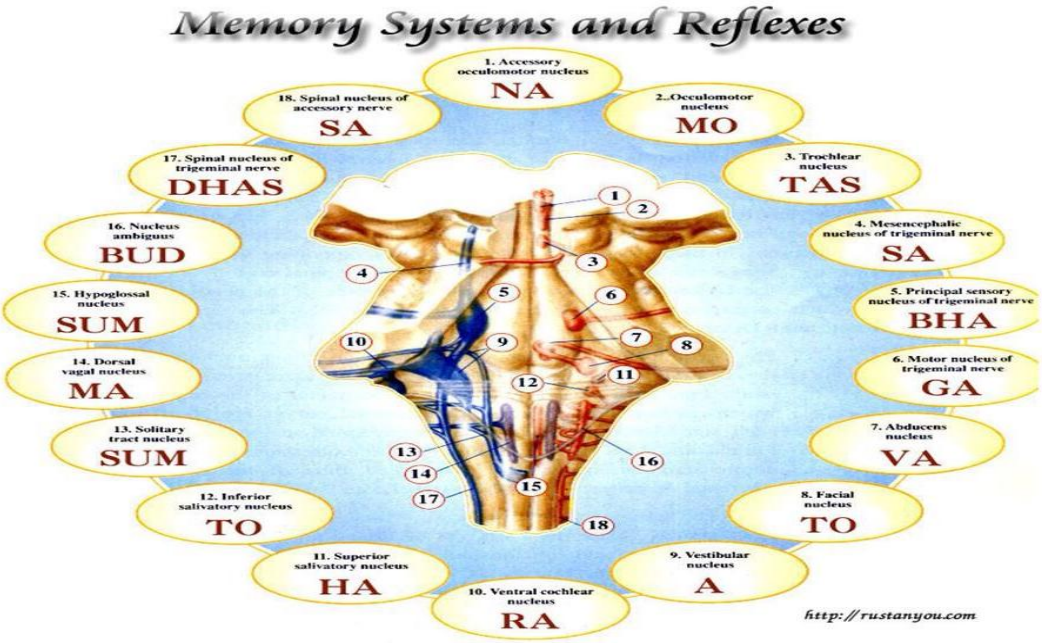

ในทางปฏิบัติ การที่ให้เริ่มตั้งต้นที่ปถวีธาตุ จีนเรียกจุดตั่งชั้ง ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ยอมรับว่าส่วนปลายสุดของกระดูกสันหลัง เป็นส่วนของจุดรวมประสาท ที่จะส่งขึ้นสู่สมอง ดังนั้น การเริ่มต้นให้คลื่นเสียงกำเนิด ณ จุดดังกล่าว กระบวนการทางชีวภาคของ RNA จึงส่งสัญญานไฟฟ้าไปยังเส้นประสาทในไขสันหลัง ขึ้นสู่สมองได้โดยตรง ไม่ต้องใช้ข้อมูลทางพันธุกรรมจาก DNA มาแปลรหัส เรียกว่า Bypass ข้ามขั้นตอนปกติไปเลย โดยอาศัยคลื่นความถี่ของเสียงระดับต่ำกว่า Delta ซึ่งเป็นเสียงของ Plasma (ใจ) จึงมีพลังสูงยิ่ง...ดูภาพจากการค้นคว้าทดลอง คลื่นเสียงนะโม..ประกอบ

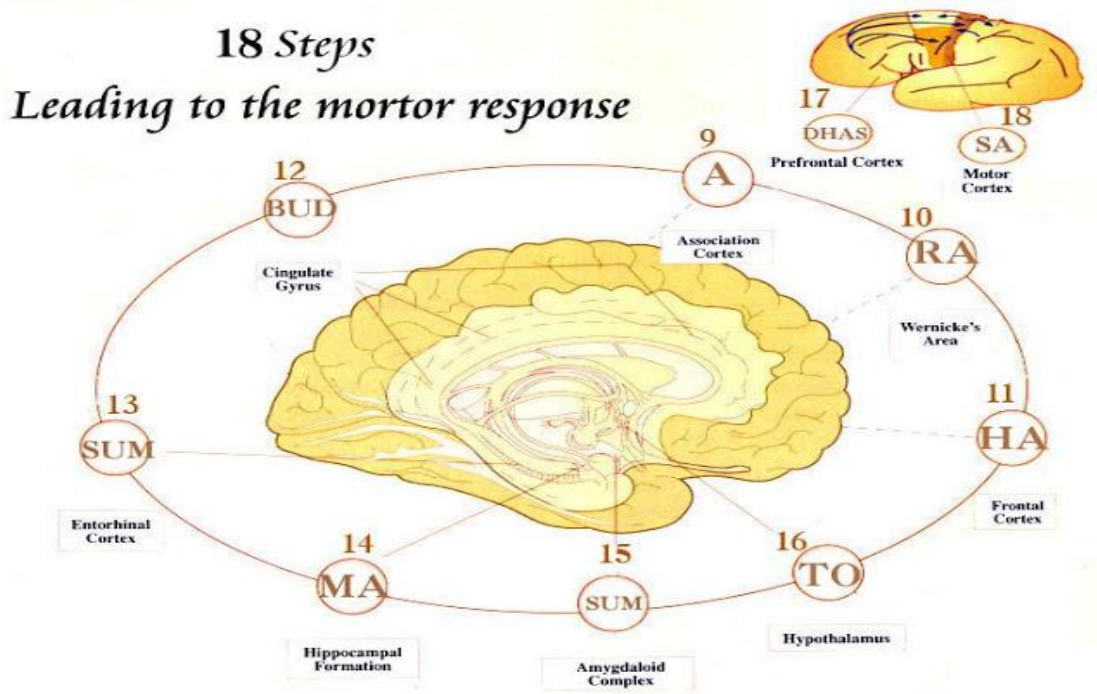

จากการค้นคว้าทดลองได้ผลว่า ในขณะที่ความถี่คลื่นเสียง นะโม... เคลื่อนที่ขึ้นสู่สมองนั้นความสั่นสะเทือนของคลื่นเสียงส่วนหนึ่ง ได้กระตุ้นเซลล์ประสาทของหัวใจ ทำให้กล้ามเนื้อหัวใจ และลิ้นหัวใจทำงานได้ดียิ่งขึ้น จึงจะเห็นได้ว่าผู้ที่สวดมนต์อย่างถูกวิธีจึงปราศจากอาการของโรคหัวใจหรือที่เคยเป็นอยู่ก็จะทุเลาเบาบางและหายไปในที่สุด นี่คืออานิสงค์ในการ "ปริกมฺมฺ" หรือ สวดมนต์ จึงมีร่างกายแข็งแรง กว่าผู้ที่ไม่สวดมนต์ หรือสวดมนต์แบบผิดวิธี

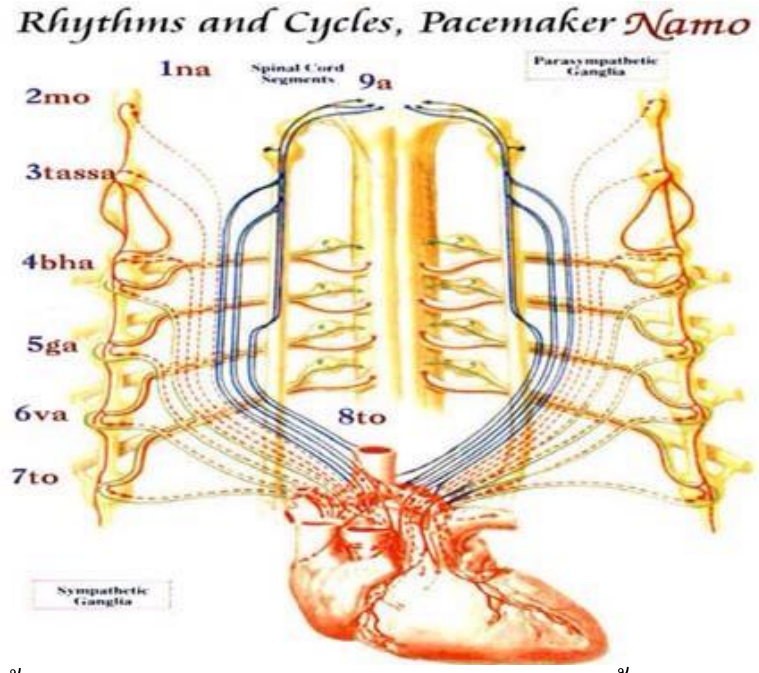

ที่กล่าวมานั้น เป็นส่วนของวิทยาศาสตร์การแพทย์ ทีนี้มาดู ข้อมูลในทางพระพุทธศาสนา เรื่องของคลื่นความถี่เสียง นะโม.. ส่งผลอย่างไรต่อมนุษย์บ้าง (ต้องย้ำว่า นี่เป็นวิทยาการทางอายุรเวช-ฟิสิกส์ เมื่อ ๒๕๐๐ กว่าปีก่อน ที่ถ่ายทอดสั่งสอนพุทธบริษัทให้ปฏิบัติ) อักขระที่ทำให้เกิดคลื่นเสียง นะ โม ตัส สะ.... ทั้งหมดมี ๑๘ ตัว ความถี่ของอักขระแต่ละตัว จะทำหน้าที่กระตุ้นโปรตีนสารชีวภายใน ซึ่งประกอบเป็นเซลล์ร่างกาย เรียกภาษาอภิธรรมว่า "ธาตุ"ทั้งหมด ๑๘ ธาตุ ซึ่งธาตุเหล่านี้จะทำหน้าที่ควบคุมประสาทรับรู้ ไม่ว่า ตา หู จมูก ลิ้น สัมผัส ต่าง ๆ คือกระตุ้นเซลล์ ให้ทำงานด้วยคลื่นความถี่ของเสียงระดับต่ำกว่า Delta

ดังนั้นผู้ปฏิบัติชอบ ในแนวทางแห่งสติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค จะไม่ต้องใส่แว่น ไม่ต้องใส่หูฟัง ไม่หลงลืมง่าย เพราะสัญญาณ Bio-Electromagnetic ได้ถูกกระตุ้นให้ทำงานข้ามจากขั้นตอนปกติ ซึ่งตามอายุจะต้องแก่หง่อมสั่นแหง่กๆก็แข็งแรงสมบูรณ์ จึงจะเห็นได้ว่าผู้ปฏิบัติชอบ หากเป็นหญิง (จะเห็นชัด) คือ สวยงามสง่ากว่าเดิม ชายไม่

แก่เกินวัย เพราะเซลล์ทั้งหมดได้รับการกระตุ้น ด้วยความถี่ของคลื่นเสียง นะโมทั้ง ๑๘ ตัว ทางปฏิบัติคือไปกระตุ้นธาตุ ๑๘ เรียกว่า “อัฏฐารสธาตุ” อ่านว่า อัด – ถา – ระ - สะ แปลว่า สิบแปด

ซึ่งการปฏิบัติที่ถูกทางเช่นนี้ ได้สืบทอดกันมาแต่พุทธกาล ปรากฏเป็นหลักในแผ่นดินไทย ครั้งสมัยสุโขทัยเป็นราชธานี บ้านเมืองยุคนั้นจึงเจริญรุ่งเรือง ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ปราศจากศึกสงคราม ประชาชนมีความสุขกันถ้วนหน้า เข้าวัดถือศีลปฏิบัติชอบ กันทุกวันอุโบสถ เพราะของจริงปฏิบัติแล้วได้ผลจริง โบราณจึงกล่าวติดปากกันมาว่า แค่ นะโมตัสสะ คุณพระก็คุ้มครอง ช่วยให้ชีวิตอยู่รอดได้แล้ว

สำหรับผู้ที่เพิ่งได้อ่านข้อมูลนี้เป็นครั้งแรก หรืออ่านแล้ว เกิดกุศลจิตคิดอยากจะลองทำดูแต่ไม่รู้จะตั้งต้นตรงไหน เพราะไปสำนักไหน ถามอาจารย์เจ้าสำนักว่า "อาจารย์คะ ..."ใจ" อยู่ตรงไหนคะ ?" นอกจากจะไม่ได้คำตอบ จากเจ้าสำนักปฏิบัติแล้ว อาจมีของแถมที่ไม่พึงปรารถนาตามมาอีกตะหาก จริงแล้วคำตอบน่ะง่าย ๆ เพราะของจริง น่ะไม่ยาก อย่างที่คิด

เราลืมกันไปหรือเปล่า ? ว่า ทำไม พระพุทธองค์ จึงทรงให้ใช้ "ลม" ในการทำสมาธิ ลมเข้าทางจมูกเรียกว่า "อัสสาสะ" ลมออกทางจมูก เรียกว่า "ปัสสาสะ" คำตอบคือ "ลม มีไว้สำหรับ หาใจ" (ไม่ใช่ "ลมหายใจ" คำนี้เป็นผลพวงแห่งการวิบัติทางภาษา) ดังนั้น จึงใช้ "ลม" เป็นตัวหาใจ พระพุทธองค์เรียกว่า "อาปานัสสติ" ใช้ในการ**หา "ที่ตั้ง**

ของใจ" เพื่อให้รู้ว่า "ใจอยู่ตรงไหน" เพราะ หากไม่รู้ที่ตั้งของใจ ก็ไม่อาจปฏิบัติขึ้นสู่สมาธิขั้นสูงคือ "อัปปนาสมาธิ" เนื่องจากอัปปนาสมาธิจะเกิดขึ้นได้โดย "ใจเป็นสมาธิ" ซึ่งเป็นมิติของ “ใจ”โดยเฉพาะ เรียกว่า "**มโนทวารวิถี**" (บาลีเรียก ใจ ว่า มโน) พระพุทธองค์ จึงทรงตรัสยืนยันไว้ชัดเจนว่า "**สิ่งทั้งหลาย มีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน สิ่งทั้งหลายสำเร็จได้ด้วยใจ**" ดังนั้น ถ้าหากหาใจไม่พบก็อย่าหวังเลยว่าจะประสบความสำเร็จได้ดั่งปรารถนา แล้วจะรู้ได้ไงว่า ใจอยู่ตรงไหน คำตอบดูภาพละกัน

สรุปรวมความในส่วนของการสร้างระดับคลื่นความถี่ของเสียง ก็เพื่อปรับระบบการทำงานของ RNAให้ข้ามกระบวนการทางพันธุกรรม ที่สืบทอดหรือรับมาเก็บข้อมูลไว้ใน DNA รวมทั้งปรับเปลี่ยนข้อมูลของ DNA เสียใหม่ไม่เป็นไปตามนั้น ยกตัวอย่างง่าย ๆ เหมือนมะม่วงปลูกด้วยเมล็ด 3ปีออกลูก แต่นักเกษตรที่เชี่ยวชาญเฉพาะสามารถทำให้มะม่วงออกลูกก่อนเวลาและข้ามฤดูได้ฉันใดก็ฉันนั้น เพียงแต่รู้วิธีที่ถูกต้องคือรู้จริง นั่นก็คือการปฏิบัติชอบ ปฏิบัติถูกทางที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่า **“ทางอื่นนอกจากสติปัฏฐาน นั้นไม่มี”** หากเราไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแล้ว เราจะมานับถือพุทธศาสนาทำไม ? จริงมั้ย !!

การสร้างระดับคลื่นความถี่เสียง ด้วย นะโมตัสสะ.... ก็เพื่อปรับให้สภาวะ RNA พร้อมและเคยชินกับคำสั่ง (คลื่นเสียงของใจ) คือปรับสภาวะภายในและร่างกายภายนอก ทั้งนี้เพื่อที่จะขึ้นสู่ระดับสูง คือการควบคุมสภาวะภายนอกอันได้แก่ เหตุการณ์ธรรมชาติ วัตถุ สรรพสิ่ง ด้วยระดับคลื่นความถี่ที่มีพลัง ยิ่งไปกว่านั้น นั่นคือ การเข้าสู่พลังแห่ง

พุทธานุภาพ ซึ่งเป็นพลังที่มองไม่เห็น เหนือธรรมชาติ แม้แต่นักวิทยาศาสตร์ปัจจุบันก็ยอมรับว่า พลังที่อธิบายไม่ได้ มองไม่เห็น มีอยู่ทุกอณู และบรรยากาศ มีพลังมากขนาดผลักให้จักรวาลทั้งจักรวาลเคลื่อนที่ไปได้ คิดว่าเมื่อคุณ และ/หรือ ผู้ปฏิบัติชอบทั้งหลายสามารถเชื่อมประสาน (สัมปยุต) พลังดังกล่าวนี้ และสามารถนำมาใช้ได้ตามปรารถนา ก็จะปราศจากข้อกังขา ในการทำอิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ เหนือธรรมชาติทั้งปวง อันปรากฏตามจารึกไว้ในพระไตรปิฎก

เพื่อไม่ให้เกิดข้อสงสัย และผู้ใคร่ศึกษา จะได้ค้นคว้าข้อมูลได้ยิ่งขึ้นไปในส่วนที่ขาด จึงนำหลักฐานDocument การค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์ Quantum Physics เกี่ยวกับพลังที่มองไม่เห็น มาประกอบไว้เป็นแนวทาง ตาม Link นี้

http://youtu.be/Y64zNA8xImw

ด้วยพลังแห่งพุทธาภาพ ขอความผาสุข สวัสดี มีโชคชัย ก้าวหน้าในชีวิต กิจการงาน และการปฏิบัติธรรม ถ้วนทั่วกัน ทุกท่านเทอญ .....ทาชิ เดเล

Crack RNA Code – Appendix.

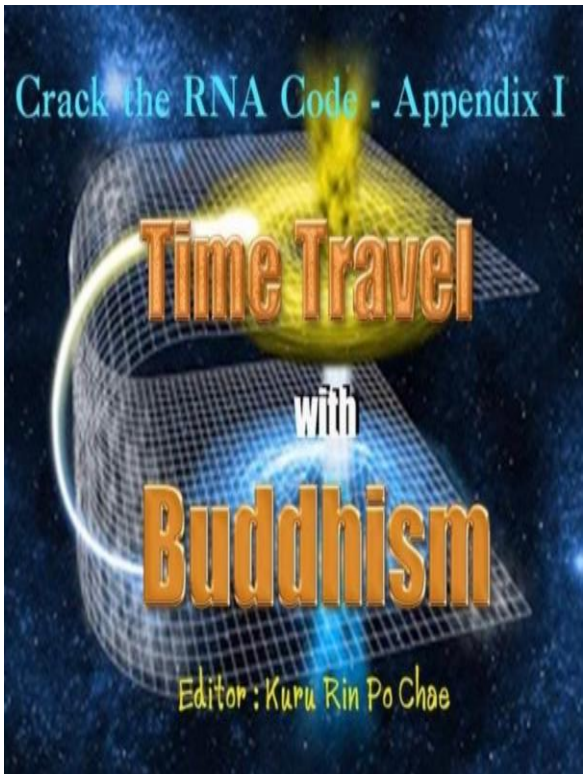

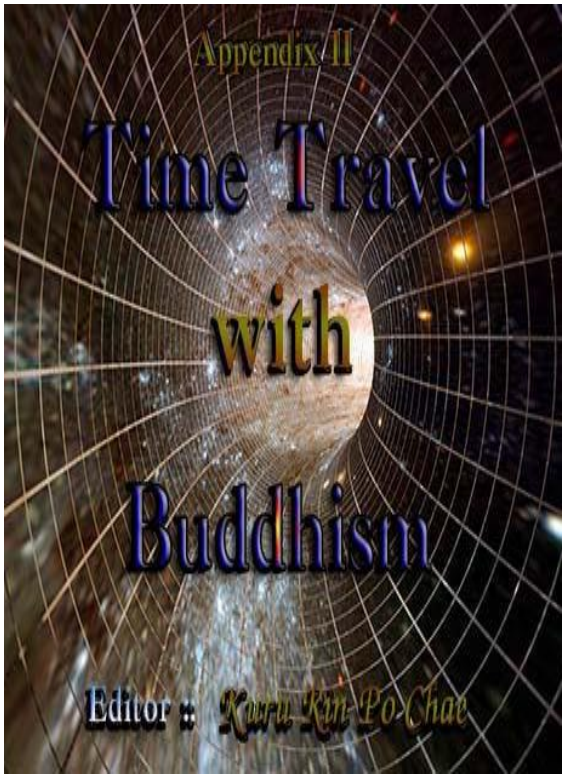

เมื่อกล่าวถึง การทะลุเวลา-ข้ามมิติ ก็มักมีนักคิดตะวันตก หัวสมัยใหม่ จะบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้ เป็นเรื่องเหลวไหล มีแต่ในนิยายหลอกเด็กพวก Sci-Fi หากทำได้จริง ทำไมนักวิทยาศาสตร์เก่ง ๆ ของโลกปัจจุบัน ซึ่งเจริญทางเทคโนโลยีมี Smart Phone ใช้แล้ว ยังทำไม่ได้

แต่นักวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ยุคปัจจุบัน ก็ไม่ได้บอกว่า "เป็นไปไม่ได้ "ส่วนใหญ่เป็นฝรั่งตะวันตกทั้งนั้น ๙๙.๙๙ % เพราะอะไร นักวิทยาศาสตร์เหล่านี้จึงบอกว่า "**ยาก**" ก็เพราะใน DNA ของเขาเหล่านั้น ไม่ได้บรรจุข้อมูลใด ๆ ทางพันธุกรรมจากบรรพบุรุษนับตั้งแต่เริ่มเป็นสัตว์เซลเดียวเป็นต้นมา

ดังนั้น ใน DNA จึงไม่มีข้อมูลให้ RNA ไปสืบค้น คือหายังไงก็ไม่มี เหมือนห้องสมุดที่ไม่มีหนังสือประเภทนั้น ด้วยเหตุดังนี้ ชาวตะวันตกส่วนใหญ่ จึงเชื่อใน "วัตถุ" เพราะขาดพื้นฐานทั้ง ๆ ที่สมการคำนวณ ก็คิดขึ้นมาเอง ดังนั้น เมื่อ DNA ไม่มีข้อมูล จึงทำให้เกิด "ความคิด หรือภาพ ว่า ทำไม่ได้" เกิดอารมณ์ปฏิเสธที่จะทำสิ่งนั้น เพราะคำ ๆ เดียวว่า "**ยาก**"

ไม่มีอะไรที่ทำไม่ได้...มีแต่ไม่ได้ทำ

ความยากง่าย ไม่ได้อยู่ที่สิ่งสัมผัส เหตุการณ์ หรือการกระทำ ก่อนที่เขาจะเริ่มทำ เขาจะเห็นภาพนั้นจากภายใน โดยภาพ (Image) ที่เขาสร้างมันขึ้นมา กระบวนการทำงานทางชีวะ จะนำภาพนั้นไปเข้ารหัส จากนั้นจะถูกนำไปเทียบ กับข้อมูลที่ถูกเก็บไว้ก่อน (ไม่ว่าจากยุคสมัย หรือ ภพชาติไหน ๆ) ภายใน DNA เป็นลักษณะของภาพเชิงซ้อนสามมิติ (Holographic) ว่าเคยมีสิ่งนี้หรือไม่ ทางพระพุทธศาสนา เรียกว่า "สัญญาเดิม" หากเคยมีสิ่งนั้นอยู่ คือซ้อนกันสนิท RNA (ไม่ว่าจะเคยทำได้หรือไม่ได้และ/หรือไม่เคยทำ) ก็จะนำพิมพ์เขียวต้นแบบ ออกมาสร้างสัญญานไฟฟ้าชีวภาค เริ่มกระบวนการให้ส่งสัญญานสั่งการไปยังสมอง ให้ออกมาเป็นความรู้สึกตอบรับ หรือปฏิเสธ นี่แหละที่เราเรียกว่า "**อารมณ์**" ซึ่งมาจากภายใน ที่เรียกว่า "**ใจ**"

แม้ว่าบางครั้ง สิ่งที่เข้ามากระทบให้ได้รับรู้ สัมผัส ในชีวิตของเขาชาตินี้ จะไม่เคยพบเห็นมาก่อน ไม่เคยเรียนรู้ จากที่กล่าวแล้ว โดย **"สัญญาเดิม"** จะทำให้เขาเรียนรู้และสามารถเข้าใจ ทำได้รวดเร็ว เปรียบง่าย ๆ เหมือนเราเคยเรียนวิชานี้ มาตอนมัธยม และทิ้งไปแล้ว ลืมไปแล้ว เพราะไม่ได้ใช้นาน พอมาเรียนปริญญาเอก เจอเข้าอีกก็คลับคล้ายคลับคลา ทบทวนนิดเดียวก็เข้าใจ และทำได้อย่างรวดเร็ว เพราะเคยเรียน และทำสิ่งนั้นมาก่อน

ทีนี้มาดูกันว่า ทางพระพุทธศาสนา ทะลุมิติ – ข้ามเวลาได้อย่างไร?

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด แม้แต่ขั้นเริ่มต้น คือการที่เราฝึกสวดมนต์จากใจ (ฝึกให้ปาก

กับ ใจ เป็นหนึ่งเดียวกัน) ณ ขณะเวลาที่ปากกับใจเป็นหนึ่งเดียวกันนั้น จะเกิดสภาวะหนึ่ง เรียกว่า “**อธิจิต**” ซึ่งมีอานุภาพมาก อันโยคาวจรต้องพึ่งอาศัยพลังอธิจิตนี้ กำจัดขวากหนาม อุปสรรค ทุกข์โทมนัส ภพชาติ ทั้งปวง ตราบเท่าถึงพระนิพพาน ก็ด้วยพลังแห่ง "อธิจิต" นี้

ในชั้นต้น เมื่อ วาจา มีสภาพเป็นปถวีธาตุ (ปาก) รวมเป็นหนึ่งกับ ใจ อันมีสภาพเป็นอากาศธาตุ จะเกิดสภาวะแห่ง "อธิจิต" ซึ่งจะเป็นพลังส่งเราไปอยู่ในอีก Dimension หนึ่ง ซึ่งสภาวะดังกล่าว มักเรียกว่า "**ภวังค**" ที่มีสภาพแตกต่างไปจาก มิติที่เราอยู่ในปัจจุบัน (นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติธรรมดาของผู้ปฏิบัติ ตามหลักแห่งสติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค)

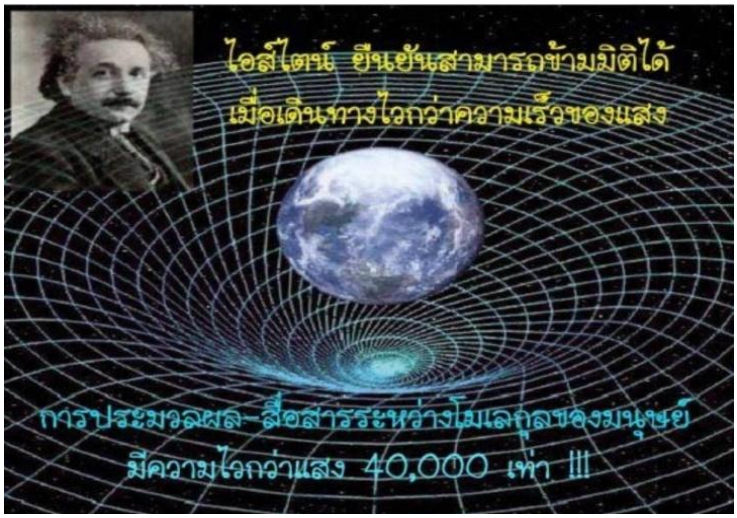

แค่ในขั้นเริ่มต้นนั้น ก็สามารถกล่าวได้ว่า **การทำสมาธิ คือการก้าวข้ามภพ** อันมาจากคำว่า **ภว** (อ่านว่า ภะ-วะ) จึงเรียกว่า **"ภวนา"** คำว่า **นา** มาจาก **"มนัส"** แปลว่า **“ใจ”** สรุปรวม ปฏิบัติภวนา คือการปฏิบัติ **"เพื่อให้ใจข้ามภพภูมิ" ได้ ขณะที่ยังไม่ตาย**

ด้วยเหตุดังกล่าว เมื่อปฏิบัติได้ระดับหนึ่ง จึงเกิดอารมณ์ **"เป็นสุข"** นั่นเพราะเป็นอารมณ์ จากอีกภพภูมิ (Dimension) หนึ่งที่แตกต่างกัน แต่อารมณ์นั้นยังคงอยู่เหมือนออกไปทานข้าวนอกบ้าน อร่อย อิ่ม ความอร่อยและอิ่ม ก็ติดกลับมาถึงบ้านด้วย

ดังนั้น การฝึก **“สติ” = ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์** คือ ต้องจำให้ได้ จึงสำคัญมาก ถ้าจำอารมณ์ไม่ได้ ก็เหมือนเดินทางไกลไปไหนไม่รู้ แต่หิวข้าวเลยลงไปทานข้าว อร่อยมาก ติดใจ แต่ขึ้นรถขับต่อไปกลับลืมว่า ร้านไหน อยู่ตรงไหน ก็เหมือนการ " ระลึกอารมณ์ไม่ได้ = ขาดสติ" เพราะขาดสติตอนตาย ก็ไปตามเวรตามกรรม ไม่สามารถเลือก

ภพภูมิเอาเองได้ กำหนดที่เกิดที่ไปไม่ได้ จึงตกนรก ไง !! (นี่แหละตอนตายโบราณ จึงมีคนกล่าวนำ อรหัง ๆ เพื่อให้คนใกล้ตายจะได้ระลึกตรงนี้ เพราะกลัวตกนรก.... แต่ผู้ที่ปฏิบัติชอบ ตามแนวทางสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค พระพุทธองค์ทรงรับรองไว้เลยว่า ปิดทางนรก และเป็นทางเดียวเท่านั้น ที่จะไปถึงพระนิพพาน ทางอื่น...ไม่มี)

พวกที่ขาด "สติ" พอเกิดใหม่ ก่อนตายขาดสติก็ไปตามยถากรรมตามเฮงตามซวย ทำกินไม่ขึ้น “ที่เรียกว่าสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” นั่นหมายถึงผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค” ย่อมตกอยู่ภายใต้อำนาจของ “กรรม” ที่กำหนดนั่นก็คือ “รหัสพันธุกรรม (DNA Code)” ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้

แต่ผู้ที่ปฏิบัติชอบ คือ ผู้ที่ปฏิบัติตามพุทธวิถี “สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค” ย่อมอยู่เหนือกฎแห่งกรรม สามารถควบคุมบังคับให้เฉพาะส่วนที่เป็นประโยชน์แก่ชีวิตแสดงผลเมื่อไหร่ ที่ไหน ก็ได้ตามปรารถนา จึงเรียกว่า “อกาลิโก” แปลว่า ผู้อยู่เหนือกฎเกณฑ์แห่งกาลเวลา”

กรรมต้องอาศัย เวลา = Time และ สถานที่, ภพภูมิ = Space แสดงผล ผู้ที่ปฏิบัติตามพุทธวิถี สามารถควบคุม “ใจ” ซึ่งมีความไวกว่าแสง นั่นหมายถึงย่อมควบคุม “เวลา = Time” ตามหลักของ Physic ได้ (ผู้ใดสงสัยสามารถท้าทาย พิสูจน์ได้เสมอ ด้วยประจักษ์พยานบุคคลและทางวิชาการ) ดังนั้นจึงสามารถควบคุมบังคับกรรมไว้ภายใต้อำนาจของผู้ปฏิบัติได้ตามปรารถนา นี่คือความแตกต่าง ระหว่างข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ กับผลการปฏิบัติเชิงประจักษ์

ในพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญของ สติ อันมาจากการปฏิบัติ ให้ถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจนี้ พระพุทธองค์จึงทรงตรัส ว่า “**สติ คือ ธรรมอันมีอุปการะยิ่ง**” แม้สุดท้ายก่อนปรินิพพาน ท่านยังย้ำในปัจฉิมโอวาท ถึงความสำคัญของสติ มิให้ประมาทในการระลึกว่า **“อปฺมาเทน สมฺปาเทสา สิ ฯ ท่านทั้งหลาย จงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม**”

นั่นเพราะ **สติ** คือ ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ (Emotional) เนื่องจากอารมณ์ย่อมทำให้เกิดพฤติกรรม ทั้งทางที่เป็นคุณและเป็นโทษ ในทาง Bio-Physic “อารมณ์ เกิดจากสัญญาณแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electro Magneticity) ที่ส่งผ่านโดยสมองสู่โมเลกุล เรียกว่า **“การสื่อสารทางโมเลกุล”** การมีอำนาจเหนือ “อารมณ์” ก็คือ มีอำนาจควบคุมสัญญาณแม่เหล็กไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electro Magneticity) ที่ส่งผ่านโดยสมองซึ่งมีความ

เร็วกว่าแสง

นั่นก็คือ ผู้ที่ปฏิบัติตามพุทธวิถี สามารถควบคุมระดับความเร็วที่เหนือแสงได้เป็นปกติ นี่คือความสำคัญว่า ทำไมต้องมีมีสติทุกลมหายใจเข้าออก ที่ซ่อนอยู่ ที่คนทั่วไปเข้าใจ คือ สติที่รับอารมณ์ คนที่ตั้งลม (ระงับ อัสสาสะ-ปัสสาสะ) บ่อย ๆ จนเป็นอัตโนมัติ RNA จะทำงานแบบ Bypass ลอกรหัสตามคำสั่งที่ป้อนเข้าไปใหม่ ไม่เข้าไป Copy ข้อมูลจาก DNA ทำให้สามารถกำหนด เหตุการณ์ และสถานที่ ได้ตามปรารถนา

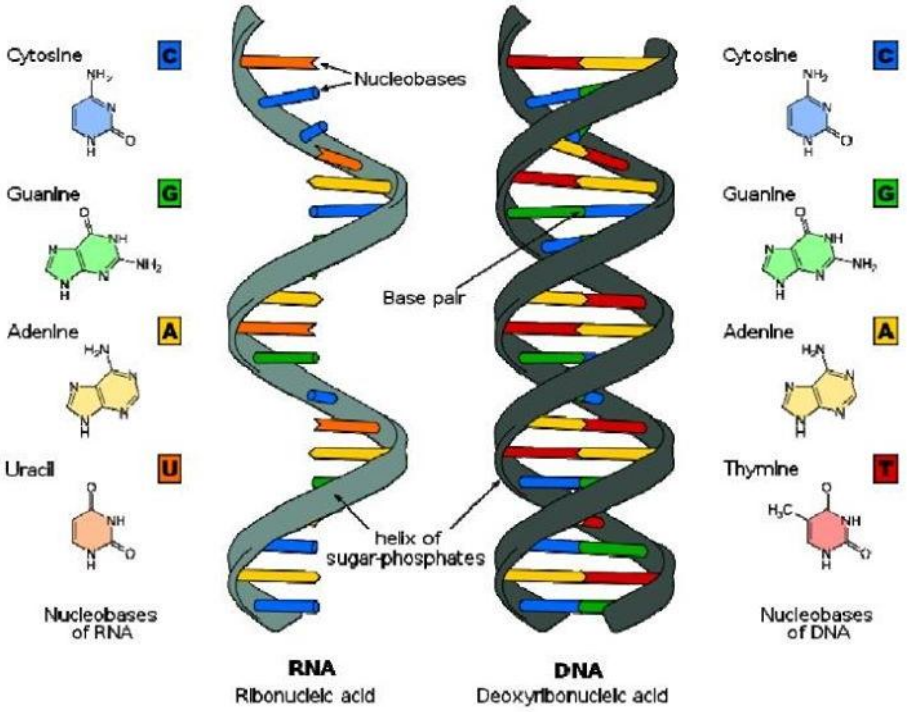

สำหรับผู้ฝึกสติ (สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค) เป็นหนทางเดียว **...เอกมคฺโค** ที่สามารถเลือกที่ไปได้เลยไม่ต้องรอตาย และรู้ด้วยว่า ตายจะไปไหน อยู่ที่ไหน และจะไม่ไปอยู่ที่ไหน อีกทั้งยังสามารถไปดูที่เราจะไปอยู่ใหม่ หรือเลือกที่ถูกใจได้ก่อนด้วย อันไหนไม่ถูกใจไม่เอา เหมือนเลือกบ้าน แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ "ปัจจัย" (บุญ) หรือทางโลกก็คือ เงิน ในอีกมิติหนึ่งนั้นเงินใช้ไม่ได้ ใช้ได้แต่"บุญ" ที่จะแลกมากับที่อยู่ใหม่จะสวยงามขนาดไหนขึ้นอยู่กับว่า เราทำบุญไว้มากน้อยแค่ไหน

พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ ว่า "ไม่มีบุญใด ยิ่งใหญ่ไปกว่า การถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ ในวาระจิตเดียว...แม้ชั่วขณะอึดใจเดียว (ระยะตั้งลม) ก็มีค่ากว่าสร้างเจดีย์ทองคำจากมนุษย์ถึงพรหมโลก นี่คืออานิสงค์ของการฝึกสติปัฏฐาน วิธีอื่นทำไม่ได้ อย่างที่เขียนอยู่นี้ ก็เขียนด้วย "สติ" เอาความรู้มาจากใจ จากการปฏิบัติ เหมือนเราเคยไปกินร้านอร่อย แล้วจำได้ว่าอยู่ตรงไหน ก็มาบอกคนอื่นให้ไปกินจะได้อร่อยด้วย คนบอกก็ดีใจ

เมื่อคนไปกินเขามาบอกว่าอร่อยจริง ๆ ไม่โกหก แต่บางจำพวกไม่เคยไปกิน จำเค้ามาบอก พอถามเข้าว่าร้านไปทางไหน เลี้ยวซ้ายหรือขวา ใบ้ ไปไม่เป็น รู้แต่ชื่อร้าน ยังงี้เยอะ !!

ในการเดินทางทะลุเวลาข้ามมิติ (Time Travel) นักวิทยาศาสตร์ยุคปัจจุบันบอกว่า "มันเป็นเรื่องยากมาก" เพราะยังทำไม่ได้ (แต่ยอมรับว่าเป็นไปได้) ซึ่งหากเราย้อนหลังดูในแนวทางของพระพุทธศาสนา เมื่อเกือบ ๓,๐๐๐ ปีมาแล้ว จะเห็นได้ว่า พระพุทธองค์ไม่ใช่ทรงตรัสรู้เท่านั้น พระพุทธองค์ยังทรงเดินทางข้ามมิติ เสด็จไปเทศน์โปรดพุทธมารดาบนดาวดึงส์สวรรค์

สวรรค์นั่นน่ะอยู่คนละมิติ (คนละภพภูมิกับมนุษย์) คือไปอยู่มิติอื่นถึง ๙,๐๐๐ ปี (ตามเวลามนุษย์ เมื่อเทียบกับเวลาสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ๑๐๐ ปีมนุษย์ = ๑ วันสวรรค์ ทรงอยู่บนดาวดึงส์สวรรค์ ๓ เดือน ดาวดึงส์ = ๙๐วันเทวดา = ๙๐ x ๑๐๐ = ๙,๐๐๐ ปีมนุษย์) เพียงแต่เมื่อทรงเสด็จกลับยังโลกมนุษย์ พระองค์ได้ทรงย้อนเวลา ให้กลับมาเป็นเวลามนุษย์ปกติ (เพราะตามหลักแห่งฟิสิกส์ เวลาจริง Reality Time ไม่มี ตรงกับพระพุทธองค์ทรงตรัสว่า เวลาเป็นสมมุติ นี่แหละที่เรียกว่า “**อกาลิโก**” หมายถึงไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์แห่งเวลา) ปรากฏดังที่จารึก บันทึกไว้ในพระไตรปิฎก ต่อมาชาวพุทธได้สร้างพระพุทธรูป เรียกว่าปาง "พระพุทธเจ้าเปิดโลก" นั่นเอง ส่วนสถานที่ ซึ่งพระพระพุทธองค์เสด็จลงมาจากดาวดึงส์สวรรค์นั้น ปรากฏหลักฐานทางโบราณคดี อยู่ที่เมืองสังกัสสะ ประเทศอินเดีย ซึ่งได้มีการสร้างวิหารไว้เป็นที่สักการะ สืบเนื่องมานับแต่พุทธกาล

นอกจากพระพุทธองค์ได้ทรงกระทำปาฏิหาริย์ทะลุมิติ (Cross Dimension) ข้ามกาลเวลา (Time Travel) ด้วยพระองค์เองแล้ว ยังทรงสั่งสอน ถ่ายทอดวิชชาการ และวิธีปฏิบัตินี้ ให้กับพุทธบริษัท ประพฤติปฏิบัติได้เช่นพระองค์ด้วย โดยพระสารีบุตรอรหันตเถรเจ้าได้จารึกไว้ ปรากฏในพระสุตันตปิฎก ชื่อว่า "คัมภีร์ปฏิสัมภิทามรรค" ซึ่งจะปฏิบัติควบคู่ไปกับ "สติปัฏฐาน" จึงเรียกว่า "สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค" ที่สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลได้เรียนรู้ สืบทอด และปฏิบัติอยู่ในขณะนี้

การเดินทางทะลุมิติ หรือท่องเที่ยวไปในจักรวาลอื่น ๆ ที่พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอดให้พุทธบริษัทนั้น ปรากฏหลักฐานในพระไตรปิฎกว่า พระภิกษุในพระพุทธศาสนามากมายหลายร้อยรูป ที่ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ก็ได้ท่องจักรวาล ไปถึงพรหมโลก (ความแตกต่างแต่ละชั้นของเทวดา จะวัดด้วยระยะแห่งการเดินทางของแสง ซึ่งเป็นตัวกำหนดเวลาเป็นค่าออกมา เป็นค่าของ Spectrum ซึ่งใช้ในการวัดระยะทางในอวกาศ)

ยกตัวอย่าง พระโมคคัลลานะ ครั้งปฏิบัติสำเร็จใหม่ ๆ ได้เข้าฌานทะลุเวลา ข้ามมิติ (Time Travel) จนหลงจักรวาล ไปยังจักรวาลของพระโพธิสัตว์ โดยไปคลานไต่อยู่ปากบาตรพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง (คล้ายมด...คุณคิดว่าในมิตินั้นผู้คนตัวใหญ่ขนาดไหน) พระโพธิสัตว์รูปนั้น จึงหยิบพระโมคคัลลานะขึ้นมา แล้วถามว่า ท่านมาจากไหน พระโมคคัลลาตอบว่า มาจากโลกมนุษย์ แต่ตอนนี้หลงกลับไม่ถูก พระโพธิสัตว์รูปนั้น จึงส่งพระโมคคัลลานะกลับโลกมนุษย์ให้ดังเดิม.....และเรื่องของพระโมคคัลลานะนี้ ทำให้โลกมนุษย์ได้รู้จักพระโพธิสัตว์รูปนั้น ที่มีนามว่า พระอวโลกิเตศวร

ปรากฏในพระไตร ปิฎกที่พระนาคารชุน (พระอาจารย์ของพระเจ้ากนิษกะมหาราชได้จารึกไว้ และถูกค้น พบในถ้ำในประเทศอาฟกานิสถาน

แนวทางการปฏิบัติ เพื่อทะลุเวลา ข้ามมิติ (Time Travel) แทบจะเรียกได้ว่า "เป็นหลักสูตรบังคับ" ของโยคาวจร ผู้ที่มุ่งสู่พระนิพพาน จะต้องผ่านขั้นตอนนี้ ไม่มีข้อยกเว้น (เหมือนกับหน่วยกิตที่ต้องลง สอบไม่ผ่านไม่จบนั่นแหละ) ขั้นตอนแนวทางการปฏิบัติเพื่อทะลุเวลา ข้ามมิติ พอสรุปได้โดยสังเขป คือ

๑. เปลี่ยนสสาร ให้เป็น ปฏิสสาร คือ การรวมวาจา ใจเป็นหนึ่ง วาจาเป็นคลื่นที่เกิดจาก **Bio- Electro Magneticity** ส่วน **ใจ** เป็นคลื่น **Plasma** เป็นลักษณะของ **Energy** นั่นคือการแปลงคลื่นชีว ให้เป็นคลื่น Plasma เหมือนการแปลงกระแสไฟ DC เป็น AC จึงต้องระลึกรู้อารมณ์ขณะรวมเป็นหนึ่งนั้นได้ เรียกว่า **"สติ"** เพื่อให้บังเกิดเป็น**"อธิจิต"** นี่เรียกผลของการรวมสองสิ่งเป็นหนึ่งเดียว = **Energy**

๒. รวม Energy ที่เกิดจาก วาจา+ใจให้เป็นหนึ่งนั้น ให้เป็นหนึ่งเดียวกับกาย ที่มีสภาพเป็นสสาร Mass ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน (เพื่อเปลี่ยนให้มีสภาพเป็นปฏิสสาร = ความเร็วคลื่นเท่ากัน = คนขับรถอยู่ในรถ จะมีความเร็วเท่ากับรถที่วิ่งไป) รวม Mass กับ Plasma ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ความเร็วของกายเท่ากับใจ (ไม่มีสิ่งใดเร็วหรือไกลเกินกว่าใจจะไปถึง) ในทางปฏิบัติทางพุทธวิถี เรียกว่า "**การควบคุมรูป**" คือเปลี่ยน Mass เป็น Plasma (สสาร เมื่อเปลี่ยนเป็น ปฏิสสาร ย่อมมีมีพลังยิ่งยวดไร้ขีดจำกัด) การถึงพร้อมด้วย องค์ ๓ คือ กาย วาจา ใจ ก่อให้เกิดปฏิกิริยาหนึ่ง เรียกว่า **Bio-Atomic Fusions** ก่อให้เกิด **"อธิจิต"** คือ จิตที่มีพลังเหนือสิ่งใดทั้งปวง ทาง Quantum Physic เรียกว่า Antimatter = ปฏิสสาร ซึ่งมีพลังยิ่งยวด ตรงกับในพุทธวิถี "สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค" ว่า การสัมปยุตกันแห่งกาย วาจา ใจ ในสภาวะแห่ง **อติมหันตารมณ์** ย่อมเป็น **มหคตจิต** คือ จิตมีพลังอันยิ่งใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้นคลื่นของเสียง (วาจา) ด้วยพลังของ "อธิจิต" ก่อให้เกิดพลังพิเศษอีกชนิดหนึ่ง เป็นลูกโซ่ เรียกว่า **"ปริกมฺมจิต"** ซึ่งเป็นภาวะพลังพิเศษ สามารถกำหนดให้สรรพสิ่งเป็นไปตามที่ "วาจากำหนดนั้น" (ที่เราเรียกกันว่า อธิษฐานเป็นจริง หรือ **วาจาสิทธิ์** นั่นแหละ)

ยิ่งไปกว่านั้นสถานะของผู้ที่ปฏิบัติ ณ เวลาที่เกิดการประจวบกัน (สัมปยุต) ของ

กาย วาจา ใจ เป็นช่วงขณะของ **“อติมหันตารมณ์”** เวลาทั้งหลายในทุกมิติจะหยุดนิ่งเป็นหนึ่งเดียวกัน นี้เป็นคำตอบในข้อสงสัยทั้งหลาย เกี่ยวกับการปฏิบัติของ “ลัทธิเต๋า” ว่าอายุวัฒนะ คือ อายุยืนไม่มีขีดจำกัด ก็ด้วยอานุภาพพลังของ “อติมหันตารมณ์” ซึ่งพระพุทธองค์ทรงใช้ส่วนนี้กำหนดให้เวลาของ **มนุษย์ เทวดา พรหม** เป็นเวลาเดียวกัน มองเห็นทะลุถึงกันได้หมด เมื่อตอนเสด็จลงจากดาวดึงส์สวรรค์นั่นเอง จะเห็นได้ว่าข้อมูลในพระไตรปิฎกทุกอักษรถ้อยกระทงความ เป็นหนึ่งเดียวกับวิชาการ Quantum Physic และกฎแห่ง กาล-อวกาศ (Time & amp; Space) ของไอน์สไตน์ อย่างกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน ทั้งที่ต่างกันเกือบ ๓,๐๐๐ ปี

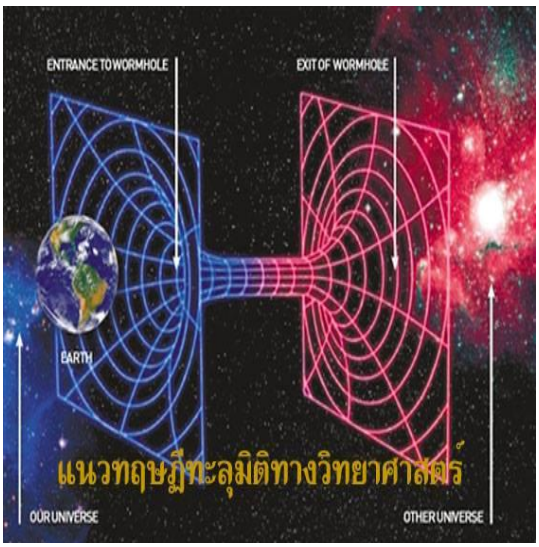

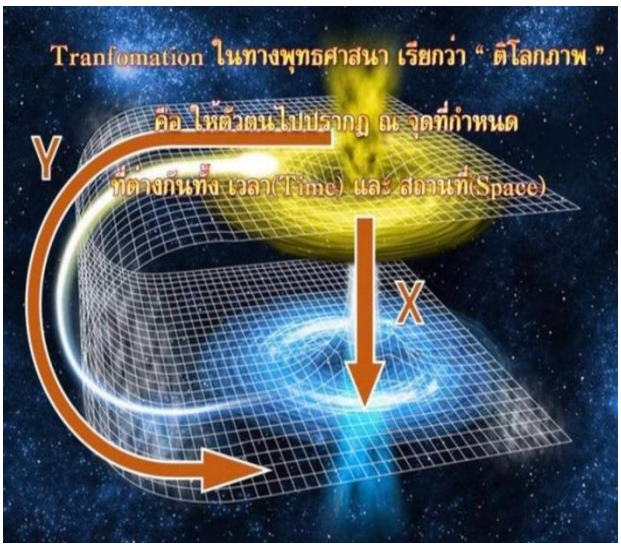

๓. ฝึก – กำหนดระยะทางของแต่ละจักรวาล ที่มีความใกล้ไกลต่างกัน โดยการควบคุมระดับของ Spectrum เรียกว่า **วณฺณกสิณ** (กสิณ = เครื่องยังให้เกิดแสงสว่าง) การควบคุมนี้ ในทางปฏิบัติ เรียกว่า **“คุมนาม”**

๔. ฝึกสลายมวล (Mass + Plasma to Energy) และสัมปยุตมวล คือทำให้มวลที่สลายนั้นกลับคืนสภาพมาเป็นดังเดิม ทาง Physic เรียกว่า Transformation (ราจะพบเจอในภาพยนตร์ Sci –Fi บ่อย ที่เป็นเครื่องส่งคนไปอีกสถานที่หนึ่งนั่นแหละ) ในทางพระพุทธศาสนาลักษณะผลการปฏิบัติที่เกิดขึ้นนี้ เรียกว่า "ติโลกภาพ" ตอนแรกจะฝึกเดินทะลุกำแพง แทรกแผ่นดินก่อน ในโลกมนุษย์ก่อนทำได้แล้ว ผ่านแล้ว ชำนาญแล้ว จึงจะข้ามมิติ และภพภูมิ ไปยังมิติต่างๆ (Time Travel) ตามปรารถนาได้...ดังปรากฏจารจารึกเป็นหลักฐานในพระไตรปิฎกบาลี มาเกือบ ๓,๐๐๐ ปีแล้ว ในทางวิทยาศาสตร์-อวกาศ ยอมรับว่าเป็นไปได้...แต่ยังทำไม่ได้

การไปสู่โลกอนาคต ทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า **"อนาคตังสญาณ"**การย้อนเวลาสู่อดีตเรียกว่า**“อตีตังสญาณ”** ซึ่งที่กล่าวมานี้ เป็นบทเรียนหรือหน่วยกิตที่โยคาวจรในพระพุทธศาสนา อันมีเป้าหมายมุ่งสู่พระนิพพาน จะต้องผ่าน และต้องทำให้ได้อีกด้วย (รายละเอียดการปฏิบัติโปรดศึกษาในพระสุตันตปิฎก ปฏิสัมภิทามรรค)

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ในเชิงเปรียบเทียบว่า ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ Quantum Physic ของพระพุทธศาสนา ก้าวหน้าล้ำยุคกว่าในปัจจุบันมากมายหลายล้านเท่า จนไม่รู้จะเอาอะไรมาเปรียบ ที่สำคัญการที่จะทะลุเวลา-ผ่ามิติไปได้นั้นจะมีหนทางเดียวเท่านั้นที่จะไปได้ คือ **“มโนทวารวิถี”** แปลว่า **“ไปด้วยหนทางแห่งใจ”** ดังที่กล่าวข้างต้น แม้การบังคับเหตุการณ์ในอนาคต หรือกำหนดสมมุติสรรพสิ่งที่เหนือธรรมชาติให้เกิดขึ้น ก็ล้วนมาจากอำนาจสมาธิอันเกิดจากใจทั้งสิ้น

พระพุทธองค์จึงทรงตรัสไว้ว่า "**สิ่งทั้งหลาย มีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน สิ่งทั้งหลาย สำเร็จได้ด้วยใจ**"ฉะนี้ ฯ

และนับเป็นเรื่องของความโชคดีชนิดบรมโชค ที่สาธุชนอย่างพวกเราเกิดมาเป็นชนชาติไทย มี DNA ที่บรรพบุรุษไทย อันมีใจใฝ่กุศลปฏิบัติ ได้ฝังข้อมูลพันธุกรรมให้แก่พวกเราไว้ เมื่อเราได้ศึกษา ฟังธรรม และปฏิบัติ ก็สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งไหนจริง สิ่งไหนเท็จ สิ่งไหนหลอกลวง เพราะ RNA จะเอาสัญญานไฟฟ้า (อายตนะภายนอก) ส่งเข้าไปค้นข้อมูลใน DNA ยังไงก็เจอ เพราะบรรพบุรุษไทยเราได้ประพฤติปฏิบัติมาแล้ว และไม่มีคำว่า "ยาก" สำหรับผู้ปฏิบัติชอบโดยสิ้นเชิง ชนิดปราศจากข้อสงสัย

ขอความสวัสดีมีโชคชัย ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผล ตามกาลที่ในปรารถนาเทอญ เจริญพร....

อธิษฐานอย่างไรให้ได้ผล (ทบทวนอีกครั้ง)

ก็ได้รับคำถามมา เหมือน ๆ กัน หลายสิบท่าน ทั้งรุ่นเก่า รุ่นใหม่ และรุ่นลายคราม ว่าทำอย่างไร "อธิษฐาน" จึงจะได้ผลทุก ๆ ครั้ง

ที่จริง ก็ตอบไปหลายตอนแล้วเช่นกัน แต่ไม่เป็นไร ในเมื่อขยันถามก็จะขยันตอบ ด้วยความเต็มใจยิ่ง

การอธิษฐาน เมื่อจะเริ่มต้น สิ่งสำคัญที่สุดคือ **“การเปลี่ยนสถานะตัวเรา”** นั่น**คือ “ การถวายชีวิต และภพชาติ เป็นพุทธบูชา”** คงจะมีคำถามว่า "ทำอย่างไร ? "

คำตอบคือ " ให้ วาจา(ปาก) กับ ใจ ออกเสียงพร้อมกัน จึงกล่าวคำถวายชีวิต มีขั้นตอน ที่ส่วนใหญ่จะ พลาด ดังนี้

๑. เริ่มต้นสวดมนต์ในใจก่อน (เริ่มตรง นะโม ... ง่ายดี) อย่าเพิ่งออกเสียงทางปาก

๒. เมื่อได้ยินเสียง "ใจ" ชัดเจน (หมายถึงเสียงสวดมนต์...นะโม) ก็เริ่มออกเสียงทางปาก ตามไปอย่าดังนัก กะว่าให้รู้สึกว่าได้ยินเสียง "ใจ" เราพร้อมไปด้วย

๓. สวดปาก+ใจ ไปเรื่อย ๆ ไล่ไป จากนะโม... ไป อิ อิฏโฐ.....แต่ละบท คอยระวังอย่าให้ปากไปก่อนใจ หรือ ใจไปก่อนปาก

๔. เมื่อปาก กับ ใจ พร้อมกันอย่างแท้จริง "จะเกิดลักษณะอาการที่เรารับรู้ได้ ที่แตกต่างไป เช่น ขนลุก ง่วง หรือ หาว ฯลฯ

๕. ลักษณะของข้อ ๔ เรียกว่า "เข้าสู่ภาวะปีติ คือ ปากกับใจพร้อมกันจริง" ไม่ต้องสวดมนต์ต่อ แต่ให้ต่อด้วย "อิมาหัง ภัณเต ภควา อัตตะภาวัง ตุมหากัง ปริจะชามิ ... ข้าพเจ้าขอมอบกายถวายชีวิต และภพชาตินี้เป็นพุทธบูชา...(แค่นี้ สั้น ๆ พอ เพราะ ปิติที่เกิดขึ้นแรก ๆ จะสั้นมาก)

๖. หลังจากกล่าวถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา+กล่าวคำปรารถนาอย่างยิ่ง (ที่ต้องการ) ให้ทำสมาธิต่อในทันที เสร็จจากทำสมาธิ (น้อย....มาก ไม่เป็นไร แต่ต้องทำ) จากนั้นให้ยาเทวะตา.....ขอบคุณเทพยดา ผู้รักษาพระพุทธศาสนา และผู้ประพฤติชอบ

เป็นอันเสร็จสมบูรณ์...ถ้าทำได้ตามที่กล่าว ให้เริ่มสังเกตชีวิต กิจการงานของเราได้เลยว่า สิ่งต่าง ๆ จะเปลี่ยนไปในด้านดี เรียกว่าชีวิตเปลี่ยน ไม่เกิน ๓-๗ วัน หลังที่ทำได้อย่างนี้

หากจะ**ถาม**ว่า ชีวิต กิจการงาน ฯลฯ ของเราเปลี่ยนในด้านดีขึ้น แม้บางเรื่องที่เหนือธรรมชาติ ก็เป็นไปได้นั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร ?

คำตอบก็คือ ในขณะที่ ปากกับใจพร้อมกันนั้น ได้เกิดลักษณะแห่งปิติ เป็นสภาวะแห่ง "พรหม" สูงกว่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย แต่มันสั้นมากจึงเรียกว่า "ปริต=ปริตารมย์" ถือว่า "เป็นพรหมขั้นต้นคือ ปริตาพรหม"

ด้วยเหตุนี้เราจึงถวายชีวิตของเราได้ชีวิต ณ ขณะมีปิติเป็นชีวิตระดับสูง จึงถวายของสูงคือชีวิตเราขณะนั้นแก่ ชีวิตเก่า ณ ขณะเวลานั้นได้หยุดลงไป ณ เวลา ปิติ

อานิสงค์เพียงแค่ปฏิบัติได้ "ปิติ" คือ วาจา กับ ใจ ตรงกัน เมื่อถึงกาลกิริยา (ตาย) ก็จักไปบังเกิดเป็น พรหม ชื่อว่า "ปริตาพรหม" พ้นจากกามาวจรภูมิ คือ สูงกว่ามนุษย์และเทวดา เมื่อถึงกาลกิริยา (ตายจะไม่กลับมาเป็นมนุษย์หรือเทวดาอีก ยกเว้นอธิษฐานขอเกิดในกามาวจรภูมิ)

เทวดาที่มีหน้าที่ ดูแลรักษาผู้ปฏิบัติชอบมิให้เกิดความลำบากทั้งปวง เมื่อได้ยินการถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาของเรา ท่านจึงอนุโมทนา และคำกล่าวความปรารถนาของเรา อารักขเทวตาจึงจัดให้ในสิ่งที่เราขาด หรือปรารถนาอย่างยิ่งให้เป็นจริงด้วยเทวฤทธิ์ (เพราะผู้กล่าวขอคือเรา ณ เวลานั้นมีฐานะสูงกว่าเทวดา) สิ่งปรารถนาจึงปรากฏเป็นจริงได้ด้วยเหตุดังนี้

จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คำตอบและข้อแนะนำ คงเป็นเสมือนเทียนเล่มน้อย ท่าม-กลางแสงตะวัน ให้ท่านทั้งหลายได้ปฏิบัติอย่างได้ผล ถูกต้องตามพุทธพจน์ อันปรากฏใน "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค"

ขอความเจริญผาสุขสวัสดี ก้าวหน้าในการปฏิบัติจงทั่วกันทุกท่านเทอญ เจริญพร

ความสงสัย ก่อให้เกิดคำถาม และคำถามย่อมนำไปสู่การพัฒนา ....

ตามที่ได้ทบทวนเรื่องวิธีปฏิบัติ (อธิษฐาน ให้ได้ผล) ไปเมื่อวาน ก็มีผู้สงสัยในข้อ ๖ (เมื่อวาน) ว่า สวดมนต์ยังไง บทไหน นี่ข้อ ๑

ข้อ ๒ คือ เมื่อปากใจพร้อม ให้ "ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา" แล้วต่อด้วยการทำสมาธิ แบบไหน ? "

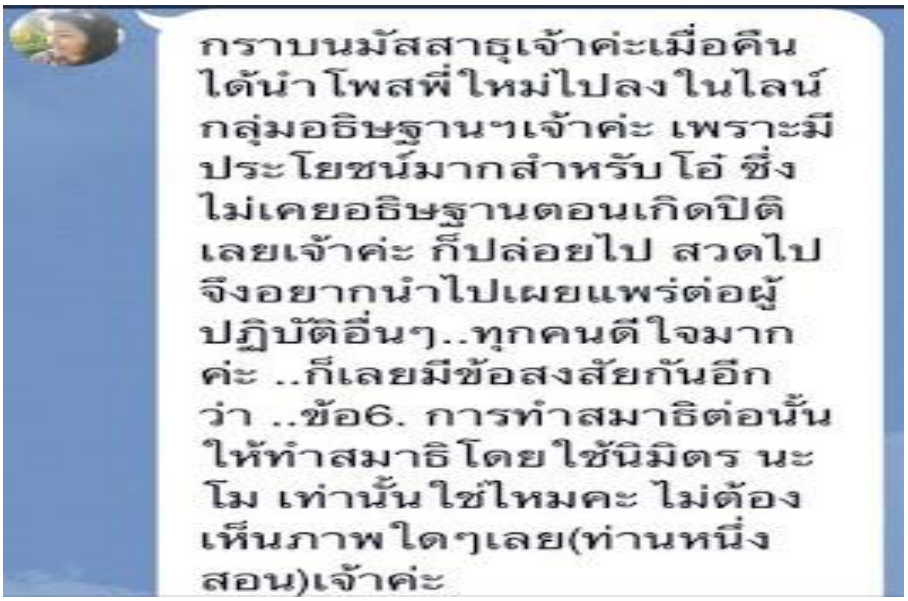

ตอบข้อ ๑ :: การสวดมนต์ใช้บทไหนก็ได้ ใครที่เคยสวดไงก็สวดไป แต่สำคัญ

คือ ให้เสียงปากกับเสียงใจตรงกัน ย้อนทบทวนที่เคยบรรยายไปแล้ว (ในหนังสือก็มี) คือ จะฝึกพูด ออกเสียง หรือร้องเพลงในใจก็ได้ ให้รู้สึกว่ามีเสียงใจ หรือได้ยินเสียงใจดังอยู่ข้างใน...จากนั้นลองเปล่งเสียงออกทางปาก ให้พร้อมกับเสียงในใจ เมื่อเสียงสองอย่างพร้อมกันได้นั่นแหละ จึงมาเริ่มฝึกสวดมนต์

การสวดมนต์ ถ้าเสียงในใจนำเสียงปาก คือ เริ่มจากในใจก่อน แล้วปากตามพร้อมกันทั้งสองอย่างนี้ เรียกว่า "**ภวนา**" (ภว=ภวังค นา=มนัส คือใจ") เรียกว่า "ใจ"นำ

ถ้า ปากออกเสียงก่อน แล้ว "ใจ" ตาม นี้เรียกว่า "**ปริต**" ส่วนใหญ่จะปากไปก่อนทั้งนั้น เมื่อเสียงปากนำใจออกเสียงตาม เรียกว่า "**ปริกรรม**"

นี่คือความแตกต่างระหว่าง "ปริกรรม" กับ" ภาวนา" จะเป็นมนต์บทสวดบทไหนก็ได้ แต่ที่ใช้กันก็จะเริ่มจาก นะโม ... เป็นต้นไป

ตอบข้อ ๒ :: เมื่อปากกับใจพร้อม คือ เกิด "ปีติ" ขณะนั้น ไม่ต้องสวดต่อ หมายถึงจะสวดถึงตรงไหนก็ตามไม่ต้องสวดต่อ

ให้ "อิมาหัง...." แล้วตามด้วยคำอธิษฐานที่เราต้องการอย่างยิ่งยวดทันที....จากนั้นให้ทำสมาธิต่อ ใครเรียนมาสายไหน ทำแบบไหน ก็ทำไปตามนั้น เพราะยังไม่ได้เข้าถึงการทำสมาธิจริง ๆ เวลาทำสมาธิ สำหรับคนใหม่ ๆ ไม่รู้อะไรเลย ก็ไม่ต้องนึกภาพอะไร แม้แต่แผ่นนะโม ตัวนะโม ก็ยังไม่ต้องนึก เพียงให้เรารู้ระลึก จำอารมณ์ที่เกิด ปีติ แล้วทำให้เรากล่าวถวายชีวิตนั่นไว้ให้ได้เท่านั้นพอแล้ว นี้เรียกว่า "**ฝึกสติ** สติ = ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์"

การปฏิบัติ เรียนรู้จากที่ไหนก็ได้ หากจะเอากันแค่รู้.... เพื่อไป "เม้าส์" ต่อ หรือไว้โชว์ว่าเป็นผู้รู้ธรรม แต่จะมีประโยชน์อันใด เพราะ “สิบหมื่นรู้ ยังมิเท่าหนึ่งผู้ปฏิบัติได้ผล”

ดังนั้นที่นี่ จึงมุ่งเน้นที่ "ผล" ไม่ใช่ที่ "ภาพ" สอนแล้วคนเรียนต้องเอาไปทำได้ได้ผลจริง เพราะ "ความจริง" คือ "สัจจธรรม" เท่านั้นที่จะสืบทอดพระพุทธศาสนา

ขอจงเจริญในธรรมทั่วกัน ขออนุโมทนาบุญ กับข้อสงสัย ที่สาธุชนมี ให้ได้เป็นทางสร้างความสว่าง และหนทางปฏิบัติแก่กัลยาณชน ขอกุศลนี้จงส่งผลให้เจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติเทอญ **เจริญพร**

รุ้ง ณ วัดสุวรรณโคมคำ

ข่าวมหามงคล สำหรับสมาชิก และสาธุชนทุกท่าน

เมื่อวันอาสาฬหบูชาที่ผ่านมา อันเป็นวันที่พระคุณเจ้าทั้ง ๙ รูป ได้ร่วมกันทำพิธีไหว้พระบรมครูสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อสวดท่อง – เป็นพระสงฆ์ผู้ทรงปาฏิโมกข์ ทำให้ปรากฏการปาฏิหาริย์ที่วัดสุวรรณโคมคำ (ห้วยโผ) ต้องเป็นเพราะเทพยดาทุกชั้นฟ้า มาร่วมอนุโมทนาในมหากุศล ที่พระคุณเจ้า ๙ รูปมาจำพรรษา ปฏิบัติธรรม ศึกษาสวดพระปาฏิโมกข์สืบต่อพระพุทธศาสนา นับว่าเป็นครั้งแรก ที่ได้มีสำนักอบรมพระปาฏิโมกข์แห่งแรกในล้านนา

เป็นนิมิตสายรุ้งครอบคลุม เฉพาะวัดสุวรรณโคมคำ (ห้วยโผ) เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาพุทธศาสนิกชน ดั่งภาพ

กรณีที่เกิดปรากฏการณ์ที่วัดสุวรรณโคมคำ (ห้วยโผ) ดั่งภาพนั้น จะเกิดเป็นปกติ เมื่อมีกิจกรรมมหากุศล เช่น ทำบุญกฐิน และงานศึกษาปฏิบัติธรรมของวัด เพราะสถานที่ตั้งวัดสุวรรณโคมคำ เป็นจุดศูนย์รวมพลังอี้จิง ในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิค คือจุดที่ ๒๕ ของโลก

ดังนั้น ผู้ที่ได้ไปสัมผัส หรือปฏิบัติธรรม-อธิษฐาน ณ ตำแหน่งนี้ ย่อมได้พลังอี้จิง การอธิษฐานจึงปรากฏผลทันที ดังที่ท่านทั้งหลายได้ทราบทั่วกัน

ดังคำกล่าวที่ว่า บ้านเรือน ราชวัง สถานบำเพ็ญพรต (วัด) จะยั่งยืนเป็นสุขตลอดชั่วลูกหลานได้ ต้องมีชัยภูมิสมดุลภาพ คือ “ซ้ายมังกรเขียว ขวาเสือขาวครอง หงส์แดงนำหน้า เต่าดำสถิตยังเบื้องหลัง” หมายถึง ลักษณะชัยภูมิที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ คือ เมื่อหันหน้าไปทางด้านหน้า จะต้องมองเห็นภูมิประเทศเป็น ดังนี้

-ฝั่งซ้ายมือ มีเขาน้อย ที่เป็นเอกเทศไม่ติดกับเขาลูกใด ลักษณะเป็นแนวนอน คล้ายมังกร เรียกว่า “แชเล้ง” แปลว่า **มังกรเขียว** มีพลังส่งเสริมด้าน เกียรติยศ ชื่อเสียง ความยิ่งใหญ่

- ฝั่งขวามือ มีเขาน้อยที่เป็นเอกเทศไม่ติดกับเขาลูกใด เรียกว่า “แปะโฮ่ว” แปลว่า **เสือขาว** มีพลังส่งเสริม ด้านมหาอำนาจ

-ด้านหน้า มีเขาน้อยที่เป็นเอกเทศไม่ติดกับเขาลูกใด เรียกว่า “อู่เฉียะ” แปลว่า **หงส์แดง** มีพลังส่งเสริมด้านโชคลาภ

- ด้านหลังมหาวิหารของวัด มีเขาที่สูงกว่าวิหาร และสูงกว่าเสือขาว มังกรเขียว และหงส์แดง โดยภูเขาที่อยู่ด้านหลังเรานั้นต้องติดต่อกับเทือกเขาอื่นไม่โดดเดี่ยว เรียกว่า “โอ่วกุ่ย” แปลว่า **เต่าดำ** อันเป็นตำแหน่ง "ศูนย์พลัง" มีพลังส่งเสริมด้านผู้อุปถัมภ์ สนับสนุน และความยั่งยืนแห่งฐานะและอายุ (อายุวัฒนะ)

ลักษณะดังกล่าวทั้ง ๔ นี้ ตามคัมภีร์อี้จิง เรียกว่า "**ศูนย์พลัง**" คือ เป็นตำแหน่งที่พลัง (Chi) ทั้งหยินและหยางรวมเป็นหนึ่ง เกิดความสมดุลยภาพ ส่งผลให้เกิดพลานุภาพอันมิอาจประมาณได้ หลักแห่งความสมดุลตามคัมภีร์อี้จิง มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสนามพลังแม่เหล็กโลก อันส่งผลโดยตรงต่อสรรพสิ่งที่ตั้งอยู่ ณ ตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งคัมภีร์อี้จิง ถือว่า เป็นคัมภีร์เก่าแก่ที่สุดของชาวฮั่น มีอายุยาวนานกว่า ๖,๐๐๐ ปี ได้จารจารึกไว้นั้น

วัดสุวรรณโคมคำ (ห้วยโผ) ตั้งอยู่บนชัยภูมิสมดุลยภาพแห่งหยินหยาง ถูกต้องตรงตามคัมภีร์อี้จิงกล่าวไว้ทุกประการ (ดูภาพ ด้านบนประกอบ) จึงนับได้ว่าเป็นชัยภูมิ " ศูนย์พลัง " ที่สมบูรณ์ที่สุดในเอเชีย และโลกยุคปัจจุบัน

จึงเป็นสถานที่ สำหรับผู้ที่ต้องการเสริมพลังส่วนที่ขาดของตนให้สมบูรณ์ โดยเฉพาะหากใครนำอัฐิ (กระดูก)ของบรรพบุรุษมาเก็บไว้ที่นี่ ก็ต้องบอกว่าตระกูลนั้นจะร่ำรวยไม่รู้จบถึงลูกหลานเหลน โดยเฉพาะผู้ที่อธิษฐานแล้วไม่ได้สมปรารถนา ก็ต้องมานั่งสมาธิที่นี่ รับพลังอี้จิงและพุทธานุภาพที่นี่ สิ่งต่าง ๆ ก็จะประสบผลสำเร็จอย่างมหัศจรรย์

แม้เพียงว่าผู้ใด ได้มาก้าวย่างบนพื้นที่นี้เพียงหนึ่งนาที ชีวิตของผู้นั้นก็จะได้รับแต่ความมีโชค เสริมพลังมงคล พ้นจากเสนียดจัญไรและความป่วยไข้ทั้งปวง ด้วยพลังแห่งความสมดุลยภาพหยินหยาง ดังกล่าวไว้ในคัมภีร์อี้จิง นั้นเอง

จึงนำข้อมูลมาให้สมาชิกได้รับทราบ และ อนุโมทนาบุญ กับผู้ร่วมสร้าง เสริมพุทธศาสนสถาน วัดสุวรรณโคมคำ ห้วยโผ แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน เป็นที่ศึกษาปฏิบัติธรรมสืบต่อพระพุทธศาสนา ของพระสงฆ์ ทั่วทุกสารทิศ เจริญพร

Crd: Khaosod

ข้อมูล :: http://watsuwan.blogspot.com/2014/05/blog-post.html?spref=fb

ปฏิบัติธรรมภาค กสิณที่เชียงรุ้ง